

จ๋ JAMSAI

雲 歡

1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

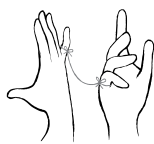
หมอก
หิมะ
พลิก
ธรรมเนียน

雨久花 อวีจ้อวา เขียน
พริกหอม แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วแ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังจากที่เคยฝากความประทับใจไว้ในผลงานมากกว่ารักทั้งสามเรื่องอย่าง 'ยอดหญิงหมอลอเวดา' 'ยอดหญิงเขียนเครื่องหอม' และ 'ยอดหญิงเทพสมุนไพรว' มาแล้ว ครั้งนี้มากกว่ารักได้นำผลงานเรื่องใหม่ 'หมอลอหญิงพลิกกรรมนิยม' จำนวนสี่เล่มจบของ 'อวีจิวฮาว' มาฝากนักอ่านที่นารักอีกครั้งหนึ่งค่ะ ซึ่งการันตีความเข้มข้นเช่นเดิม

โดยเรื่องนี้จะเล่าถึงคุณหมอยุคปัจจุบันที่พบว่าตัวเองทะเล่ลุมิตมาอยู่ในร่างของสตรียุคโบราณที่เพิ่งแต่งงานได้สามวันมีก็กระอักเลือดตาย ข้าแม่สามียังจะให้นางครองพรหมจรรย์ไปจนตายเพื่อป้ายสรรเสริญของวงศ์ตระกูลอีก มีหรือที่ 'หลวนอวี่นง' จะยอมทั้งเวลาทั้งชีวิตอยู่ในจวนแห่งนี้ หากเป็นไปได้นางก็อยากจะแต่งงานใหม่ แต่แคว้นนี้กลับมีธรรมเนียมปฏิบัติมากมายนัก!

เกริ่นแค่นี้ก็รู้สึกเหมือนนางเอกเรื่องนี้ต้องเผชิญหน้ากับกำแพงสูงที่เรียกว่า 'ธรรมเนียมปฏิบัติ' แล้วใช่ไหมคะ แล้วใครกันหนอที่หลวนอวี่นงอยากแต่งงานด้วย ขอบอกเลยว่าบุรุษเรื่องนี้น่าจับตามองหลายคนเชียวคะ ส่วนใครจะได้ยืนหยัดอยู่เคียงข้างหลวนอวี่นงไปถึงตอนท้าย ยังคงต้องร่วมลุ้นกันต่อไปจนจบนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

มือขาวผ่องแตะลงมาเบาๆ ความรู้สึกสั่นไหวที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนชุมหนึ่งแผ่ลามจากมือขึ้นมา เจียงเสียนสีหน้าดำคล้ำ

"มีน้ำเล้า เพียงเพราะคำพูดปลุกปั่นไม่กี่คำของแม่นางหลวน คุณชายถึงกับโลหิตสาดท้องพระโรง" มุมปากมีรอยยิ้มเสียดสีประดับอยู่จางๆ เจียงเสียนน้ำเสียงเย็นเยียบ "ได้ยินว่าแม่นางหลวนเป็นแม่่ายได้ไม่ทันไร แม้แต่ลู่เซวียนผู้มีจิตใจงดงามมีคุณธรรมสูงเช่นนั้น ยังกลายเป็นแขกประจำของจวนกั้วกง ฝีมือในการยั่วยวนบุรุษของแม่นางหลวนนับว่าพิเศษจำเพาะไม่เหมือนใครจริงๆ"

"ท่าน..."

ตัวท่านเองเจ้าชู้หลายใจ ก็เข้าใจว่าคนทั้งโลกล้วนเจ้าชู้หลายใจหรือ!

ความโกรธพลุ่พล่านอยู่ในสมอง หลวนอวิ้นซุ่ยอยากจะถอนหัวผกกาใจแดงจ่อมเจ้าชู้ที่ขึ้นมาทั้งราก แล้วกระเทียบให้แบน ขยี้ให้ละเอียด ก่อนเอาไปโยนในหลุมส้วมยิ่งนัก ไม่ตีเขานับว่าเกียจคร้านเกินไปแล้ว!

”

แนะนำตัวละคร

- * หลวนอวิ้นซู บุตรสาวหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง สะใภ้สี่สกุลต่างเป็นม่าย ถูกยกย่องเป็นบัณฑิตหญิงแห่งยุค มีวิญญาณของเลี้ยวจิงซูที่เป็นคนยุคปัจจุบันมาเข้าร่าง เก่งวิชาแพทย์
- * เจียงเสียน ท่านโหวของแคว้นหลี่ ถูกอุบายจนหนีมาแคว้นหลวน ขึ้นชื่อว่าเป็นจอมเซเพลแห่งเมืองหลวง เป็นที่ปรึกษาให้ต่งกั้วกง ฐานะมั่งมี
- * ลู่เซวียน จ้างหยวนปีที่สิบสองแห่งฮ่องเต้ไม่ตั้ บัณฑิตกองอาลักษณ์คนรักเก่าของหลวนอวิ้นซู เป็นคนสุภาพ รักบ้านเมือง
- * เหยาหลัน บุตรสาวคนรองของภรรยาเอกท่านอัศวรเสนาบดี สะใภ้ใหญ่สี่สกุลต่าง เป็นคนดูแลเรื่องในบ้าน
- * นายหญิงใหญ่ ป้าแท้ ๆ ของหลวนอวิ้นซูและเป็นแม่สามีของนาง รักบุตรชายเอ็นดูหลาน นับถือสตรีครองพรหมจรรย์ในตระกูล
- * ต่งซู บุตรสาวคนที่สามของต่งกั้วกง แอบหลงรักเจียงเสียน ในอดีตเคยนับถือหลวนอวิ้นซู
- * พานหมิ่น บุตรสาวพานตีพ่อค้าเกลือรายใหญ่ สะใภ้สามสกุลต่างเป็นคนปากร้าย
- * ต่งกั้วกง อดีตแม่ทัพผู้เลื่องชื่อ พ่อสามีของหลวนอวิ้นซู เป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง วางแผนการรัดกุม

7

เสียงพูดคุยกระซิบกระซาบทำให้ตกใจตื่น เลี้ยวจิ้งจูลืมตาขึ้นมา... แปลกจริง ทำไมไม่รู้สึกลปวดหัวอย่างรุนแรงจากอาการเมาค้าง เหลียวมองไปรอบด้าน คล้ายกำลังอยู่ในแดนเซียนอย่างไรอย่างนั้น ช่วงขณะนั้นเลี้ยวจิ้งจูถึงกับไม่รู้ว่าตนเองอยู่ในความฝันหรือความจริง กระทั่งขยับตัวเล็กน้อย แขนขวารู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรง นางถึงได้สติแจ่มชัดขึ้นมา

ที่นี่คือที่ไหน

บนผนังที่อยู่ด้านหน้ามีภาพบุคคลวาดด้วยหมึกจีนใส่อยู่ในกรอบไม้แดง ข้อความที่เขียนติดอยู่คล้ายตัวอักษรเลี้ยวจวน* เลี้ยวจิ้งจูเพ่งมองอยู่เป็นนาน ดูจากภาพแล้วเดาว่าเป็น 'ภาพหญิงงาม' สามคำนี้ คำบรรยายและลงนามท้ายภาพอ่านไม่ออกแม้แต่ตัวเดียว สายตาเคลื่อนไปที่จุดอื่น บนโต๊ะยาว

* อักษรเลี้ยวจวน เป็นอักษรที่ได้จากการปฏิรูปตัวอักษรหลังจากจีนชื้องเต๋อรวมแผ่นดินจีนเข้าด้วยกัน โดยมีการสร้างมาตรฐานรูปแบบตัวอักษรที่เป็นหนึ่งเดียวกันทั่วแผ่นดินโดยเอาตัวอักษรเดิมของรัฐฉิน (อักษรจวน) มาปรับให้ง่ายขึ้น

ลายม้งกรบนปูเมษที่ต้งตดผน้งมีคั่นช่องสำรตบแบบโบราณที่เรียบง่าย
งดงามต้งอยู่บานหนึ่ก ด้านข้างมีอ่างหยกแะลวดลายประณีตงดงามวางอยู่
สองข้างของโต๊ะมีเก้าอี้ทรงกลมต้งอยู่สองตัว นอกจากนั้ยังมีม้านั่งเตี้ย
ทรงดอกเหมยอีกสี่ตัว บนโต๊ะเตี้ยมีพดหยกวางอยู่คั่นหนึ่ก ให้กล่นอาย
ของความโบราณ บนตู่มีเครื่องลายครามของโบราณที่ประณีตงดงาม
วางเรียบรายอยู่เต็มไปหมด

มองม่านม้งซ้อนกันเป็นชั้นๆ บนเตียง สูดดมกล่นเย็นจางๆ ต่อให้เป็น
คนทีความู้สึกข้าเพียงใด เลี้ยวจ้งซูก็รู้ว่ตนทะลุมิตมาแล้ว

นิ้วมือเรียวยาวดุจหยกนุ่นมรวกับไร่กระดุก บนข้อม้อมีกำไลหยก
สุกใสแวววาว ยิงขับผิวดรณให้ขาวผ่องดุจหิมะ เพียงเห็นก็รู้ว่ไม่เคย
ทำงานหนัก เลี้ยวจ้งซูรู้สึกอุ่นใจขึ้นมา สวรรคตต่อนางไม่น้อย ไม่ได้ให้นาง
ตกอับไปเป็นหญิงในครอบครวียากจน

มองตามเสียงพูดคุยกะชิบกระซาบไป เลี้ยวจ้งซูพบว่ห้องที่อยู่
ติดกันเป็นห้องอุ่น* เสียงพูดด้งมาจากที่นั่น เป็นเสียงทีทำให้นางตกใจเต็น
จ้งอดย่นหัวคิ้วไม่ได้

ห้องนี้ดูโอ้อารโหฐาน เหตุใดถึงไม่ก่นเสียง

ฟังออกว่คนพูดพยายามลดเสียงลงต่ำมากแล้ว แต่ทั้งมีผน้งห้องก่น
อยู่ เสียงก็ยังคงลอยมาเข้าหูนางอย่างควบคุมไม่ได้

เสียงแรกเป็นเสียงแ่กชรา "รีบไป จวยโอกาสทีนางยังไม่เต็น เอายา
กรอกกลงไป"

"นี่...ทำได้หรือ" เสียงขลาดกลัวเสียงหนึ่ก "สะใ้ส่เพียงสำลักน้ำ

* ห้องอุ่น หมายถึงห้องเล็กๆ ที่ก่นแยกไว้สำหรับวางเตาผิงไฟและเตียงเตาเพือให้ความอบอุ่น

ไม่นานก็จะฟื้นแล้ว คนถูกคุณชายเจียงช่วยชีวิตไว้ ทั้งยังพาส่งกลับมาแล้ว ถ้าถูกพิษตายอีก เกรงว่า..."

"เจ้าอย่าคิดอะไรเหลวไหล นางเป็นหลานสาวแท้ๆ ของนายหญิงใหญ่ นายหญิงใหญ่จะทำร้ายนางถึงตายได้อย่างไร นี่เป็นยาที่ทำให้เป็นใบ้ นายหญิงใหญ่กลัวว่าถ้านางอะอะโวยวายใหญ่โต จวนกั้วก* แห่งนี้ก็ต้องพังพินาศแล้ว"

"ก็แค่สาวใช้ที่ติดตามมาพร้อมการแต่งงานตายไปคนหนึ่ง เหตุใดนางต้องอะอะโวยวายใหญ่โต" เสียงชะงักนิ่งไปครู่หนึ่ง "อีกอย่าง นางเป็นบัณฑิตหญิง ต่อให้เป็นใบ้แล้ว ก็ยังเขียนหนังสือได้"

"นี่ไม่ใช่เรื่องที่ปวดต้องเป็นห่วง คำสั่งของเจ้านาย เจ้าแค่ปฏิบัติตามก็พอ!" เสียงแก่ชราพลันน่าสะพรึงกลัวขึ้นมา "จำไว้ อยากรจะมีชีวิตยืนยาว จงปล่อยให้เรื่องพวกนี้เฝ้าอยู่ในห้อง!"

"เรื่องพวกนี้ข้าเข้าใจ เพียงแต่..."

"รีบไป ขึ้นโอ้เอ้ซักห้า ท่านน้ำหลวนก็จะมาแล้ว"

มีน้ำแล้ว ข้าถึงทะเล่มีดีมาได้ ที่แท้เจ้าของร่างนี้จมน้ำตายไปแล้ว

เดียวจึงรู้รู้สึกปวดเมื่อยไปทั้งตัว นางไม่สงสัยแม้แต่น้อย ตนเองก็คือ 'สะไภ่' ที่พวกนางพูดถึงผู้นั้น

ที่นี้คือจวนกั้วก นางกับสาวใช้ที่ติดตามมาพร้อมการแต่งงาน ตกน้ำไปทั้งคู่ นางถูกช่วยขึ้นมาได้ ส่วนสาวใช้ตายแล้ว นายหญิงใหญ่... หรือก็คือป้าแท้ๆ ของนางกลัวนางจะอะอะโวยวาย จึงคิดจะวางยาให้นาง

* กั้วก เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณของขุนนางจีน แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความชอบ โดยบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นองค์กอง หิว ป้อ จื่อ หานาน แต่ละสมัยจะมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน กั้วกถือเป็นชั้นสูงสุดในลำดับก

กลายเป็นใบ้

สั้นๆ ไม่กี่ประโยคชาวที่เลี้ยวจึงชูได้รับมาก็มีเพียงเท่านี้ เมื่อมา
ขบคิดดูอย่างละเอียดก็พบว่าไม่ถูกต้อง!

ไม่ใช่บอกว่าชีวิตของสาวใช้ในสมัยโบราณล้วนไร้ค่าหรือหือ โฉน
สาวใช้ตายไปคนเดียว นายหญิงใหญ่ก็กลัวนางจะเอะอะโวยวายเล่า

ขณะกำลังคิดอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียง 'แอ๊ด' ประตูกดล็อกเข้ามาจาก
ข้างนอก ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าดังตึกๆ เลี้ยวจึงรีบหลับตาลง

"สะใภ้สี่ สะใภ้สี่เจ้าคะ"

หลิวเอ๋อรัยกดเงินใบหนึ่งเข้ามา ในถาดมีขามหยกสี่ขาวอยู่สองใบ
เดินช้าๆ เข้ามาถึงหน้าเตียง ร้องเรียกสองคำ เห็นเลี้ยวจึงชูไม่ขานรับก็ลอบ
ระบายลมหายใจ แล้วเอาถาดเงินวางลงบนโต๊ะ

"พื่นแล้วหรือ" จางหมั้วหมั้ว* ที่ตามเข้ามาเอ่ยถาม

"ยังไม่พื่น" หลิวเอ๋อรัยหันหน้าไป "จางหมั้วหมั้วช่วยหน่อยเจ้าคะ"

สองคนช่วยกันประคองเลี้ยวจึงชูขึ้นมา หลิวเอ๋อรัยหยิบหมอนอิงใบหนึ่ง
มารองแผ่นหลังให้เลี้ยวจึงชู

รับรู้ได้ว่ามีขามยาเย็นมาถึงริมฝีปาก เลี้ยวจึงชูกัดฟันไว้แน่น

"นางกัดฟันไว้แน่นเกินไป ป้อนไม่ได้เลย"

"คนหมดสติก็เป็นเช่นนี้ เจ้าเอามือบีบขากรรไกรทั้งสองข้างของนาง
ปากก็จะอ้าออกแล้ว"

ขากรรไกรปวดแปลบขึ้นมา เลี้ยวจึงชูทนไม่ไหวร้องออกมาคำหนึ่ง
ลิ้มตาขึ้นมาทันที จ้องหลิวเอ๋อรัยเมื่

* หมั้วหมั้ว เป็นคำเรียกหญิงรับใช้สูงวัย มีความหมายหลากหลายทั้งยา ยาย ป้า และยังเป็นคำเรียก
หญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

หลิวเออร์ตัวลั่นเทา หลุดเสียงร้องออกมา น้ำยาเกือบจะกระฉอก
"เจ้าจะทำอะไร!"

เดิมเลี้ยวจึงคิดจะยับยั้งหลิวเออร์ เมื่อครู่เห็นมือที่ยกขามยาของ
อีกฝ่ายลั่นระริก เล็บขีดขาว นางตวาดออกมาไม่แน่มันนี้อาจจะฉก
คิดไม่ถึงว่าทุ่มเทรียวแรงที่มีอยู่จนหมดเสียงกลับคล้ายยุบิบน ขามยาในมือ
หลิวเออร์ยังคงอยู่ดี

เลี้ยวจึงซุนน้ำมอยคอตก จากนั้นก็พยายามเอนตัวไปข้างหลัง
หลบเสียงขามยา

หลิวเออร์หันไปมองจางหมัวมัว

"สะใภ้ไม่ต้องกลัว นี่เป็นยาขับไล่ความหนาวเย็น" จางหมัวมัว
หลอกล่อนางเสียงเบา "ท่านกระโดดทะเลสาบฆ่าตัวตายบูชาความรัก
กระทบถูกความเย็นเข้า ท่านหมอเหยียนเพิ่งมาตรวจไป" นางรับขามยามา
"มาเถอะเจ้าคะ รีบดื่มยาตอนที่ยังร้อนเถิด"

ฆ่าตัวตายบูชาความรัก?

ที่แท้ไม่ใช่ก้าวพลาดตกลงไปในน้ำ

เลี้ยวจึงพบว่าตัวนางเองสวมชุดสีขาวทั้งร่าง ในห้องเต็มไปด้วย
สีขาวที่เย็นเยือกวังเวง นางย่นหัวคิ้วมองไปทั่วร่างของตน อายุก็ยังไม่นานนี้
เหตุใดถึงได้เป็นแม่ยาย ช่างโชคร้ายเสียจริง

ถ้าจะฆ่าตัวตายบูชาความรัก ให้แพรวสามศอก* ก็พอ ไปต้อง
วิ่งออกไปกระโดดทะเลสาบที่ข้างนอกด้วย

เลี้ยวจึงรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง แต่ในเวลาอันสั้น

* แพรวสามศอก เป็นสิ่งที่กษัตริย์พระราชทานให้ขุนนางหรือฝ่ายในที่กระทำความผิดให้ผู้ถูกปลดตีพตนเอง

ยังจับสายสนกลในของเรื่องไม่ออก ได้แต่หมุนหัวคิด จ้องยาน้ำสีดำขามนั้น อย่างงงงัน

ได้ชีวิตกลับคืนมาอีกครั้งไม่ง่าย นางอยากใช้ชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้ เพียงแต่...นางจะหลบหนีจากมหันตภัยในครั้งนี้ไปได้อย่างไร

"สะใภ้สักลัวจะชมหรือ" จางหมั้วมัวถามหย่งเชิง แล้วชี้ไปที่ชามหยกขาว อีกใบหนึ่ง "นี่ไม่ใช่เตรียมน้ำหวานไว้ให้ท่านแล้วหรือ" เห็นนางแน่นปากแน่น จางหมั้วมัวก็ถอนหายใจ "ท่านหมอเหยียนบอกท่านจมน้ำ ความเย็นเข้าสู่ร่างกาย ถ้าไม่บำรุงรักษาให้ทันท่วงทีก็จะถึงโรคเรื้อรังไว้" จากนั้นก็ชี้เต๋ๆ ดวงตา "ป่าวเพ็งทราบ คุณชายสี่เพ็งจากไป ท่านมีความทุกข์ทรมานใจ แต่ ท่านอายุยังน้อย วันเวลายังอีกยาวนาน อย่าได้คิดไม่ตกเป็นอันขาด"

หลิวเอ๋อร์สะอึกสะอื้นขึ้นมา

ได้ยินเสียงร้องให้จางหมั้วมัวก็สะดุ้งตกใจ หันไปมองประตูห้องว่ามีคนหรือไม่ทันที จากนั้นก็ถลึงตาใส่หลิวเอ๋อร์อย่างดุตันที่หนึ่งแล้วยื่นชามยาให้นาง "เจ้าอยู่ปรนนิบัติก่อน ข้าจะไปเรียนนายหญิงใหญ่"

หลิวเอ๋อร์กัดฟันแน่น ใบหน้าซีดขาวเล็กน้อย ไม่สนใจเลยว่าจิ้งจูงที่สั่นหัวไม่หยุด ดึงดันจะยกชามยามาที่ริมฝีปากของนาง

หลิวเอ๋อร์จำเป็นจะต้องกรอกยาลงไปเดี๋ยวนี้นี้ เพราะถ้าถูกคนพบเห็นเข้า จะลำบาก

เห็นหลิวเอ๋อร์ใช้กำลังบีบบังคับ เลี้ยวจิ้งจูงร่างสั่นเทิ้ม แขนขยับเล็กน้อย คิดจะปิดชามยาให้คิดว่า กลับใช้แรงออกมาไม่ได้แม้แต่หย่อนิด

ทำอย่างไรดี...บอกไปตามตรงว่ายานี้มีพิษ?

ดูจากท่าทาง น่ากลัวว่าหลิวเอ๋อร์จะต้องเป็นสุนัขจนตรอกกระโดดขึ้น

กำแพง*

หากคิดจะใช้ฐานะของความเป็นนายชู้ขั้วหัวเออร์ล่ะก็ เลี้ยวจึงชู
สายหัวทันที รู้ทั้งรู้ว่านางพินคืนสติแล้ว หัวเออร์ยังตั้งต้นจะกรอกยา ไม่กลัว
นางจะรู้ว่าถูกวางยาให้เป็นใบ้ เห็นชัดว่านางกลัวนายหญิงใหญ่มากกว่า

ในฉนวนแห่งนี้คำสั่งของนายหญิงใหญ่น่าจะมีอำนาจสูงสุดแล้ว!

ทั้งที่รู้ว่านางเขียนหนังสือได้ วางยาให้นางเป็นใบ้ก็แค่ปิดหูขโมย
กระดิ่ง** แต่นายหญิงใหญ่ยังคงยืนกราน เห็นได้ว่าเรื่องนี้ต้องไม่ปกติ
ธรรมดา ปิดบังท่าน้ำหลวนเช่นนี้ ไม่น่าให้นายหญิงใหญ่อาจยังคิดหาวิธี
ทำให้นางเขียนหนังสือไม่ได้ด้วย

ที่แท้แล้วเป็นเรื่องอะไรกันแน่ ถึงได้ทำให้นายหญิงใหญ่หวาดกลัว
เช่นนี้

จิตใต้สำนึกบอกกับนาง ต้องไม่ใช่เช่นที่หัวเออร์พูดว่ามีสาวใช้
ประจำตัวตายไปคนหนึ่ง

เลี้ยวจึงขมของหัวเออร์ คิดจะบอกไปตรงๆ ว่านางสูญเสียความทรงจำ
แล้ว ไม่รู้อะไรทั้งนั้น ไม่ต้องตีเมยานี้หรอก ทว่าก็ได้แต่ฝืนยิ้ม มาพูดตอนนี้
น่ากลัวจะซ้ำไปแล้ว

สูญเสียความทรงจำกับตีเมยามิไม่เกี่ยวกัน นางพลาดโอกาส
ที่จะพูดไปแล้ว หัวเออร์จะต้องเห็นว่านางแสร้งทำเป็นสูญเสียความทรงจำ
แน่

* สุนัขจิ้งจอกกระโดดขึ้นกำแพง เป็นสำนวน หมายถึงอับจนหนทางจนยอมทำทุกวิถีทาง

** ปิดหูขโมยกระดิ่ง เป็นสำนวน หมายถึงคิดว่าตัวเองไม่ได้ยิน คนอื่นก็ไม่ได้ยินด้วย เปรียบเปรยถึง
การหลอกตัวเอง มีเรื่องเล่าว่าชายคนหนึ่งเข้าไปขโมยกระดิ่งในบ้านหลังหนึ่ง เขากลัวว่าเจ้าของบ้านจะได้ยิน
เสียงกระดิ่งจึงปิดหูตัวเองไว้ เพราะคิดว่าทำแบบนี้แล้วจะไม่มีใครได้ยินเสียงกระดิ่งเหมือนกับเขา แต่สุดท้าย
เจ้าของบ้านก็จับตัวเขาได้

ความคิดหมุนไปอย่างรวดเร็ว เลี้ยวจึงชุดิดหาหนทางไปเรื่อยแปด
กลับไม่มีสักวิธีที่ใช้ได้ นางจำต้องกัดฟันเอาไว้นั่น แม้จะรู้ว่าทำเช่นนี้
จะยืนหยัดได้ไม่นาน แต่นางก็ยังยืนหยัดต่อไป เวลาที่ผ่านไปไม่ก็อดใจ
ล้วนทุกข์ทรมาน เพียงเวลาชั่วแวบเดียวก็มีเหงื่อออกมาชุ่มร่าง วันแรก
ที่ได้กลับมาเกิดใหม่อีกครั้ง นางก็ได้ลิ้มรสชาติที่ว่า 'มิดเซียงคือเขา เราเป็น
เนื้อปลา'*

"น้องสาวพินแล้วหรือ เหตุใดจึงคิดไม่ตกเช่นนี้!"

ขณะไม่รู้จะทำอะไรต้อยนั้น เสียงสุภาพนุ่มนวลเสียงหนึ่งก็ดัง
ขึ้นมา เลี้ยวจึงซุ่มตามองไป ก็เห็นสาวใช้น้ำตาตางดงามกลุ่มหนึ่งเดินล่อม
หญิงแต่งงานแล้วหน้าตาสะสวยท่าทางสุภาพสง่างามคนหนึ่ง ผลักประตู
เข้ามา

หญิงหน้าตาตางดงามคนนั้นสวมเสื้อคลุมบุ๋นมัดตั้เย็บจากผ้าดิ้นอันเงิน**
ลายดอกสีขาว ข้างในสวมกระโปรงสีน้ำเงินปักลวดลายที่ขอบชุด เสื้อผ้า
ที่สวมใส่ฝีมือในการตัดเย็บชั้นหนึ่ง แม้จะดูเรียบง่าย แต่ไม่อาจอำพราง
ความงดงามล้ำค่าไว้ได้ ยิ่งไม่อาจอำพรางรูปโฉมอันอรชร ใบหน้าขาวคว่ำ
เรียวงาม และที่ทำให้เลี้ยวจึงซุ่มประหลาดใจก็คือหญิงผู้นี้แลละม้ายคล้ายคลึง
กับหลิวเอ๋อร์อยู่สามส่วน แต่งงามล้ำมากกว่า บุคลิกท่วงท่าสูงส่งสง่างามกว่า
ผิวพรรณขาวหม่นจกกว่าหลิวเอ๋อร์

เลี้ยวจึงซุ่มในใจสันสะท้าน หรือพวกนาง...

"สะใภ้ใหญ่หุ่ดก่อน สะใภ้สี่..."

* 'มิดเซียงคือเขา เราเป็นเนื้อปลา' เป็นสำนวน หมายถึงตกอยู่ใต้อำนาจของผู้อื่น โดยไม่อาจเอาตัวรอดได้

** ผ้าดิ้นอันเงิน คือผ้าส่วนปักดิ้นเงินดิ้นทองเป็นลวดลายสวยงามคล้ายหมู่เมฆ เป็นที่มาของชื่อลายอันเงิน
ซึ่งแปลว่าผ้าดิ้นเมฆา ถือเป็นงานหัตถกรรมชั้นสูง

ขณะกำลังคาดเดาอยู่นั้น จางหมั้วที่บอกจะไปรายงานนายหญิงใหญ่ ก็ตามติดเข้ามา พอเห็นหลิวเอ๋อถือขามยาเย็นงออยู่กับที่ สีหน้าล้นแปรเปลี่ยน เสียงขาดหายไปทันที

จางหมั้วยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วกักฟันเดินเข้ามา ทางหนึ่งก็ขยิบตาให้หลิวเอ๋อ

เห็นหลิวเอ๋อถือขามยาจะเดินออกไปข้างนอก สะใภ้ใหญ่ก็ถามขึ้น "นี่คืออะไร"

"เรียนสะใภ้ใหญ่ นี่คือการขบไล่ความหนาวเย็น" หลิวเอ๋อหน้าซีดเผือด ลนลานทำความเคารพ "สะใภ้ไม่ดื่ม บำรุงจะไปเชิญนายหญิงใหญ่"

"เอวางไว้ที่นี้ก่อนเกิด"

สะใภ้ใหญ่คล้ายไม่ได้สังเกตเห็นความลนลานของหลิวเอ๋อ นางลงนั่งที่ขอบเตียง จับมือเดียวจิ้งชูอย่างสนิทสนมแล้วบ่นขึ้น

"ถ้าไม่ใช่คุณชายเจียงบังเอิญเดินผ่านทะเลสาบลั่วเยียน น่ากลัวคงไม่ได้เจอเจ้าอีกแล้วจริงๆ..." ยกมือขึ้นเช็ดหัวตาแล้วกล่าวพลบ "น้องสาวปลงให้ตกลักหน้อยเถิด เจ้าดูซ้ำ ตั้งหลายปีเพียงนี้ก็ไม่ใช่ผ่านมาแล้วหรือ นี่เป็นชะตากรรม"

ขอบคุณฟ้า ขอบคุณดิน ขอบคุณพระโพธิสัตว์!

เลียวจิ้งชูมอง 'ผู้ช่วยชีวิต' ที่ลงมาจากปากฟ้า ในใจรู้สึกโล่งอก ท่องบทสวดพระโพธิสัตว์ออกมา

"ท่านเป็นใครหรือ ที่นี่คือที่ใด"

สะใภ้ใหญ่มองดวงตาที่ดูงงงของเลียวจิ้งชูแล้วตะลึงงัน หันไปมองจางหมั้วกับหลิวเอ๋อ กลับเห็นพวกนางมีสีหน้าประหลาดใจ สายตา

พลันจับจ้องไปที่ชามยา ไม่มีร่องรอยของการดื่ม จึงหันกลับมาจ้องดวงตา
ของเลี้ยวจิ้งชู ถามด้วยความหวังใย

"น้องสาวจำข้าไม่ได้จริงหรือ"

เลี้ยวจิ้งชูสั่นศีรษะ

มีประกายผิวดวงจางๆ พาดผ่านดวงตาสะใก้ใหญ่ ปากกลับ
ทอดถอนใจบอก "เป็นเพราะเจ้าเพ็งพิ้นขึ้นมา ยังไม่ได้สติ" แล้วอธิบาย
อย่างใจเย็น "ที่นี่คือจวนเงินกั้วกง ข้าเป็นพี่สะใภ้ใหญ่ของเจ้า คุณชายใหญ่
กับคุณชายสี่ล้วนเป็นบุตรชายที่นายหญิงใหญ่เป็นผู้ให้กำเนิด"

"พี่สะใภ้ใหญ่..."

"เราใกล้ชิดกันที่สุดแล้ว เจ้าเพ็งแต่งงานได้สามวันก็...เดิมทีข้าควร
มาอยู่กับเจ้าอย่างใกล้ชิดไม่ห่างแม้แต่ก้าวเดียว" หัวข้อเรื่องพลันเปลี่ยนไป
"ล้วนเป็นเพราะคุณหนูสาม ฝ่าบาทเพ็งพระราชทานสมรส ในจวนก็มีงานศพ
นางอะอะไวยวายบอกจะล้มเลิกการแต่งงาน จะไว้ทุกข์ให้คุณชายสี่"
ทอดถอนใจออกมาคำหนึ่ง "ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ห้ามปรามนางไว้ได้แล้ว
จากนั้นก็ได้ยินว่าเจ้าเกิดเรื่อง จึงได้รับเร่งรู้ตมา"

แต่งงานได้สามวัน!

เลี้ยวจิ้งชูตะลึงงัน นางฆ่าตัวตายบูชาความรักมิใช่หรือ

ไม่ใช่บอกลมัยโบราณไม่มีอิสระเรื่องความรักหรือเพ็งแต่งเข้ามา
ได้สามวัน นางกับคุณชายสี่ก็มีความรักลึกซึ้งต่อกันถึงขั้นนี้แล้ว?

เลี้ยวจิ้งชูนวดคตึงจุดไต้หวัน* พึมพำกับตนเอง

"ข้าคือใคร"

* จุดไต้หวัน คือจุดสี่พระบริเวณขมับทั้งสองข้าง

สะใภ้ใหญ่เบิกตากว้าง ส่วนลึกในดวงตามีอารมณ์ความรู้สึกที่บอกไม่ถูกพาดผ่านจางๆ

หลิวเอ๋อร์ร้องอุทานออกมาอย่างยังไม่อยู่ "สะใภ้สี่สี่หมดสิ้นทุกสิ่งอย่างเลยหรือ"

ทุกคนต่างมองมาที่เลียวจิ้งซูอย่างไม้อยากจะเชื่อ นางย่นหัวคิ้วน้อยๆ ในดวงตาที่คล้ายมีหมอกปกคลุมมีประกายใสซื่อซุ่มหนึ่ง ลักษณะท่าทางเช่นนี้ไม่อาจเสแสร้งออกมาได้เด็ดขาด

ผ่านไปพักใหญ่ สะใภ้ใหญ่โบกมือแล้วบอก "ดูซ้ำสิ มัวแต่ห่วงพุดคุยถึงกับลืมยาของเจ้าไปเลย น้องสาว เจ้ากระทบถูกความเย็นมากเกินไป ตีเมยาก็กายแล้ว อีกประเดี๋ยวยาก็จะเย็นไป" แล้วหันไปทางหลิวเอ๋อร์ "ยังจะยืนโง่งมอยู่อีก ไม่รีบเข้ามาปรนนิบัติ!"

หลิวเอ๋อร์ตัวสั่น มองไปที่จางหมั้วมัวตามสัญชาตญาณ

"ยาเย็นไปนานแล้วเจ้าคะ" จางหมั้วมัวรีบบอก "สะใภ้สี่สี่ร่างกายล้ำค่า ไม่อาจตีเมยาที่เย็นแล้วได้" แล้วหันไปทางหลิวเอ๋อร์ "ยังไม่รีบไปอุ่นให้ร้อนอีกหรือ"

หลิวเอ๋อร์รับคำแล้วเดินไปทางประตู

"เอามาสิ ข้าจะชิมดู"

เสียงไม่ดังแต่กลับมีพลังกดขี่คุกคาม ในหูจางหมั้วมัวมีเสียงอึงออล ถ้าให้สะใภ้ใหญ่ชิมยานี้จริง แล้วสะใภ้สี่สี่ดื่มเข้าไป นางยังจะมีชีวิตอยู่ได้หรือ

จางหมั้วมัวถลึงตาดุดันใส่หลิวเอ๋อร์ที่หนึ่ง พยายามสงบบอกสงบใจ ยิ้มเจื่อนแล้วบอก "เรื่องนี้ทำไม่ได้เด็ดขาด สะใภ้ใหญ่ร่างกายล้ำค่า จะลองชิมยาด้วยตนเองได้อย่างไร"

"มีอะไรทำไม่ได้ ยกมา!" สะใภ้ใหญ่ดึงมือเลี้ยวจิ้งฐ "เห็นเจ้าเป็น
เช่นนี้ หัวใจของข้าก็แหลกสลายแล้ว ข้าชีวิตอาภัพ จะอย่างไรก็ยังได้ใช้ชีวิต
อย่างมีความสุขกับคุณชายใหญ่อยู่สองปี" พูดแล้วสะใภ้ใหญ่ก็เช็ดดวงตา
ผ่านไปพักใหญ่ก็เปลี่ยนเรื่องพูด "น้องสาวไม่ต้องกังวล พรุ่งนี้ข้าจะรีบไปเชิญ
หมอลหวงสวี่มาตรวจอาการเจ้า เขาได้ชื่อว่าเป็นหมอเทวดา จะต้องรักษาเจ้า
ให้หายได้แน่นอน" จากนั้นก็หันไปทางหลิวเออร์ "ยังไม่รีบยกมาอีก!"

"สะใภ้ใหญ่ร่างกายล้ำค่า เรื่องขิมยาเช่นนี้ทำไม่ได้เป็นอันขาด"
จางหม่วมักัดพันทำให้ดีสู้เสือ "ให้นายหญิงใหญ่รู้เข้าจะต้องถลกหนังป่าว
แน่นอน สะใภ้ใหญ่โปรดเข้าใจและเห็นใจในความลำบากใจของป่าวด้วย"

"ที่จางหม่วมักัดก็ถูก" สะใภ้ใหญ่ผงกศีรษะน้อยๆ หันไปทางอิงซุน
สาวใช้รุ่นใหญ่ "เจ้าไปลองขิมดู ถ้ายังไม่เย็นก็ถูไถตีโปเสีย ยกออกไปไม่รู้
ต้องเสียเวลาอีกนานเท่าไร"

ได้ยินอิงซุนขานรับเสียงใส จางหม่วมักก็เหวี่ยงโหลรินออกมาทันที
สีหน้าเปลี่ยนแล้วเปลี่ยนอีก

อุณยาขามหนึ่งจะเสียเวลาสักเท่าไรกันเชียว จะอย่างไรจางหม่วมัก
ก็เป็นคนโปรดของนายหญิงใหญ่ สะใภ้ใหญ่ที่แต่ไรมานุ่มนวลละมุนละไม
เข้าได้กับทุกฝ่ายถึงกับไม่วุ่นวายนางแม่แต่น้อย นางพลันตระหนักรู้ขึ้นมา
ในฉับพลัน คิดว่าสะใภ้ใหญ่คงรู้อยู่ก่อนแล้วว่ายามีปัญหา ตอนแรกที่ขวางไว้
ด้วยคิดจะให้สะใภ้สวี่ไวยวายขึ้นมา พอเห็นว่าอีกฝ่ายสูญเสียความทรงจำ
จึงเปลี่ยนความคิด

หัวใจของเลี้ยวจิ้งฐก็เต้นตึกตักขึ้นมาเช่นกัน เดิมทีเข้าใจว่านางประกาศ
ออกไปว่าตนสูญเสียความทรงจำต่อหน้าผู้คนที่ย่อมมองอยู่ หลิวเออร์ก็จะ

ผลักเรือตามน้ำยกยาออกไป เช่นนี้ก็หลบพ้นภัยในครั้งนีไปได้แล้ว คิดไม่ถึงว่ากลับมาเจอคนที่เมื่อน้ำใจเราร้อน กลัวร่างกายของนางจะทนทรมานไม่ไหว ยืนกรานจะให้นางดื่มยาลงไป หลิวเอ๋อรีบจางหมั่มวคนชั่วที่โง่งมทั้งสองคนตอนนี้ค่อยจะมาคิดทำลายของกลาง ก่อนหน้านั้นมัวทำอะไรอยู่ตั้งนาน!

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความกระตือรือร้นของสะใภ้ใหญ่และการไม่รู้จะรับมืออย่างไรของจางหมั่มวกับหลิวเอ๋อ เลี้ยวจึงซุกกิ้งเลใจขึ้นมา

ไม่รู้สะใภ้ใหญ่ที่มีจิตใจเราร้อนผู้นี้มีฐานะเช่นไรในจวนและมีความสัมพันธ์เช่นไรกับนายหญิงใหญ่

เรื่องที่นางคาดเดาออกว่าในยามมีพิษ จะนำมาซึ่งหายนะแก่ตนมากขึ้นหรือไม่

2

ขณะต่างฝ่ายต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้แกกันอยู่นั้น สาวใช้ก็เข้ามารายงาน
"นายหญิงใหญ่กับท่านน้ำหลวนมาแล้วเจ้าค่ะ"

เพิ่งจะสิ้นเสียงก็เห็นสาวใช้และหญิงรับใช้สูงวัยกลุ่มใหญ่เดินห้อมล้อม
สตรีวัยกลางคนท่าทางสูงส่งสง่างามสองคนเข้ามา จางหมั้ว้วยกชายแขนเสื้อ
ขึ้นเช็ดเหงื่อ จัดๆ ชายเสื้อแล้วก้าวเร็วๆ เข้าไปปรับหน้า สะใภ้ใหญ่ลุกขึ้นไป
ต้อนรับก่อนแล้ว นางยอบตัวลงน้อยๆ เอ่ยทักทาย

"คารวะนายหญิงใหญ่ คารวะท่านน้ำ"

เห็นนางอยู่ที่นี่ คนที่ถูกเรียกว่า 'นายหญิงใหญ่' ผู้นั้นพลันชะงักก้องไป
ปรายตาไปที่จางหมั้ว้วยกับหลิวเออร์ สีหน้าเปลี่ยนแล้วเปลี่ยนอีก จากนั้น
ก็ผงกศีรษะให้สะใภ้ใหญ่ แล้วเดินเข้ามาข้างใน

"ในที่สุดสะใภ้ก็พินแล้ว! บ่าวตกใจแทบตาย หมูตันนาง..."

สาวใช้รูปร่างออรชรหน้าตาสะสวยที่อยู่ข้างกายนายหญิงใหญ่คนหนึ่ง

เห็นเลี้ยวจิ้งจูงอยู่ ขอบตาก็แดงขึ้นมาทันที ส่งเสียงร้องมาแต่ไกล ยัง
พูดไม่ทันจบก็ถูกนายหญิงใหญ่ถลึงตาใส่ นางอึกๆ อักๆ เดินมาถึง
ข้างกายเลี้ยวจิ้งจูง ไม่กล้าพูดต่อ

เลี้ยวจิ้งจูงหันไปมองสาวใช้ผู้นั้นแวบหนึ่ง

คนผู้นี้เป็นใคร ดูเหมือนจะสนิทสนมกับข้ามาก

ขณะกำลังคิดคนที่ถูกเรียกว่า 'ท่านน้ำ' ผู้นั้นได้คว้ามือนางมากุมไว้

"อวีนชู^๑ฟื้นแล้ว บุตรสาวที่อาภัพของแม่ เจ้าทำให้แม่ตกใจแทบตาย
แล้ว"

อวีนชู?

เป็นชื่อของเจ้าของร่างนี้หรือ...

มองประกายห้วงก้นลอย่างจริงใจในดวงตาของสตรีงดงามวัยกลางคน
ผู้นั้นแล้ว เลี้ยวจิ้งจูงก็เชื่ออย่างไม่สงสัย อีกฝ่ายก็คือมารดาในชาตินี้ของนาง

"สวรรค์ เจ้าเป็นอะไรไปแล้ว!" เห็นเลี้ยวจิ้งจูงเชื่องซึมไม่พูดไม่จา
ท่านน้ำหลวนพลันสีหน้าเปลี่ยนเป็นตื่นตระหนก ยกมือขึ้นโบกไปมา
ตรงหน้านาง "แม่มาเยี่ยมเจ้าแล้ว อวีนชู เจ้าพูดอะไรสักคำเถิด!"

"ไม่ว่าเป็นใครสะใภ้ก็จำไม่ได้แล้วเจ้าค่ะ" จางหมั้วมัวถือโอกาส
เอ่ยขึ้น "นี่ไม่ใช่หรือ กระทั่งยาเย็นแล้ว นางก็ไม่ยอมดื่ม สะใภ้ใหญ่เพิ่ง
เกลี้ยกล่อมอยู่พักใหญ่เจ้าค่ะ"

"เป็นคนตายหรืออย่างไร ยาเย็นแล้วก็ไม่รู้จักไปอุ่นมา" นายหญิงใหญ่
นั่งลงไปชั่วขณะ แล้วหันมาด่าหลิวเออร์ "ยังจะยืนที่มที่อยู่นั้น!"

หลิวเออร์มองสะใภ้ใหญ่แวบหนึ่งแล้วรีบรับคำ

สะใภ้ใหญ่เพื่อนหน้าไปอีกทางหนึ่ง

เห็นสาวใช้ยกม้านั่งทรงดอกเหมยมาแล้ว นายหญิงใหญ่ก็ตั้ง
ท่าน้ำหลวนมาพลาบบอก "น้องสาวนังก่อน มีอะไรก็ค่อยๆ พุดคุย" แล้ว
หันไปหาสะใภ้ใหญ่ "หลันเออร์ไม่ใช่ไปเรือนหลันฟางแล้วหรือ ชูเออร์
ยังก้อเรื่องวุ่นวายอยู่หรือไม่"

"คุณหนูสามบอก คุณชายสี่เพิ่งจากไปนางก็ออกเรือน ไม่พุดถึงว่า
ยังทำใจไม่ได้ บ่นว่าแม่สามีก็จ้องจะจับผิด เป็นคนทั่วไปก็แล้วไปเกิด
แต่เนี่ยคู้หมายเป็นถึงบุตรชายของแม่ทัพใหญ่ผู้บัญชาการทหารสิบมณฑล
นางบอกว่าเป็นตายก็ไม่ยอมแต่ง"

นายหญิงใหญ่ย่นหัวคิ้ว "เจ้าไม่ได้บอกหรือว่านี่เป็นพระราชโองการ
ของฝ่าบาท แม้แต่นายท่านก็ไม่อาจตัดสินใจเองได้"

"สะใภ้บอกไปแล้วเจ้าคะ ยังบอก่านายท่านได้กราบทูลเรื่องงานศพ
แล้ว ทุกอย่างยอมขึ้นอยู่กับการวินิจฉัยของฝ่าบาท ถ้าฝ่าบาททรงยินกราน
ให้จัดงาน เช่นนั้นจวนกัวกงก็ไม่กล้ากล่าวคำว่าไม่ วันหน้าถ้ายังกล้าทูลเรื่องนี้
อีก นั่นก็เท่ากับชี้ว่าฝ่าบาททรงวินิจฉัยผิดพลาดมิใช่หรือไร หลังแต่งงานไป
หากคุณหนูสามจะกลับมาที่จวนกัวกง นายท่านยอมช่วยออกหน้าให้ แต่
ถ้าฝ่าบาททรงเห็นว่าไม่เหมาะ ย่อมทรงยกเลิกกำหนดวันแต่งงานด้วย
พระองค์เอง พอพุดไปเช่นนี้ อย่างน้อยสะใภ้ก็เกลี้ยกล่อมนางให้สงบลง
ได้แล้ว"

"คนทั้งบ้าน ไม่มีสักคนทีรู้อประสา ทุกเรื่องล้วนทำให้คนเป็นห่วง
หลันเออร์ทำทุกอย่างด้วยความตั้งใจจนถึงที่สุด กลับไม่ใช่คนน่าใจค*
ไม่รู้เข้าทำเวรทำกรรมมาแต่ชาติไหน มีบุตรชายสายตรงอยู่เพียงสองคน

* คนน่าใจค หมายถึงคนที่พร้อมทั้งบิดามารดาและลูกหลาน สามิภรรยารักใคร่กัน พี่น้องสามัคคีกลมเกลียวกัน
เมื่อมีคนนำโชคมาจัดการดูแลงานแต่งงาน จะช่วยเสริมความเป็นสิริมงคลให้แก่ชีวิตคู่

กลับทยอยจากไปคนหนึ่งก่อนคนหนึ่งหลัง จนตอนนี้ไม่เหลือแล้ว ถ้าไม่ใช่
ยังมีหลานชายตัวน้อยอยู่อีกคน ข้าก็อยากตายไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด!"

นายหญิงใหญ่พูดไป ไม่รู้คำพูดประโยคไหนทำให้สะท้อนใจ น้ำตาร่วง
เผาะๆ ลงมาราวกับมุกไม่ขาดสาย สะใภ้ใหญ่รีบกล่าวปลอบ

"นายหญิงใหญ่โปรดระงับความเศร้าโศกด้วย คนทั้งบ้านต่างหวังพึ่ง
ท่านนะเจ้าคะ"

"ที่ด้านหน้ามีเจ้าหน้าที่สำนักศึกษาหลวงมาจำนวนหนึ่ง..."
นายหญิงใหญ่เช็ดดวงตา มองสะใภ้ใหญ่ "เสื้อผ้าด้ายดิบไม่พอแล้ว ข้า
จำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าในคลังยังมีผ้าด้ายดิบอีกหลายพับ เจ้าเอา
กุญแจไปหาดู..."

"นายหญิงใหญ่ความจำดียิ่งนัก ที่เหลือจากปีก่อนล้นเก็บอยู่ในคลัง
สะใภ้ได้สั่งให้ห้องตงไปเอากุญแจแล้ว"

"อืม ยังคงเป็นหลันเอ๋อร์ที่ละเอียดรอบคอบ..." นายหญิงใหญ่ผงกศีรษะ
"จริงดี ที่ด้านหน้าได้เขียนใบแสดงรายละเอียดของใช้ไว้แล้ว เจ้าไปดูซิว่า
ยังมีอะไรขาดอีกหรือไม่ ถ้าในจวนมีของก็เอาออกมาให้หมด ถ้าไม่มีก็รีบไป
ซื้อมาเพิ่มเติม อย่าให้อัจฉริยะงานเสียการ"

"สะใภ้จะไปเดี๋ยวนี้ นายหญิงใหญ่ยังมีอะไรจะสั่งอีกหรือไม่เจ้าคะ"

"ไปเถิด จัดการเรียบร้อยแล้ว ก็ไปเฝ้าห้องโถงที่ตั้งศพ อย่าลืมควบคุม
บรรดาสะใภ้และหญิงรับใช้สูงวัยให้ดี ให้หญิงรับใช้ที่อยู่ด้านหน้าเหล่านั่น
ดื่มสุราให้น้อยลงหน่อย ตอนเฝ้ายามกลางคืนให้มีสติ อย่าได้ก่อปัญหาขึ้น"

หลังจากสะใภ้ใหญ่แยกตัวไปแล้ว นายหญิงใหญ่ก็หันมามองเลี้ยวจิงซู
"อวินซูจ่าอะไรไม่ได้เลยจริงหรือ"

เลี้ยวจึงชูพยับหน้า เลียนแบบน้ำเสียงของสะใภ้ใหญ่ "เรียน
นายหญิงใหญ่ สะใภ้จำอะไรไม่ได้เลยเจ้าคะ"

"อย่าเรียกข้าว่านายหญิงใหญ่ ดูห่างเหินพิกล อวินชูงยังคงทำเหมือน
เมื่อก่อน เรียกข้าว่าท่านป้าเถอะ" แล้วหันไปทางท่านนำหลวนที่กำลังเช็ดน้ำตา
"น้องสาวก็อย่าเสียใจมากเกินไป จะอย่างไรอวินชูงก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่เหมือน
อ้ายเออร์ที่ไม่อยู่อีกต่อไปแล้ว"

เห็นพวกนางพูดคุยกัน สาวใช้หน้าตาสะสวยผู้นั้นก็กระซิบเสียงเบากับ
เลี้ยวจึงชู

นางก็เป็นสาวใช้ที่ติดตามมาพร้อมการแต่งงาน มีชื่อว่าฝูหรง เมื่อครู
ถูกนายหญิงใหญ่เรียกตัวไปซักถาม ส่วนหมู่ต้นที่นางเอ่ยถึงเมื่อครูก็คือ
สาวใช้ที่ติดตามมาพร้อมการแต่งงานอีกคน ซึ่งหลิวเออร์บอกว่าตายพร้อม
ผู้เป็นนายผู้นั้น

ที่นี่คือเมืองหลวนเฉิงซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นหลวน เจ้าของร้านนี้
ก็แซ่หลวน นามอวินชู บิดาเป็นหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง เลี้ยวจึงชูกิดอญูนาน
ก็จำไม่ได้ว่าในประวัติศาสตร์มีแคว้นหลวนอยู่ สุดท้ายก็ส่ายหน้า ซาดิก่อน
เรียนประวัติศาสตร์ได้ไม่ดี บางทีข้าอาจจะลืมไปแล้ว หรือไม่ก็อาจจะเป็น
มิต่อ

นางจึงกระซิบถามฝูหรงเรื่องอื่น

แคว้นหลวนเลื่อมใสและส่งเสริมเรื่องความรู้การศึกษา ท่วงทำนอง
ในการใช้ภาษาและตัวอักษรหลากหลายฟุ่มเฟือย หลวนอวินชูในฐานะ
บุตรสาวสุดที่รักของหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง...อาจารย์ใหญ่แห่งสถาบัน
การศึกษาสูงสุดของแคว้นหลวนตั้งแต่เล็กก็สติปัญญาดีเฉลียวฉลาด ห้าขวบ

ก็พูดจาเป็นเนื้อถ้อยกระเทวความ แต่งบทกวีได้ในเจ็ดกัณฑ์แล้ว เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้นมาก็ยังเชี่ยวชาญทุกอย่างทั้งหมาก พิน อักษร วาดภาพ

ผู้ทรงยังบอกนางเคยได้รางวัลชนะเลิศในงานชุมนุมบทกวีที่จัดขึ้นในเมืองหลวงจนถึงปีละครั้งติดต่อกันถึงสามปี เอาชนะคนหนุ่มสาวที่มีความสามารถโดดเด่นจำนวนมาก ได้รับการยกย่องเป็นบัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยมแห่งยุค เป็นบุปผาล้ำค่าแห่งเมืองหลวง เหล่าบัณฑิตและกวีลือนามพากันมาเยือนด้วยความเลื่อมใสในชื่อเสียงจรรยาประจำจนสกุลหลวงแพบจะแบนราบ แต่ก็สนใจด้วยผู้ใหญ่ได้ตกลงหมั้นหมายนางให้กับต่งอ้ายคุณชายสีบุตรชายเงินกัณฑ์ไว้ตั้งแต่มดเล็ก ทำให้คนได้แต่ทอดถอนใจด้วยความเสียดาย

ต่งอ้ายมีพี่ชายน้องชายเจ็ดคน พี่สาวน้องสาวสี่คน ชื่อของพี่น้องผู้ชายเจ็ดคนตั้งตามอักษรตัวหน้าเจ็ดตัวของคุณธรรมทั้งแปด* จง เชี่ยว เหริน อ้าย ชิน อี้ และเหอ ชื่อของพี่น้องผู้หญิงสี่คนแบ่งเป็นฉี ฉิน ชู และฮว่า**

เงินกัณฑ์เป็นนายทหารคนหนึ่ง ต่งอ้ายตั้งแต่เล็กชอบฝึกยุทธ์ ไม่ชอบเรียนหนังสือ ชอบคบค้าสหายในยุทธภพ ทำให้ไม่เป็นที่ชอบใจของหัวหน้าสำนักศึกษาหลวงอย่างมาก เมื่อเปรียบกับกวีลือนามของสำนักศึกษาหลวงแล้ว ก็รู้สึกว่าเป็นธรรมต่อบุตรสาว แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ประการแรกเงินกัณฑ์มากอำนาจ ประการที่สองพี่เหริน*** ของจวนทั้งสองเป็นพี่น้องท้องเดียวกัน

* คุณธรรมแปดประการ ได้แก่ ความกตัญญู ความเมตตา ความรัก ศรัทธา ความเป็นธรรม สันติภาพ และความสงบสุข

** มาจากคุณสมบัติของสตรีในสมัยโบราณ ได้แก่ หมากร่อม ตัดพิน คัดอักษร วาดภาพ และเย็บปักถักร้อย

*** พี่เหริน เดิมเป็นตำแหน่งของสตรีในวัง ในสมัยโบราณเป็นบรรดาศักดิ์อนุภรรยาของกษัตริย์ ลำดับชั้นแตกต่างไปตามแต่ละสมัย ต่อมาใช้เป็นชั้นยศของภรรยาเอกขุนนางชั้นสูง (นายหญิงบรรดาศักดิ์) ก่อนจะใช้เป็นคำเรียกขานภรรยาเอกของผู้มีฐานะโดยทั่วไป

ครึ่งปีก่อน ต่งอ้ายก็ล้มป่วยนอนอยู่กับเตียง พยายามรักษาทุกวิถีทางก็ไร้ผล จวนกั้วกงจึงไปเชิญหมอมาดูคนหนึ่ง หมอดูบอกเป็นโรคที่เกิดจากความอับมั่งคั่ง และให้จัดงานมั่งคั่งเพื่อแก้ดวงชะตา ไหนเลยจะรู้ อากการป่วยยังไม่หาย เพิ่งแต่งงานได้สามวันหลวนอวีนชูก็กลายเป็นม่ายเสียแล้ว

ขณะกำลังพูดคุยนั่นหลิวเอ๋อร์ก๊ายยกยาที่อุ่นร้อนแล้วเข้ามา นายหญิงใหญ่เห็นแล้วก็ตะตัวเลี้ยวจิ้งชู "อวีนชูรีบดื่มตอนที่ยังร้อน" เลี้ยวจิ้งชูย่นหัวคิ้ว "ไม่รู้ครั้งนี้ยายยังมีปัญหาหรือไม่" "อวีนชูเป็นอะไรไป" เห็นนางไม่พูด นายหญิงใหญ่ซึ่งในใจมีความลับที่ไม่อาจบอกคนอื่นชุกซ่อนอยู่จึงชักใช้ "ไม่เอากินยาหรือ"

"เอ๋อ..."

ยามกะทันหันเลี้ยวจิ้งชูคิดคำพูดไม่ออก เมื่อมาไตร่ตรองอย่างละเอียด นายหญิงใหญ่คิดจะวางยาพิษให้นางเป็นไข้ เป็นเพราะอยากให้นางหุบปาก เมื่อรู้ว่านางสูญเสียความทรงจำแล้วยอมไม่ทำร้ายนางอีก ยานี้่น่าจะไม่มีปัญหาแล้ว เลี้ยวจิ้งชูลังเลเล็กน้อยแล้วบอก

"ยานี้ขมเกินไป ข้า...สะใจไม่ชอบ"

นายหญิงใหญ่ถอนหายใจด้วยความโล่งอก จากนั้นก็มุ่นหัวคิ้ว เผยสีหน้าไม่ค่อยพอใจออกมาเล็กน้อย

"อวีนชูยังคงเป็นเช่นนี้ ตั้งแต่เล็กก็ไม่ชอบดื่มยาต้ม ทุกครั้งพอไม่สบาย พ่อของเจ้าต้องรับปากพาเจ้าไปเที่ยวเล่นที่สำนักศึกษาหลวง เจ้าจึงจะยอมดื่มยา ตอนนี้สูญเสียความทรงจำแล้ว แต่ความเคยชินเหล่านี้กลับยังไม่ลืม" เห็นนายหญิงใหญ่ขมวดคิ้ว ท่าน้ำหลวนก็ทอดถอนใจแล้วกล่าวขึ้น จากนั้นก็เบนหัวข้อสนทนา "เจ้าออกเรือนแล้ว ไม่อาจใช้อารมณ์แบบเด็กๆ อีก ถ้า

แม่สามีไม่พอใจ..."

ท่านน้ำหลวนพูดไป หยาดน้ำตาก็ร่วงลงมา

เลี้ยวจึงสูรับชามยามาแต่โดยดี

เพิ่งจะบ้านปากเสร็จ ก็มีหญิงรับใช้สูงวัยเข้ามารายงาน "คนในห้องโถงที่ตั้งศพฝากคำพูดมาบอกว่าจะทำพิธีบรรจุศพลงโลง ให้สะใภ้ไปร้องไห้ไว้อาลัย"

"อะไรนะ ทำพิธีบรรจุศพลงโลง?!"

"เมื่อวานเพิ่งทำพิธีสวมชุด เหตุใดวันนี้ก็ทำพิธีบรรจุศพลงโลงแล้วเล่า"

นายหญิงใหญ่กับท่านน้ำหลวนต่างสีหน้าแปรเปลี่ยน

หญิงรับใช้สูงวัยผู้นั้นคุกเข่าดั่งตั้ง โขกศีรษะแล้วบอก "บ่าวก็ไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้ ได้ยินหมอคุบอก คุณชายสี่ยังไม่ทันเข้าพิธีสวมหมวก* ตายตั้งแต่อายุน้อย ไม่อาจประกอบพิธีศพตามประเพณีปกติได้เจ้าค่ะ"

"อ้ายเออร์ของแม่!" นายหญิงใหญ่กรีดร้องออกมาคำหนึ่ง น้ำตาไหลพร่างพรมดุจสายฝน เห็นนายหญิงใหญ่ร่ำไห้ ทุกคนก็พลอยโหยให้ตามในห้องเต็มไปด้วยเสียงร้องไห้คร่ำครวญขึ้นมาทันที

ผ่านไปพักใหญ่จางหม่วมวกก็เช็ดน้ำตา เดินเข้ามากล่าวปลอบ

"นายหญิงใหญ่โปรดระงับความเศร้าโศกด้วย ท่านเอาแต่ร้องไห้อยู่เช่นนี้ ดวงวิญญาณคุณชายสี่บนสวรรค์ก็ยากจะสงบใจลงได้ ท่านให้คุณชายสี่จากไปอย่างสบายใจเถิดเจ้าค่ะ"

"ข้าไม่เสียใจ เขาเกิดมาเพื่อจะคิดบัญชี มาตามทวงหนี้ข้า สิบบเจ็ดปีมานี้ มีวันใดบ้างที่ทำให้ข้าสบายใจ" หยุดน้ำตาไว้ได้ นายหญิงใหญ่ก็กัดฟันขาว

* พิธีสวมหมวก บุรุษชาวจีนเมื่ออายุครบยี่สิบปีจะต้องทำพิธีสวมหมวกเพื่อแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่

• นมอณึ่งพลภกรรรมหนึ่งม 1

ซีเล็กไว้แน่น "ไปอย่างหมดจดเช่นนี้ก็ดีแล้ว!" แล้วสั่งการ "ไปถ่ายทอดคำพูด
สะใภ้สี่จะไปได้ยวนี่"

3

มีหญิงรับใช้สูงวัยช่วยนำทาง เลี้ยวจิ้งจุกค่อยๆ เยื้องย่างเข้าไปในห้องโถงพิธี เพียงเห็นผ้าแพรยาวสีขาวเป็นผืนๆ ห้อยเรียงรายล้อมรอบอยู่ แบ่งห้องโถงใหญ่ออกเป็นสองด้าน โดยมีทางเดินอยู่ตรงกลาง ด้านขวามีภิกษุหลายสิบรูป สองมือพนมส่งเสียงสวดมนต์ให้ดวงวิญญาณผู้วายชนม์ ด้านซ้ายเป็นแขกที่มาร่วมพิธี สูดปลายทางเดินก็คือที่ตั้งศพ มีผ้าม่านบางกั้นอยู่ชั้นหนึ่ง มองไปเห็นสมาชิกในครอบครัวที่เป็นหญิงคุกเข่าอยู่กลุ่มหนึ่ง มีหญิงรับใช้สูงวัยกลุ่มหนึ่งส่งเสียงร้องไห้คร่ำครวญราวกับร้องเพลงดังแว่วออกมาประหนึ่งผีรำลึก...

"สะใภ้มาถึงแล้ว!"

พร้อมกับเสียงร้องตะโกนที่ดังขึ้น เสียงฮือฮอลในห้องโถงพลันหยุดลง แม้แต่เสียงร้องไห้คร่ำครวญราวกับร้องเพลงก็หยุดลงด้วย เสียงสวดมนต์เบาๆ ของเหล่าภิกษุดังชัดเจนขึ้นมาทันที สายตานับสิบนับร้อยคู่จับจ้อง

มาที่ร่างของเลี้ยวจิ้งชู

มีคำโบราณกล่าวไว้ 'อยากเป็นคนงาม ต้องสวมชุดขาว'

นางสวมชุดสีขาวบริสุทธิ์ดุจหิมะ คิ้วเรียงงามขมวดมุ่นน้อยๆ ร่างอรชร
อ่อนแอ้น มองจากไกลๆ คล้ายเทพธิดาที่อิมทิพย์ไม่กินอาหารในแดนมนุษย์
มองบัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยมแห่งยุคที่เป็นแม่มาลัยใหม่ผู้นี้แล้ว ในดวงตา
ที่เราร้อนทุกคู่มีความเสียดาย มีความเวทนาสงสาร และก็มีคนที่ดีใจบน
ความโชคร้ายของผู้อื่น

เลี้ยวจิ้งชูเหยียดไหล่ตรง เดินช้าๆ ผ่านผ้า幔ที่ละชั้นเข้าไปยังที่ตั้งศพ
พร้อมกับผู้หรง

"ของพวกนี้ส่วนใหญ่คนของสำนักศึกษาหลวงเป็นผู้ทำมา" ผู้หรง
ชี้ไปที่คำกล่าวไว้ว่าลัยเป็นแผ่นๆ "ท่านดูสิ แม้แต่คุณชายถึงก็สั่งมาแล้ว ตอน
คุณชายสี่ยังมีชีวิตอยู่ซึ่งพวกเขาคือที่สุด บอกพวกเขาคือพวกครวญคราง
ทั้งที่ไม่มีโรค* พวกเขาก่อนก็ไม่เคยย่างก้าวเข้าประตูวนกั้วง โดยเฉพาะ
คุณชายถึงผู้นี้ ทั่วร่างเต็มไปด้วยความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี นอกจาก
คุณชายถึงแล้ว ก็นับว่าเขาเป็นคนที่ไม่ถูกชะตากับคุณชายสี่ที่สุดแล้ว"
ในน้ำเสียงเจือความภาคภูมิใจขุมหนึ่ง "วันนี้ที่เขามาได้ ต้องเป็นเพราะ
เห็นแก่หน้าท่านเจ้าค่ะ"

เลี้ยวจิ้งชูกวาดตามองผ่านๆ พบว่าทั้งสองปากของทางเดินมีคำกล่าว
ไว้ว่าลัยแขวนอยู่เต็มไปหมด คำกล่าวไว้ว่าลัยระผ่านหน้านางไปเป็นแผ่นๆ
ราวกับจะรอรับความชื่นชม เสียดาย...นางไม่รู้จักตัวอักษรแม้แต่ตัวเดียว

เลี้ยวจิ้งชูส่ายหน้า ทอดถอนใจออกมาคำหนึ่ง

* ครวญครางทั้งที่ไม่มีโรค เป็นคำอุปมา หมายถึงการสร้างสรรค้งงานวรรณกรรมและศิลปะที่ไม่มีความรู้สึก
ที่แท้จริง ดูเสแสร้งแสดงท่าทาง

ไหนเลยจะรู้ การส่ายหน้าอย่างไม่ตั้งใจของนางในครั้งนี้ กลับนำมา ซึ่งเสียงทอดถอนใจอย่างต่อเนื่อง ห้องโถงที่บรรยากาศเคร่งขรึมพลันไม่สงบ ขึ้นมา ทุกคนไม่ว่าจะนางไม่รู้หนังสือ ต่างเข้าใจว่าคำไว้อาลัยที่พวกเขาเค้นสมอง ครุ่นคิดออกมา ไม่เข้าตาทิพย์ของบัณฑิตหญิงผู้อดเยี่ยมแห่งยุคท่านนี้ แม้แต่น้อย อดไม่ได้ที่จะทอดถอนใจด้วยความเศร้าสรว้อย จะอย่างไรพวกเขาก็ไม่ได้ผ่านความเศร้าโศกและเจ็บปวดรวดร้าวใจแบบเดียวกับนาง ย่อมเขียน คำไว้อาลัยที่ลึกซึ้งตราตรึงใจออกมาไม่ได้

ความไม่สงบที่จู่ๆ ก็เกิดขึ้นมาทำให้เลียวจิงซู่รู้สึกตื่นตระหนก นางไม่รู้ว่าตนเองทำอะไรผิดไป ดีที่มีผู้ทรงประกอบอยู่ จึงไม่ถึงกับเสียการควบคุมตัว เพียงยืดอกเดินไปยังที่ตั้งศพอย่างไม่รีบร้อนหายใจได้สบายตา ผู้คนที่มองมา

สาวใช้เล็กม่านขึ้น เลียวจิงซู่เดินช้าๆ เข้าไปในโถงด้านใน ช่างในถึงกับมีคนนั่งคุกเข่าอยู่หลายสิบคน ค่อนข้างเบียดเสียด แต่กลับไม่ไร้ระเบียบ เห็นนางเดินเข้ามา ดวงตาหลายสิบคู่ต่างพุ่งมาที่ร่างของนาง แต่กลับไม่ได้พูดอะไร เสียงส่งดกกดดันจนทำให้คนรู้สึกหายใจไม่ออก

เลียวจิงซู่มองผ่านไปทีละคน นอกจากสะใภ้ใหญ่แล้วก็ไม่รู้จักใครเลยสักคน

ผู้หญิงนางความจำเสื่อม เห็นสายตานางจับจ้องไปที่ร่างหญิงสาว ไหล่บางเอวเล็กอ่อนช้อยละมุนละไมที่อยู่ข้างสะใภ้ใหญ่ จึงกระซิบบอก "นางคือสะใภ้รอง ชื่อเฉาเสวี่ย เป็นบุตรสาวจากภรรยาเอกของผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายสำนักตรวจการนครหลวง* ในบรรดาสะใภ้หลายคนในจวน นาง

* ผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายสำนักตรวจการนครหลวง ทำหน้าที่ตรวจตรา ยืนฟ้อง ให้คำชี้แนะแก่ขุนนางทั้งหลาย

สุภาพอ่อนโยนที่สุด"

มองประเณินเฉาเสวียอยู่คู้หนึ่ง สายตาก็เคลื่อนไปที่ร่างหญิงสาว แต่งตัวแบบคนที่แต่งงานแล้วอีกคนหนึ่ง ก่อนสบเข้ากับสายตาที่มองมาด้วยความเกลียดชังคู้หนึ่ง เลี้ยวจึงซู่ใจสั่นสะท้าน นางเพ็งจะแต่งเข้ามาได้สามวัน ไฉนคนผู้นี้จึงดูเกลียดชังนางมากถึงเพียงนี้

หรือว่าเป็นอนุของต่งอ้าย? ความเกลียดชังที่เผยออกมาอย่างไม่ปิดบัง ทำให้เลี้ยวจึงซู่ลุกขึ้นมาได้ บุรุษในสมัยโบราณสามารถมีสามภรรยาสี่อนุได้ จึงมองสตรีผู้นั้นอีกหลายครั้ง

ทุกคนต่างคุกเข่าอยู่ มองไม่ออกว่ารูปร่างสูงหรือเตี้ย เพียงรู้สึกรู้ว่า คนผู้นี้รูปร่างจะใหญ่โตและแข็งแรงกว่าเฉาเสวีย ใบหน้ารูปไข่เปิด หางคิ้วที่ไม่เหมือนสะไภ้ใหญ่ที่เก็บความรู้สึกไม่เปิดเผย ในดวงตารูปเมล็ดขิง* ของคนผู้นี้มีประกายเฉลียวฉลาดที่ติดตัวมาแต่เกิด ยังมีริมฝีปากบางเฉียบที่เจ้าคารมช่างเจรจา เพียงเห็นก็รู้ว่าเป็นคนที่ไม่ยอมเสียเปรียบใคร

"นางคือสะไภ้สาม ชื่อพานหมิ่น ได้ชื่อว่าเป็นหญิงปากร้ายในจวนแห่งนี้ สะไภ้สี่จะพูดจากับนางต้องระวังสักหน่อย"

เดิมเข้าใจว่าเป็นอนุเสียอีก ที่แท้ถึงกับเป็นสะไภ้คนหนึ่ง!

ฟังคำแนะนำจากผู้หญิงแล้ว เลี้ยวจึงซู่ก็สงสัยอยู่ในใจ ระหว่างสะไภ้ด้วยกัน อย่างมากก็ทะเลาะเบาะแว้งกันด้วยเรื่องทรัพย์สินสิ่งของ นางไปเอาความเกลียดชังมากมายมาจากที่ใด รวากับเข้าไปแย้งชิงบุรุษของนางมาเช่นนั้น

ในใจจนสงสัย ทว่ากลับไม่ได้แสดงออกมาทางสีหน้า เลี้ยวจึงซู่

* เมล็ดขิงหรือเมล็ดแอปปริคอต รัชชาติคล้ายอัลมอนต์ แต่มีความขมเล็กน้อยและมีกลิ่นจุนกว่า

มองไปทางคนอื่นๆ ต่อ หญิงสาวสองคนที่นั่งอยู่ใกล้กับพวกนางซึ่งมีเพียง
สายรัดเอวกับผ้าโพกศีรษะดูแตกต่างจากพวกสะใภ้ กับหัวผักกาดน้อย*
อายุห้าหกขวบที่อยู่ฝั่งตรงข้ามอีกสามคน แต่กลับสวมชุดไว้ทุกข์สีขาว

ไม่ต้องบอก...หัวผักกาดน้อยสามคนนั้นจะต้องเป็นคุณชายห้า
คุณชายหก คุณชายเจ็ด เช่นนั้น...หญิงสาวสองคนนี้ก็คงเป็นน้องสามมีแล้ว

"คุณหนูสามกับคุณหนูสี่" ผู้หญิงอื่นขึ้นมาอย่างเหมาะสมกับเวลา "แจ้งข่าว
ให้คุณหนูใหญ่และคุณหนูรองทราบแล้ว สองวันนี้คงกลับมาถึงจวนเจ้าค่ะ"
พูดพลางผู้หญิงก็ประคองนางให้คุกเข่าลง "สะใภ้สี่น้าร้องให้ได้แล้วเจ้าค่ะ"
ร้องให้?!

เลี้ยวจิ้งจุกซังก้าง นางล้มไปแล้วว่ามาที่ห้องโถงตั้งศพก็เพื่อร้องให้
ไม่ใช่ก๊อกรู้สึกหนอย จะบอกให้น้ำตาไหลก็ไหลออกมาเลยได้อย่างไร
เลี้ยวจิ้งจุกเข้าอยู่ตรงนั้น ดวงตากะพริบพริบๆ แต่กลับเค้นน้ำตาไม่ออก
สักหยด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะเหมือนเสียงร้องให้อันยอดเยี่ยมของหญิงรับใช้
สูงวัยเหล่านั้นที่ส่งเสียงสูงต่ำเปลี่ยนท่วงทำนอง เดี่ยวขาดห้วงเดี่ยวต่อเนื่อง
เป็นระยะ

สายตาที่พุ่งมารวมอยู่บนใบหน้าของเลี้ยวจิ้งจุกเริ่มเปลี่ยนเป็นร้อน
เหมือนไฟ นางได้ยินกระทั่งเสียงหัวเราะเยาะดังมาจากในหมู่คน ใจก็
เต้นตึกตักขึ้นมา

ขณะทำอะไรไม่ถูกอยู่นั้น ก็ได้ยินคนร้องตะโกนขึ้นมาในห้องโถง
"พระราชโองการมาถึง!"

เสียงตะโกนดังกังวาน แม้แต่ภิกษุที่สวดมนต์ยังต้องหยุด ห้องโถง

* หัวผักกาดน้อย เป็นคำเรียกเด็กผู้ชายด้วยความเอ็นดู

ที่กว้างใหญ่มีคนหลายร้อยคนเฝ้าบริบทลงราวกับเข้าไปอยู่ในจอภาพยนตร์
ไร้เสียง รวมถึงคนที่ร้องตะโกนเมื่อครู่ก็คุกเข่าลงไปอย่างนอบน้อม

เลี้ยวจึงซูลอบมองไปที่หน้าประตู เพียงเห็นเด็กรับใช้สวมเสื้อผ้า
ด้ายดิบเดินเร็ว ๆ เข้าประตูมาสองแถว จากนั้นก็ดึงผ้าแพรที่ล้อมอยู่
ตามทางเดินออกอย่างรวดเร็ว ที่ตามพวกเขาเข้ามาติดๆ คือขันที่น้อยซึ่ง
เดินเรียงแถวหน้ากระดานเข้ามาสองแถวแล้วแยกออกไปยืนสองข้างทางเดิน
สองมือห้อยอยู่ข้างตัว ตามองตรง

เด็กรับใช้ที่ดึงผ้าแพรเหล่านั้นเดินตรงไปข้างหน้าไม่หยุด เหลือเพียง
ม่านบางที่กั้นส่วนสมาชิกครอบครัวไว้จึงนับว่าเสร็จสิ้น พวกคนล่าถอยไป
นั่งคุกเข่าที่ด้านหลัง

จากนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ ดั้งขึ้นระลอกหนึ่ง ชั้นที่สวมเสื้อคลุม
สองคนประคองพระราชโองการสองม้วนอย่างนอบน้อม ยึดอกชิดหน้า
เดินเข้ามา ข้างหลังมีบุรุษวัยกลางคนท่งที่องอาจหาญคนหนึ่งกับ
ชายหนุ่มรูปงามท่าทางสะอิดสะเอียนคนหนึ่งเดินตามติดเข้ามา ต่างอยู่ใน
ชุดขาว สูงค่าแต่ไม่หรูหรา ศีรษะไม่ได้สวมรัดเกล้า เหวผูกสายรัดผ้าด้ายดิบ

พวกเขาคือใคร

ขณะที่เลี้ยวจึงซูลาดเอาอยู่นั้น ชั้นที่ผู้นั้นก็หันหน้าไปทางทิศใต้และ
ยื่นมัน ปากก็ส่งเสียงร้องขึ้น

"เงินกั้วกต่งจี๋เหลียงรับพระราชโองการ!"

"กระหม่อมต่งจี๋เหลียงน้อมถวายพระพร ขอทรงพระเกษมสำราญ!"

"กระหม่อมต่งเหรินน้อมถวายพระพร ขอทรงพระเกษมสำราญ"

อ้อ ที่แท้ก็เป็นพ่อสามีกับพี่สามี เห็นทั้งสองคนคุกเข่าลงรับพระราชโองการ

ไม่ต้องคาดเดาต่อ เลี้ยวจึงรู้แล้ว

"ต่งหลวนชื่อ* ภรรยาต่งอ้ายบุตรชายผู้วายชนม์ของเจิ่นกั๋วกง
รับพระราชโองการ!"

เลี้ยวจึงดูกำลังลอบมองประเณนพ่อสามีผู้มีสง่าผ่าเผยขามผู้ของตน
ชั้นที่ก็ส่งเสียงเรียกขึ้นมา นางที่มาจากยุคปัจจุบันถึงกับไม่ได้คิดว่านางก็คือ
'ต่งหลวนชื่อ' ผู้ นั้น เห็นนางไม่ขยับ ผู้ทรงร้อนใจเอาแต่ตั้งเลื้อนางภายใต้
ความงุนงง เลี้ยวจึงดูก็มีอาการตอบสนองที่ว่องไวมากพอ วาดกระบวย
ตามรูปน้ำเต้า** ขานตอบเสียงดัง

"หม่อมฉันต่งหลวนชื่อน้อมถวายพระพร ขอทรงพระเกษมสำราญ!"

ได้ยินเสียงใสกังวานของนาง ดวงตาของต่งเหรินเปล่งประกายวาวขึ้น
เงยหน้ามองมาทางด้านในมาน

รับรู้ได้ถึงความร้อนแรงแผดเผาที่พุ่งเข้ามา เลี้ยวจึงดูจึงลอบชำเลื่องตา
มองกลับไป ก็สบเข้ากับดวงตารูปดอกท้อที่ทอประกายปราวณาออกมา
อย่างเปิดเผยไม่ปิดบัง ร่างพลันสะท้านเฮือก เลี้ยวจึงดูรีบเบนสายตาหลบ
ในใจรู้สึกเย็นเยือก

เขายังเป็นคนอยู่หรือ!

ต่งอ้ายกินนอนอยู่ทางด้านหลังข้า ศพยังไม่ทันเย็น เขาก็ห้วงพะวงถึง
ภรรยาผู้อื่นแล้ว

ขณะคิดอะไรสับสนวุ่นวายอยู่นั้น ชั้นที่ผู้นั้นก็คือพระราชโองการออก

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าชื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม
ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจน ในที่นี้จึงหมายถึงหญิงชื่อนางที่แต่งเข้า
สกุลต่ง

** วาดกระบวยตามรูปน้ำเต้า มาจากสำนวน 'ต่งน้ำเต้าวาดกระบวย' หมายถึงการลอกเลียนแบบ ชาวจีนนิยม
นำลูกน้ำเต้ามาทำกระบวยตักน้ำ

แล้วอ่านเสียงดังออกมา

"ฮ้องเต้ผู้รับบัญชาจากสวรรคมีพระราชโองการ ต่งอ้ายบุตรชาย
ผู้วายชนม์ของเจิ่นกั้วกง"

ภาษาโบราณเต็มฉบับ เลี้ยวจิ้งชูฟังจนวังเวียนมึนงง ฟังมาถึงตอนท้าย
เพียงเข้าใจว่าต่งอ้ายได้รับการแต่งตั้งบรรดาศักดิ์หลังจากเสียชีวิตเป็น
'อู๋ผิงโหว' และพระราชทานเสื้อผ้าที่จะสวมให้ศพและการแสดงในงานพิธี
ส่วนหลวนอวี่นชูเนื่องจากอุปนิสัยแข็งกร้าวและหึงในศักดิ์ศรี สติปัญญา
เฉลียวฉลาด ได้รับการแต่งตั้งบรรดาศักดิ์เป็นนายหญิงตราตั้ง* ขึ้นสี่ หลังจาก
ครบรอบสี่สิบเก้าวันออกทุกข์แล้วให้นางเข้าวังไปขอบพระทัยในพระกรุณา

ภายใต้สายตาที่มองมาด้วยความวิเศษและเสียงทอดถอนใจ เลี้ยวจิ้งชู
ไขกศิระขอขอบพระทัยไปตามเจิ่นกั้วกง ขณะที่ผู้นั้นก็เก็บพระราชโองการ เดิน
เข้ามากล่าวคำไว้อาลัยต่งอ้าย

สงฆ์ที่ผู้อัญเชิญพระราชโองการออกไปแล้ว เหล่าเด็กรับใช้ก็เดิน
ตามหลังแขวนผ้าแพรกลับขึ้นไปใหม่อีกครั้ง

เห็นเลี้ยวจิ้งชูมองประตู่เหม่อลอย หญิงสูงวัยผู้ควบคุมพิธีการ
เอ่ยเตือนเบาๆ "สะไม๊สี่ ท่านควรร้องให้ได้แล้ว"

บรรยากาศในห้องโถงตั้งศพทำให้เลี้ยวจิ้งชูรู้สึกเศร้าอาดูร ทว่า
จะอย่างไรนางก็ไม่เคยเจอต่งอ้ายมาก่อน อยู่ดีๆ บอกให้นางร้องให้ นาง
ไม่ใช่คนปรับเปลี่ยนอารมณ์ความรู้สึกได้ไวเช่นนั้น

"ทุกคนต่างรอท่านอยู่ หรือไม่ท่านก็หับตาส่งเสียงโหยให้ออกมา"

* นายหญิงตราตั้ง เป็นบรรดาศักดิ์ที่ฮ่องเต้พระราชทานแก่มารดาหรือภรรยาของขุนนางชั้นสูง โดยในแต่ละชั้น
จะมีคำเรียกที่แตกต่างกัน ได้แก่ ชั้นหนึ่งและชั้นสองเรียกว่าฟูเหริน ชั้นสามเรียกว่าชู่เหริน ชั้นสี่เรียกว่ากวงเหริน
ชั้นห้าเรียกว่าอื่อเหริน ชั้นหกเรียกว่าอันเหริน และชั้นเจ็ดลงไปเรียกว่าหู่เหริน

เห็นนางนิ่งเฉยไม่มีท่าที ผู้หญิงก็ออกจะร้อนใจ "ไม่ว่าอย่างไร ย่อมต้องแสดงท่าทีออกมา"

ลอบกวาดสายตามองไปรอบด้าน ไม่ผิดจากที่คิด ทุกคนต่างมองมาทางด้านนี้ รวมถึงภิกษุที่สวดมนต์อยู่ นางกะพริบตา...กะพริบแล้วกะพริบอีก หยาดน้ำตาราวกับเล่นซ่อนหา ยังคงไร้เงาไร้ร่องรอย

ในห้องโถงตึกศพเงียบสงัด ถ้ามีเข็มตกคงได้ยิน

"เพิ่งได้รับแต่งตั้งเป็นนายหญิงตราตั้ง ช่มกลิ่นเสียงหัวเราะไว้ได้ ก็หาได้ยากแล้ว! ไหนเลยจะร้องให้ออกมาได้"

มีเสียงหัวเราะพรืดออกมา พานหมื่นหัวเราะเยาะหยันขึ้นมาก่อนใคร ในโถงด้านในรุ่มรวยขึ้นมากทันที

"พูดได้ไม่ผิด" ต่งซู่เอ๋ยเสริมขึ้น "พี่ใหญ่ยกทัพออกสนามรบ แสดงความจงรักภักดีต่อบ้านเมือง พี่สะใภ้ใหญ่เพียงได้รับแต่งตั้งเป็นนายหญิงตราตั้งขึ้นห่า นางมาถึงก็ได้เป็นชั้นสี่ ย่อมอึดมอึดใจ"

"ฮึ! เสแสร้งจอมปลอม!"

"ถ้าไม่ใช่คุณชายสี่ถูกนางทำให้โกรธ ไหนเลยจะจากไปเร็วเช่นนี้ นางกลับดีเลย แค่วะโหดทะเลสาบที่เดียวก็ได้เป็นนายหญิงตราตั้งแล้ว!"

"นั่นเรียกความสามารถ เจ้าเก่งจริงก็กระโดดลงไปสิ ดูว่าจะบังเอิญเช่นนั้นหรือไม่ ถึงกับถูกคุณชายเจียงอู่กลับมา ทั้งยังได้รับการแต่งตั้งเป็นนายหญิงตราตั้ง"

"สะใภ้สี่รีบร้องให้เถิดเจ้าคะ!" ผู้หญิงร้อนใจจนใบหน้าแดงฉาน "ท่านร้องนำ หญิงสูงวัยที่คอยร้องตามก็จะส่งเสียงโหยให้ขึ้นมา ไม่ว่าเสียงอะไรก็กลับไปหมด"

มองผู้หญิงที่ทำทางแทบยาร้องไห้แทน เลี้ยวจิ้งจุกพลันนึกถึงตนเอง
เมื่อชาติก่อน

'เขาผู้นั้น' ก็เป็นเช่นเดียวกันนี้ ขอเพียงเป็นเรื่องของนาง เขายังรั้นใจ
ยิ่งกว่า อยู่คณะแพทยศาสตร์ในมหาวิทยาลัยสี่ปี เขายืนอยู่ข้างหลังเลี้ยวจิ้งจุก
มาโดยตลอด ปล่อยให้นางชมเหงะรังแก ตัวเขาเองเอาแต่ยิ้มให้นางอย่าง
อบอุ่น นุ่มนวลอ่อนโยน ให้อภัยในความเอาแต่ใจและความดื้อรั้นของนาง
ทั้งคู่เพียงกินอาหารข้างทางอย่างเรียบง่าย จับจูงมือกันเดินเล่น ในอากาศ
ก็เต็มไปด้วยกลิ่นหอมของความเบิกบานสบายอกสบายใจ

เรื่องราวในอดีตไหลบ่าเข้ามาในใจดุจกระแสน้ำ

นั่นเป็นคำคืนที่เสียบสบ ในงานฉลองสำเร็จการศึกษานางที่ดื่ม
อย่างสนุกสนานเต็มที่ได้รับเฝ้าเขาจะไปดูดาว เขาโอนอ่อนผ่อนตามนาง
เช่นที่เคยเป็นมา ทางหนึ่งฟังนางพูดจาเหลวไหลไร้สาระ ทางหนึ่งก็พานาง
ขึ้นภูเขาหยาดิง มีเสียงคำรามกึกก้องสั่นสะเทือนจนหูแทบหนวดังขึ้น นั่น
เป็นโคลนถล่มตามคำเล่าลือ เขาเฝ้าปากแน่น พยายามผลักดันนางออกจาก
โคลน นางกลับกอดเขาแน่นไม่ยอมปล่อยมือ ช่วงขณะนั้นนางเห็นอย่าง
ชัดเจนว่าในดวงตาที่ล้นหวังของเขาเปลี่ยนเป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้ง คล้าย
ยังมีรอยยิ้มจางๆ เจืออยู่ด้วย นางรู้สึกได้ชัดเจนถึงชีวิตที่ค่อยๆ หลุดลอยไป
ทีละน้อยๆ ท่ามกลางเสียงแผดคำราม

นางมาอยู่ที่นี้ เขาเล่าอยู่ที่ไหน จะคิดถึงนางแบบเดียวกันนี้หรือไม่
ทั้งสองเคยสัญญากันว่าจะอยู่ด้วยกันทุกภพทุกชาติไป ชาตินี้...เขาจะ
มาหานางหรือไม่

ความทรงจำย้อนกลับไปเมื่อชาติก่อน เกร่างของเขาผุดขึ้นมาตรงหน้า

เลี้ยวจิ้งจอกอย่างชัดเจน หัวใจบีบรัด น้ำตาร่วงเฝาะๆ ลงมา

หญิงสาววัยที่คอยร้องไห้ตามก็สงเสียดใจให้ขึ้นมา ยิ่งได้ยินเสียงร้องไห้ เลี้ยวจิ้งจอกก็ยิ่งนึกถึงคนในครอบครัวและเพื่อนของตนเมื่อชาติก่อน นึกถึงความโดดเดี่ยวและความลำบากยากแค้นในชาตินี้ จึงถือโอกาสปล่อยเสียงร้องไห้ให้ออกมาเสียเลย

"สะใภ้ที่โปรดระดับความเศร้าโศก" เพียงครู่เดียวหญิงสาวผู้ควบคุมพิธีการก็เริ่มกล่าวพลบ "ท่านร้องไห้จนเสียสุขภาพ คุณชายสี่ที่อยู่ในยมโลกจะไม่สบายใจ"

เห็นนางยังคงร้องไห้ หญิงสาวผู้นั้นก็ยืนหัวคิ้ว

การร้องไห้ในห้องโถงที่ตั้งศพก็ต้องมีความพอเหมาะพอควร นางเป็นอะไรไปแล้ว

ร้องไห้ไม่ห่วงหน้าตาแล้วก็แล้วไปเถิด แต่ถึงกับยังร้องไม่จบไม่สิ้น นางไม่หยุดร้อง คนอื่นก็ไม่กล้าหยุด นางร้องอย่างเรื่อยเปื่อยไร้ขั้นตอนไม่เหนื่อย คนอื่นกลับต้องโก่งคอร้องอยู่ตรงโน้น

เห็นเหล่าหญิงสาวที่คอยร้องไห้ตามหน้าตาแดงด้วยหายใจไม่สะดวก เลี้ยวจิ้งจอกกลับไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด กลับยิ่งร้องยิ่งหนัก หญิงสาวผู้ควบคุมพิธีการร้อนใจจนเหวี่ยงขว้าง มองไปที่สะใภ้ทั้งหลายอย่างขอความช่วยเหลือ

"สะใภ้ที่ระดับความเศร้าโศกด้วย คนตายแล้วไม่อาจฟื้นคืน" เห็นสะใภ้ใหญ่ไม่ขยับ เจาเสวี่ยจึงเข้ามากล่าวพลบ "ท่านร้องไห้จนเสียสุขภาพไม่เป็นไร เกิดมีเลือดเนื้อเชื้อไขของคุณชายสี่แล้ว ส่งผลกระทบต่อดีทในครุฑคงไม่ดีแน่" มองสะใภ้ใหญ่แวบหนึ่ง "คุณชายน้อยเนียนจางกายไม่แข็งแรง ก็เพราะตอนนั้นสะใภ้ใหญ่ร้องไห้จนเสียสุขภาพ ส่งผลกระทบต่อ

เด็กในครรภ์"

เขาเสียวพุดออกมาเพียงประโยคเดียวราวกับปิดประตูน้ำ เลี้ยวจึงถู
ถูกทำให้ตกใจจนน้ำตาไหลกลับคืนไป มองเขาเสียวอย่างทำอะไรไม่ถูก
มือแตะไปที่ท้องน้อยตามสัญชาตญาณ

ไม่กระมัง เพิ่งแต่งงานได้สามวัน

"สะใภ้รองโปรดย่าถือสา สะใภ้สูญเสียความทรงจำแล้ว" เห็นนาง
เสียกิริยา ฝูงหงก็ชี้แจง "แม้แต่คนในजनก็ไม่รู้จักแล้วเจ้าคะ"

เขาเสียวเบิกตาโตด้วยความตื่นตระหนก มองไปที่สะใภ้ใหญ่

"น้องเขาเสียวอย่าเพิ่งพุดอะไรส่งเดช" สะใภ้ใหญ่บอกนางอย่าง
ไม่พอใจแวบหนึ่ง "น้องอวิ้นชูเพิ่งแต่งงานมาได้สามวัน ผัวพรหมจารี*
ไม่ได้ส่งมาที่เรือนหลัก จะมีขาวมงคลได้อย่างไร"

ผัวพรหมจารี?

เลี้ยวจึงซึ้งงัน จากนั้นก็ดีใจ นางเองก็เคยได้ยินมา ในสมัยโบราณ
สะใภ้ใหม่แต่งงานเข้ามา คั้นเข้าห้องหอต้องมีผัวพรหมจารีมามอบให้แม่สามี
ตรวจสอบ เพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ของสะใภ้ใหม่ นางไม่มีผัวพรหมจารี
เช่นนี้ จะต้องไม่ได้เข้าห้องหอแน่นอน ตอนแต่งงานต้งอ้ายก็ป่วยจนเกินจะ
เยียวยาแล้ว

ขณะกำลังครุ่นคิด ก็ได้ยินเสียงหัวเราะเยาะหยันดังมาจากด้านหลัง

"ได้ยินว่าก่อนสะใภ้จะออกเรือน หน้าประตูจนหัวหน้าสำนัก
ศึกษาหลวงมีผู้คนเดินขวักไขว่ราวกับตลาด ทุกวันนางจะแต่งบทกวี
โคลงกลอน บทประพันธ์ต่างๆ กับเหล่าปัญญาชนผู้มีพรสวรรค์ มาถึง

* ผัวพรหมจารี หมายถึงผ้าผืนเล็กสีขาวที่ใช้ในคืนวันแต่งงานเพื่อแสดงพรหมจรรย์ของเจ้าสาวในสมัยโบราณ

คุณชายสักก็ไม่ใช่เป็นคนที่ทำอะไรแล้ว มีผ้าพรหมจารีก็แปลกเต็มที"

เลี้ยวจึงชูหันหน้ามองตามเสียงไป ก็เห็นพานหมิ่นกำลังจิบปาก จิบคอปุด พอเห็นนางหันมามองก็เบ้าปากอย่างทำทนาย เสียงพูดยิ่ง
"ไร้ความเห็นอกเห็นใจ "ถ้ามีกรรมจริง ยังไม่รู้เป็นบุตรของใครด้วยซ้ำ!"

ไม่มีผ้าพรหมจารี ไม่ใช่ไม่ได้เข้าห้องหอ แต่เป็น...

เลี้ยวจึงสูมเสียงวังดังขึ้นมาในสมอง มองไปที่ผู้หญิงด้วยสัญชาตญาณ
ผู้หญิงหน้าแดงหูแดงอยู่นานแล้ว กำลังถลึงตากลมโตสองดวงมองจ้อง
พานหมิ่น ท่าทางกล้าโมโหไม่กล้าพูด เห็นนางมองมาก็พูดขึ้น

"เรื่องการกินการอยู่ของสะใภ้ หนูต้นเป็นคนจัดการทั้งหมด"

ความหมายของคำพูดผู้หญิงคือนางก็ไม่ว่าเพราะเหตุใดจึงไม่มี
ผ้าพรหมจารี

เลี้ยวจึงฆ่าเสียงตาไปทางสะใภ้ใหญ่อย่างขอความช่วยเหลือ อีกฝ่าย
กลับกำลังก้มหน้าผูกสายรัดเอวที่คลายออกเล็กน้อย เลี้ยวจึงชูในใจหนักอึ้ง
อยู่ดี ๆ สะใภ้ใหญ่พูดเรื่องผ้าพรหมจารีขึ้นมา ที่แท้แล้วมีจุดประสงค์อะไร

"ตัวอัปมงคล ดาวหายนะ!" เห็นเลี้ยวจึงชูสีหน้าสงบนิ่ง ไม่มีท่าที
อับอายขายหน้า ต่งชูก็ดำออกมา "พี่สะใภ้สามพูดถูก พี่ที่ถูกดวงนางข่มตาย"

ความตายของต่งอ้ายเกี่ยวอะไรกับข้า

เขาป่วยจนเหลือวิสัยจะเยียวยาอยู่ก่อนแล้ว นางแต่งเข้ามาเพื่อแก้ดวง
แต่งงานได้สามวันก็ต้องเป็นม่าย คนที่ได้รับความเสียหายอย่างแท้จริง
น่าจะเป็นนางมากกว่ากระมัง ไม่เห็นอกเห็นใจก็แล้วไปเถิด ยังจะบอก
ดวงนางข่มสามี บอกนางชะตาแข็ง เป็นดาวหายนะอีกหรือ!

วันนี้หากเอาคำว่า 'อัปมงคล' มาโยนไว้ที่ตัวนางจริง เกรงว่าต่อไป

คงไม่มีวันพลิกกลับขึ้นมามีอีกแล้ว!

เลี้ยวจึงชุมองต่งฐูหญิงสาวที่เอะอะไวยวายจะล้มเลิกการแต่งงานผู้
ตาไม่กะพริบ คลื่นยักษ์พัดโหมอยู่ในช่องอก

อากาศรอบตัวพลันตึงเครียดขึ้นมาทันที ในห้องโถงที่ตั้งศพราวกับ
มีคลื่นได้นำโหมซัดสาด

4

"ดูความจำของข้าสิ ตอนสะใภ้สี่เต่งเข้ามา คุณชายสี่ลูกจากเตียงไม่ไหวตั้งนานแล้ว ไม่มีผ้าพรหมจารี ย่อมเพราะไม่ได้เข้าห้องหอ" ท่ามกลางความตึงเครียดที่เพียงแต่จะพร้อมจะปะทุ เฉาเสวียก็ดำหนิตนเองออกมา "ล้วนเป็นเพราะข้าไม่มีตา ปากมากพูดมาก" มองพานหมิ่นกับต่งชูอย่างนอบน้อมจริงใจ "สะใภ้สาม คุณหนูสามโปรดไว้น้ำข้าสักหน่อย พูดน้อยลงสักสองประโยคได้หรือไม่"

"แต่ละคนก็ล้วนเป็นครอบครัวเดียวกัน ไม่ว่าสิ่งใดย่อมเปิดดอกพูดได้" พานหมิ่นเลิกคิ้วเรียวงามดุจกิ้งหลิว "ไม่มีใครมีหน้าตามากไปกว่ากัน!"

"ใครบอกพี่สี่ลูกจากเตียงไม่ไหว สายตาหลายร้อยคู่มองเห็นอยู่ เขาเข้าพิธีกราบไหว้ฟ้าดินด้วยร่างกายที่ยังดีอยู่"

"นั่นสิ คุณชายสี่ที่ยังดีอยู่ แต่งงานได้วันที่สองก็ระอึกโลหิต หากไม่ใช่ดวงข่มกันจะเป็นอะไรได้!"

เฉาเสวียโบหน้าซีตขาว หมุนตัวกลับไปนั่งคุกเข่าที่เดิม ไม่พูดอะไรอีก
ไม่มีคนใกล้เคียงอีก ทุกคนต่างยินดีจะชมเรื่องสนุก ห้องด้านใน
ที่ค่อนข้างเปิดเสียดพลันคึกคักขึ้นมาพร้อมกับเปิดหม้อโจ๊ก* สีหน้าของผู้หญิง
ได้เปลี่ยนเป็นมะเขือม่วงไปแล้ว

เหนือความคาดหมาย เลี้ยวจิ้งจู้ไม่ได้เสียน้ำจันทน์พานิกรอย่างที่เคย
ยิ่งไม่ได้โต้ตอบด้วยถ้อยคำเผ็ดร้อน รวากับเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับตน สีหน้านาง
สงบนิ่ง ตบๆ แขนผู้หญิง แสดงท่าทีให้อีกฝ่ายหยิบเงินกระดาศมา

รับเงินกระดาศมาแล้ว เลี้ยวจิ้งจู้ก็คุกเข่าลงข้างกระถางดินเผา
หน้าโลงศพ เฝาระดาศอย่างตั้งอกตั้งใจ

ประหนึ่งฝ่ามือที่พาดออกไปตีถูกปุยฝ้าย พวกพานหมิ่นต่งซู่ร้องตะโกน
มาครั้งก่อนวัน ไม่มีคนโต้ตอบก็รู้สึกหมดสนุก ค่อยๆ หยดปากลง มอง
เลี้ยวจิ้งจู้พลางยืมหยัน

เฝาระดาศได้พอสมควรแล้ว เลี้ยวจิ้งจู้ก็โขกศีรษะให้ต่งอ้ายสามที
อย่างนอบน้อม แล้วเอ่ยด้วยท่าทางเศร้าอาดูร

"คุณชายสี่ ข้าเคยได้ยินว่าคนตายช่วงแรกๆ ดวงวิญญาณจะเฝ้าอยู่
ข้างกายคนใกล้ชิด ต้องเจ็ดวันแล้วจึงจะออกจากบ้านไปยมโลก ข้าทราบดี
ท่านจะต้องอยู่ที่นี้ เพียงแต่ข้ามองไม่เห็นท่าน"

คำพูดไม่กี่ประโยคทำเอาทุกคนขนลุกชันไปทั้งร่าง แผ่นหลังเย็นวูบ
แล้วจึงนึกได้ว่าในเรือนสี่ไม่ได้มีสระไถ้เพียงคนเดียว ยังมีคุณชายสี่ที่นอนนิ่ง
อยู่ตรงนั้นอีกคน

โถงด้านในเงียบกริบขึ้นมาทันที ได้ยินเพียงเสียงเปลวไฟลุกอยู่ใน

* เปิดหม้อโจ๊ก มาจากสำนวน 'เปิดหม้อ' ซึ่งใช้เปรียบถึงบรรยากาศที่ทักครึกโครม เหมือนกับน้ำหรือของเหลว
ที่เดือดพล่านอยู่ในหม้อ

กระถางดินเผากับเสียงพรั้วพันเบาๆ ของเลี้ยวจิ้งจอกที่ทำให้คนขนพองสยองเกล้า

"คุณชายสี่ช่างใจร้าย ในเมื่อไม่อาจอยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่า ไม่อาจปกป้องข้าฯ ใต้องแต่งข้าเข้ามาด้วย เวลานี้ท่านละจากโลกมนุษย์ ทิ้งข้าให้อยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายไร้ที่พึ่งพา ถูกคนชมเห่งรังแก" นางเติมเงินกระดาษลงไปอีกปึก "เดิมข้าคิดจะตามท่านไป แต่ก็สนใจสวรรค์ไม่ยอมรับ คิดว่าคงเป็นเพราะท่านเห็นว่าในโลกนี้ยังมีบิดามารดาอยู่ ความปรารถนาภายในใจยังไม่ลุล่วง จึงไม่ยอมให้ข้าติดตามท่านไป ข้าจะเชื่อฟังท่าน ยินดีทนทุกข์ทรมานต่อการพลัดพรากแยกจาก รังอยู่ในโลกปรนนิบัติบิดามารดาแทนท่าน ทำหน้าที่แทนท่านให้ครบถ้วน เพียงแต่... ร่างของท่านยังไม่ทันเย็น ข้าก็ถูกคนสบประมาทเหยียดหยาม ถูกคนว่าเป็นดาวหายนะ กระทั่งความบริสุทธิ์ก็ถูกซักถามตั้งข้อสงสัย"

พูดมาถึงตรงนี้ สายตาของนางก็กวาดผ่านใบหน้าทุกคนไปช้าๆ ที่ละคน ฉบับล้นนั้นในดวงตาที่เยียบเย็นอึมครึมก็มีความน่าสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูกอยู่คนหนึ่ง มองจนผู้คนหน้าซีดเผือด พันสั่นกระพริบกัน แต่ละคนต่างลนลานก้มหน้า ไหนเลยจะกล้าสบตากับนาง

เลี้ยวจิ้งจอกหยักยกมุมปาก มีรอยยิ้มที่ยากจะสังเกตเห็นผุดขึ้นมาจาก...

"ไม่เป็นไรหากทำให้ความบริสุทธิ์ของข้าต่างพร้อย แต่ทำให้ท่านไม่อาจจากไปอย่างสงบสุข ชื่อเสียงมัวหมองย่อมเป็นความผิดของข้า ข้ารู้ท่านอยู่ที่นี่ และได้ยินคำพูดของข้า ถ้าคุณชายสี่ปวดใจและเวทนาสงสารข้าที่ต้องอยู่บนโลกใบนี้อย่างโดดเดี่ยวและลำบากยากแค้นตามลำพังจริง เห็นว่าข้าไม่ใช่ดาวหายนะ ยอมรับในความบริสุทธิ์ของข้า ก็ขอให้ท่านออกมา

พูดจาให้ความเป็นธรรมต่อหน้าน้องสามีและพี่สะใภ้ทั้งหลายสักคำเถิด!"

เสียงใสเย็นเอื่อยออกมา ในความเศร้าอันทอดเจือด้วยความน่าขนพองสยองเกล้า เสียงลมหนาวครวญครวญพัดกระแทกช่องหน้าต่าง บรรยากาศอึมครึมน่าสะพรึงกลัว ทำให้คนอกสั่นขวัญแขวน ทุกคนมองไปที่ตั่งอ้ายด้วยสัญชาตญาณ

ยังดี เขายังนอนสงบเสงี่ยมไม่ได้ขยับอยู่ที่นั่น เพียงแต่ตะเกียงฉางหมิง* ที่ปลายเท้าสั่นไหววูบวาบ เปล่งแสงสีน้ำเงินริบหรี่

"ชาวก็คือชาว ดำก็คือดำ จะแสวงทำเป็นผีอะไร"

พอเห็นไม่มีอะไร พานหมิงก็ทำใจกล้าพูดออกมา ทำลายความหวาดหวั่นพรั่นพรึงทั้งห้องโถงด้านใน บรรยากาศที่อึมครึมน่าสะพรึงกลัว ดูสดใสมากหลายส่วน ทุกคนต่างถอนหายใจยาว คนที่ใจกล้าหน่อย กำลังจะเอะออดตาม ทันใดนั้นเอง ประหนึ่งจะเป็นจริงดังคำที่พูดไว้ จู่ๆ ตรงข้างกระถางดินเผาที่ร้อนผะผ่าวก็เกิดลมพัดหมุนขึ้น พัดจากใต้ว่างของเช่นไห้วไปข้างหน้า พัดจนเงินกระดาดขปลิวว่อนไปทั่ว ผ้า màn ขาวส่งเสียงฟืดฟាប់ ตะเกียงฉางหมิงที่ปลายเท้าตั่งอ้ายยังสั่นไหว เปลวไฟสีน้ำเงินริบหรี่พุ่งขึ้นสูง ส่งเสียงฟู่ๆ รวากับงูพิษกำลังพันพิษ

เพราะลืมหาอะไรทับเงินกระดาดไว้ ทุกคนต่างเบิกตาโตด้วยความตื่นตระหนกตกใจ มองลมที่กำลังพัดหมุน พัดไปทางด้านหลังใต้ว่างของเช่นไห้ว พัดเลิกผ้าไหมฟ้าดินตรงศีรษะตั่งอ้ายออกราวกับมีความรู้สึกเผยใบหน้าเขียวคล้ำน่าเกลียดน่ากลัวออกมาให้เห็น

* ตะเกียงฉางหมิง แปลตรงตัวว่าตะเกียงสว่างยาวนาน เป็นโคมหรือตะเกียงที่จุดแล้วอยู่ได้ตลอดทั้งคืน ไม่มีดับ โดยมากใช้จุดบูชาหน้าพระพุทธรูป และยังมีจุดในคืนวันตรุษเข้าสู่วันปีใหม่หรือจุดสักการะในสุสานกษัตริย์และเชื้อพระวงศ์

"มารดาเถอะ! คุณชายสีสำแดงฤทธิ์แล้ว"

"คุณชายสีโปรดไว้ชีวิต"

"พี่ชายไว้ชีวิตด้วย น้องสาวไม่ได้ตั้งใจจะล่วงเกินท่าน น้องสาวเชื่อแล้วว่าพี่สะใภ้บริสุทธิ์ ต่อไปไม่กล้าพูดจาเหลวไหลแล้ว"

ไม่รู้ใครเป็นคนกรีดร้องออกมาคำแรก บริเวณด้านหน้าที่ตั้งศพพาลันไกลหลหลห่ม่านรากับหม้อระเบิด ทุกคนคิดจะหนีไปตามสัญชาตญาณ กลับพบว่าสองขาราวถูกถ่วงด้วยตะกั่ว ถึงกับขยับไม่ได้แม้ครึ่งก้าว คุณเข้าอยู่ตรงนั้นเหมือนเป็นดินเลนไปแล้ว พวกกันโขกศีรษะราวกับถูกผีบงการพูดจาแทบไม่เป็นภาษาวิงวอนให้ตักย้ายอภัย สาบานว่าต่อไปไม่กล้าชักถามตั้งข้อสงสัยเรื่องความบริสุทธิ์ของสะใภ้สักอีกแล้ว

หลิวเอ๋อที่คุกเข่าอยู่ด้านหลังเลี้ยวจึงฐมาโดยตลอดถึงกับเนื้อตัวอ่อนระหอยเป็นลมหมดสติไป มีหญิงสูงวัยใจกล้าผู้หนึ่งโอบร่างไว้ ร้องเรียกเสียงดังขึ้นมา

ไม่แปลกที่คนเหล่านี้จะหวาดกลัว คนในสมัยโบราณเชื่อเรื่องมกายลมหมุนที่เกิดขึ้นมาอย่างฉับพลันนี้เพียงพอที่จะทำให้คนขนพองสยองเกล้าแล้ว กอปรกับตอนตักย้ายสิ้นลม ทุกคนต่างก็เห็นใบหน้าที่เคยขาวซีดมาบัดนี้จู่ๆ เปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ย่อมเป็นการบังดาลโทษะแน่นอน หมายถึงออกหน้าแทนสะใภ้ ทุกคนมีหรือจะไม่กลัว

ท่ามกลางความสับสนอลหม่าน ยังคงเป็นสะใภ้ใหญ่ที่สุ่มเยือกเย็นไม่เห็นเลี้ยวจึงฐเคลื่อนไหว นางที่อยู่ห่างจากโต๊ะวางเครื่องเช่นไหวหลายช่วงแขนชั่วแวบเดียวก็ไปยืนอยู่เบื้องหน้าตักย้ายแล้ว มือवलเนียนดุจหยกยกขึ้นน้อยๆ ขยับผ้าห่มฟ้าดินที่ตลบออกปิดกลับไป บังใบหน้า

เขี้ยวคล้า่น่าเกลียดน่ากลัวดวงนั้นไว้

ใบหน้าของต่งอ้ายถูกปิดบังไว้ ลมหมุนก็สลายไป ทุกคนต่างอ่อนแรง
ทรุดฮวบลงกับพื้น

เลี้ยวจิ้งชูไม่ได้เชื่อเรื่องมงาย นางย้อมไม่เชื่อว่าต่งอ้ายจะออกหน้า
แทนหรือสำแดงฤทธิ์จริง ถึงอย่างนั้นนางก็ถูกทำให้ตะลึงงันไปเช่นกัน

ไม่ใช่เรื่องที่ทุกคนกลัว แต่เป็นเพราะใบหน้าที่เขี้ยวคล้า่น่าเกลียด
น่ากลัวดวงนั้น!

เดิมทีเลี้ยวจิ้งชูฟังคนอื่นพูดมารู้สึกขัดหูยิ่ง เพลิงโทสะลุกโชนอยู่ในใจ
นานแล้ว แต่นางก็รู้ เรื่องพัวพันถึงความสามารถของตน นางได้ชักกล่าวหา
ต่อหน้าผู้คน รังแต่จะยิ่งทากที่ยิ่งดำ*

จะอย่างไรนางก็เป็นคนยุคปัจจุบัน เห็นทุกคนรังแกหญิงม่ายตัวคนเดียว
ถึงกับใส่ร้ายป้ายสีคาดโคลนต่อหน้าต่อตา ในใจก็โกรธยากจะข่มกลั้นอารมณ์
ไหว แม้จะรู้ว่าเอ่ยปากโต้แย้งเป็นการกระทำที่ไม่ฉลาด แต่ก็ไม่ยอมปล่อยให้
คนเหล่านี้ได้ใจเช่นนั้น ขณะไม่รู้จะทำอย่างไรอยู่นั้น นางก็เหลือบไปเห็น
หน้าต่างทางด้านใต้ที่เอากะดาษกรุหน้าต่างออกไปแล้ว จึงพลันเกิด
ประกายความคิด คิดวิธีให้คนตายช่วยออกหน้าแทนนางออกมาได้

ว่ากันตามข้อเท็จจริง อุปรกรณ์สร้างความอบอุ่นในสมัยโบราณ
ค่อนข้างแ่ ในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิที่ยังหนาวเย็นจะไม่เปิดหน้าต่างเร็ว
เช่นนี้ ทว่าห้องที่ตั้งศพจะต่างออกไป ต้องเผาเงินกระดาษ กระดาษใน
กระถางดินเผาไม่อาจขาดช่วง เขม่าควันมากเกินไปย่อมต้องเปิดหน้าต่าง

หน้าต่างมีลมเย็นพัดเข้ามาเสมอ ทำให้หญิงสาวนึกถึงภาพยนตร์

* ยิ่งทากยิ่งดำ หมายถึงเรื่องไม่ดีเมื่อถูกเปิดโปงแล้วยิ่งอธิบายแก้ตัวก็ยิ่งไม่น่าฟัง ทำให้คนสนใจและรู้ในเรื่องที่
ไม่เคยรู้มากขึ้น

ชื่อดังของอเมริกาอย่างเรื่อง 'พายุหมุน'* ซึ่งพายุหมุนนี้เกิดจากกระแสลมร้อนกับกระแสลมเย็นปะทะกัน

การเผากระดาษตามปกติ เพื่อไม่ให้เขม่าควันมากเกินไปและทำให้กระดาษดินเผาร้อนมากจนแตกปริ ส่วนใหญ่ก็จะใส่เงินกระดาษลงไป กระดาษที่ละลายแล้ว แต่เลี้ยวจึงงูไม่ใช่ คล้ายต้องการจะสร้างความอบอุ่นนางเติมกระดาษลงไปในกระดาษดินเผาจนเต็ม เเผาจนไฟลุกโชน เปลวไฟลุกสูงเกินคืบ พวกบ่าวไพร่แม้จะเห็นแล้วขัดตา แอบบ่นว่านางใจร้อนเกินไปแต่นางเป็นภรรยาของผู้ตาย ไว้อาลัยด้วยความเศร้าโศกให้สามีที่ตายไปอยากจะได้เงินให้มากหน่อย ใครก็ไม่กล้าห้ามปราม

เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่นานนักบริเวณรอบกระดาษดินเผาก็ร้อนขึ้นมา ประจวบเหมาะกับลมหนาวซุมหนึ่งพัดเข้ามา ครั้นแล้วจึงเกิดฉากเช่นเมื่อครู่ก่อน

ส่วนที่วาลมพัดเปิดผ้าห่มฟาดดินบนใบหน้าต่งอ้ายออก ทำให้ทุกคนตื่นตระหนกตกใจจนแทบฉีราดนั้นกลับเป็นความบังเอิญโดยแท้ เลี้ยวจึงงูเองก็คิดไม่ถึงว่าจะเกิดผลที่เกินความคาดหมายเช่นนี้ ขณะแอบชอบคุณสุวรรณที่ช่วยเหลือ นางก็อดตื่นตระหนกตกใจกับใบหน้าของต่งอ้ายไม่ได้

ป่วยด้วยโรคอะไร หลังจากตายไปแล้วจึงทำให้ผิวหนังของคนเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำเช่นนี้ได้

พลิกหาในความทรงจำจนทั่ว เลี้ยวจึงงูก็คิดอะไรไม่ออก นางพลันรู้สึกว่ามีดวงตาดูดวงดาวเย็นเยือกคู่หนึ่งกำลังมองจ้องนางอยู่ เลี้ยวจึงงูมองตอบไปด้วยท่าที่สงบนิ่ง กลับเป็นสะเก็ดไฟใหญ่ที่กำลังมองประเมินนางอย่างเย็นชา ร่างพลันสั่นขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

* 'พายุหมุน' หรือภาพยนตร์เรื่องทอร์นาโดมฤตยูถล่มโลก (Twister) เป็นภาพยนตร์มหากาพย์การผจญภัยของอเมริกาในปี 1996 โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ

ข้างเป็นแนวตาที่คมกริบเยือกเย็นเสียนี่กระไร หรือว่านางไม่กลัวผี
ขณะกำลังคาดเดาก็มีเสียงร้องตะโกนดังขึ้นมาจากด้านนอก

"บัณฑิตกองอาลักษณ์ ราชบัณฑิตสภาขุนนาง จ้วงหยวน* ปีที่สิบสอง
แห่งฮองไต้โม้ตี ลู่เซวียน ชื่อรอง** ลู่เหวินอัน มาเคารพศพ!"

ในห้องโถงใหญ่มีเสียงจิ้งจอกดังขึ้นมาจากที่ มองผ่านผ้าโปร่งบาง
ที่กั้นอยู่ เห็นเพียงบุรุษท่าทางสุภาพเรียบร้อย สวมเสื้อคลุมยาวสีคราม
สวมผ้าโพกศีรษะที่ทำจากผ้าไหมสีเขียว เดินเข้ามาตามทางเดินด้วยท่าทาง
สุกมเยือกเย็น

หน้าตาหล่อเหลาคมคายของเขามีดวงตากล้าดูจะระน้ำดำมืด
เปล่งประกายสดใส หว่างคิ้วมีกลิ่นอายของความสง่าผ่าเผยแบบปัญญาชน
เลี้ยวจึงชมองดวงหน้าที่คล้ายเคยรู้จักมาก่อน จิตใจล้นหม่นลอยไปชั่วขณะ
คนผู้นี้คือใคร ไยถึงรู้สึกคุ้นเคยมาก

"สะไ้สี่ ท่านแต่งให้คุณชายสี่แล้ว ยังคงลืมเขาเสียเถิด" ผู้ทรงสะกิด
นางเบาๆ "สะไ้สามกำลังจับตามองท่านอยู่"

เลี้ยวจึงหันหน้ามาด้วยความฉงน "เขาคือใคร"

ผู้ทรงเกือบจะกัดลิ้นตนเองขาด เหตุใดข้าลืมไปเสียได้ สะไ้สี่สูญเสีย

ความทรงจำแล้ว

* การสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี่) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยสอบเลื่อนทีละระดับชั้น เริ่มจาก
ระดับอำเภอหรือจังหวัด เรียกว่าการสอบตงชื่อ ผู้สอบผ่านจะได้เป็นหัวใจ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเซียงชื่อ
ในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวี่เหวิน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับอยู่ชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อ
ได้บรรจเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับจะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตียนชื่อ
เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียตามคะแนนเรียกว่าจ้วงหยวน (จอนหววน)
ปั้งเหยียน และทวนฮวา

** ชาวจีนสมัยโบราณมีชื่อเรียกขานหลากหลาย โดยทั่วไปมี 'นาม (หมิง 名)' คือชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้แต่กำเนิด
'ชื่อรอง (เจ้อ 字)' เป็นชื่อที่อาจารย์ตั้งให้เมื่อเข้ารับการศึกษา มักสอดคล้องกับนาม หรือเพิ่มคำนำหน้า
ให้เหมือนกันในหมู่เพื่อนฝูงบอกรุ่นในวงศ์ตระกูล นอกจากนี้ผู้มีความรู้ตำแหน่งหน้าที่อาจตั้ง 'ฉายา
(เข้า 号)' ของตนเองเพื่อใช้ในวงการ

"เขาก็คือคุณชายลู่ เป็นลูกศิษย์ของท่านอัครเสนาบดีเหยาภาคภูมิใจ และเป็นแขกประจำของจวนหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง" เลี้ยวจิ้งจูหรีตามอง แวดตาคุกคามคน ผู้หญิงจึงตอบไปตามตรง "ท่านกับเขา...ถูกคอกัน...มาก" แล้วทำปากยิ้มนบอ "เขากับจวนกั้วกงแต่ไรมาไม่เคยไปมาหาสู่กัน"

"ลูกศิษย์ของอัครเสนาบดีเหยา?"

"อัครเสนาบดีเหยาเป็นบิดาของสะไห่ใหญ่"

"สะไห่ใหญ่ถึงกับเป็นบุตรสาวของอัครเสนาบดี?" เลี้ยวจิ้งจูอึ้งตึง "นางชื่ออะไรหรือ"

มิน่าเล่า สะไห่ใหญ่ถึงสุขุมเยือกเย็นเพียงนี้ จัดการเรื่องราวได้อย่างฉลาดเฉียบแหลม สามารถเก็บจำความรู้สึกไม่เผยออกมา ไม่ใช่ทำที่แบบ พานหมิ่นที่พาลพาไลไม่ฟังเหตุผล ที่แท้ก็เป็นบุตรสาวของอัครเสนาบดี ไม่รู้ พานหมิ่นเป็นบุตรสาวของผู้ใด

"สะไห่ใหญ่ชื่อเหยาหลัน เป็นบุตรสาวคนรองของภรรยาเอกของท่านอัครเสนาบดีเหยา พี่สาวแม่เดียวกันของนางคือ..." เห็นลู่เซวียนคุกเข่าลง ผู้หญิงรีบดึงมือนาง "สะไห่รีบคารวะตอบเจ้าค่ะ"

เลี้ยวจิ้งจูโขกศีรษะสามครั้งตอบลู่เซวียนผ่านม่านบางที่กั้นอยู่ นับเป็นการคารวะตอบ

ลู่เซวียนหาได้ลุกขึ้น เขารับเงินกระดาศที่เด็กรับใช้ยื่นส่งให้ ใส่ลงเภาในกระถางดินเผา ท่องบทกวีเสียงดัง

"แสนอนิจจาต้งอ้าย! โชคร้ายจากไปแต่เยาว์วัย! ยามมีชีวิตเป็นอัจฉริยะจากไปแล้วเป็นวีรบุรุษ ชีวิตคนแสนสั้น"

น้ำเสียงเจ็บปวดรวดราวสะเทือนใจดังกังวานไปทั่วห้องโถงใหญ่

โถงที่ตั้งศพเยียบสงบลงทันที

เลี้ยวจ้งฐูแอบมองไป ก็สบเข้ากับสายตาของลู่เซวียนที่มองมาพอดี ดวงตาทั้งสองมองประสานกัน ราวมีไฟฟ้าผ่านร่าง เลี้ยวจ้งฐูเนื้อตัวสั่นเทา ความเวทนาสงสารปวดใจและความอับอุนจางๆ ที่พร้งพรูออกมาจาก ดวงตาคู่นั้นในพริบตาที่สบประสานกัน ทำให้นางรู้แล้วว่าเพราะเหตุใด จ้งฐูสึกคุ่นเคยมามากเพียงนั้น

ดวงตาที่ลึกล้ำเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกลี้ๆนี้คล้ายคลึงกันมากกับดวงตาของเขาเมื่อชาติก่อน ช่วงขณะนั้นเลี้ยวจ้งฐูรู้สึกว่คนทั้งห้องโถงที่ตั้งศพ ต่างได้ยินเสียงหัวใจเต้นของนาง ริวแดงค่อยๆ ผุดขึ้นมาที่สองข้างแก้ม

"ฮี้ บอกแล้วว่านางเป็นพวกมีนิสัยเหมือนน้ำ*!"

เห็นเลี้ยวจ้งฐูกับลู่เซวียนส่งสายตาให้กัน ใบหน้าแดงชาน พานหมิ่น ก็พูดจากระแทกกระเทียบขึ้นม่ออีก ต่งฐูก็พลอยแค้นเสียงหัวเราะตามมา

"นั่นสิ ปกติเขากับจวนของเราไม่เคยไปมาหาสู่กัน ปีที่แล้วยังแต่ง บทกวีถากถางฟี่สี่ที่กองอาลักษณ์อยู่เลย ชั่วพริบตาเดียวก็แต่งคำไว้อาลัย ที่เศร้าสะเทือนใจเช่นนี้ออกมา อยากดั่งดูความสนใจจากใครกัน ผี..."

คำพูดออกมาได้ครั้งหนึ่งก็สบเข้ากับสายตาเยียบเย็นคมกริบของ เลี้ยวจ้งฐูเข้า ต่งฐูอดเนื้อตัวสั่นไม่ได้ เสียงพลันขาดห้วงหายไปอย่างฉับพลัน

นางนึกได้ว่าต่งอ้ายยังนอนอยู่ที่นั่น

พานหมิ่นและต่งฐูก้มหน้าลง คนอื่นๆ ย่อมไม่กล้าส่งเสียงอยู่แล้ว เห็นทุกคนสงบปากลง เลี้ยวจ้งฐูแอบกัดฟันอยู่เยียบๆ

นางไม่ใช่หญิงที่ยอมพลีชีพเพื่อครองพรหมจรรย์ นางรู้จักปรับตัว

* เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงผู้หญิงหลายใจ เปลี่ยนแปลงง่าย เอาแน่เอาอนไม่ได้ ไหลไปเรื่อยเหมือนน้ำ

ให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ถ้านางทะเลมิดิมาและถูกลิขิตให้แต่งงานเป็น
สามีภรรยากับต่งอ้าย นางก็จะไม่บ่นว่า จะจัดการงานการในเรือนอย่างไรดี
ถึงแม้จะไม่มีความรักต่อกัน ขอเพียงสองคนดูแลกัน เคารพและให้เกียรติกัน
ย่อมใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างสงบสุขได้

ทว่าเวลานี้คนเพียงคนเดียวที่สามารถปกป้องดูแลนาง บังลมบังฝน
ให้นางได้จากโลกนี้ไปแล้ว สิ่งที่ทิ้งไว้ให้นางกลับเป็นคำใส่ร้ายป้ายสี เวลานี้
เลี้ยวจิ้งชูเข้าใจอย่างลึกซึ้ง แม้นางจะมีฐานะสูงส่งเป็นถึงสะใภ้ของจวนแห่งนี้
เป็นบุตรสาวภรรยาเอกของหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง เป็นบัณฑิตหญิง
ผู้ยอดเยี่ยมแห่งยุคของเมืองหลวงเฉิง แต่ในเรือนลึกของจวนแห่งนี้ เพราะ
สามีของนางได้ตายไป นางจึงเป็นหญิงที่ไร้ที่พึ่งพาแล้ว

ยังดี ท่าน้ำหลวงमारดาของร่างนี้ออยู่ในจวน นางจะต้องหว่านล้อม
ให้ตนกลับไปครองความเป็นฝ่ายที่จวนหัวหน้าสำนักศึกษาหลวงให้ได้

ไม่ว่าอย่างไรจวนกั้วก่งแห่งนี้ก็อยู่ไม่ได้แล้ว!

เสียงพูดดังๆ เบาๆ บางครั้งก็แผ่วหายของลู่เซวียนคล้ายเพลงพรั่วรำพัน
บทหนึ่ง ดังแทรกผ่านม่านบางสลัวเลื่อนราววนเวียนไปทั่วโถงด้านใน
ฉับพลันนั้นคล้ายได้แปรเปลี่ยนไปเป็นบทเพลง 'หงส์วอนรัก'* ที่มีท่วงทำนอง
อันงดงามอย่างมหัศจรรย์ แวดตาของเลี้ยวจิ้งชูค่อยๆ ลึกล้ำขึ้นมา...

ดวงตาคู่นั้นต้องเป็นดวงตาของเขาแน่นอน เขามาหาข้าแล้ว ข้า
จะผูกบุพเพในกาลก่อนกับเขาต่อไป! ลมหนาวหอบหนึ่งจุใจมา เลี้ยวจิ้งชู
ตัวสั่นสะท้านขึ้นมาทันที หันไปมองตะเกียงฉางหมิงตรงปลายเท้าต่งอ้าย
ที่ประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวล่วงตามจิตได้ลำนึก

* หงส์วอนรัก หรือหงส์ผู้จับหงส์เมย์ (เพ็งจิวหวง) เป็นชื่อเพลงพินในสมัยอัน

ต่งอ้ายกำลังตำหนิข้าวอยู่หรือ
ฟังเสียงฟู่ๆ ราวกับงูพ่นพิษนั้น เลี้ยวจิ้งจุกหักยกมุมปากจางๆ ยิ้มเยาะ
ตนเอง

สามีร่างยังไม่ทันเย็น นางก็คิดเรื่องแต่งงานใหม่ในห้องโถงตั้งศพ
แล้ว นับแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบันไม่รู้ทำไมนางเป็นคนแรกหรือไม่

แต่ถ้าไม่คิดถึงเรื่องเหล่านี้ นางยังจะทำได้

เบื่องบนมีแม่สามีที่คิดจะวางยาพิษให้นางเป็นไข้ เบื่องล่างมีน้องสามี
ที่ปากคมชอบเหินแสมอย่างเจ็บปวด บรรดาสะใภ้ด้วยกันแต่ละคนก็ดูลึกลับ
มีเลศนัยเข้าใจยาก ยังมีพี่สามีจอมเจ้าชู้ที่คอยจ้องนางตาเป็นมันอีกคน

ประตูกฤหาสน์หลังใหญ่ที่มีดตะมึนเช่นนี้ จะให้นางที่เป็นคนใน
สมัยปัจจุบันซึ่งไม่มีความรู้เรื่องขนบธรรมเนียมประเพณีในสมัยโบราณ
แม้แต่บ่อย...มีชีวิตรอดอยู่ได้อย่างไร

ถ้าเป็นไปได้ นางก็ไม่อยากเป็นเช่นนั้น

5

ปารมิตา...ปารมิตา*

ไม่ได้!

โอม มณีปัทเม ฮุม**

ยังคงไม่ได้!

เอาใหม่ เซซามี่! จงเปิด! เซซามี่! จงเปิด***

เข้าขึ้นมาเดี่ยวจึงซุกก็ได้ลองท่องคาถาต่างๆ ที่นางเคยได้ยินได้ฟังมา เมื่อชาติก่อน ท่องจบแล้วจบเล่า แต่ยังคงอ่านหนังสือที่วางอยู่ตรงหน้าไม่ออก สักตัว พินโบราณยิ่งไม่ต้องพูดถึง ค้นหาในความทรงจำอย่างละเอียดมาแล้ว รอบหนึ่ง นางก็ยังคงค้นแรงบันดาลใจไม่ออกแม้ครึ่งส่วน แต่งบทกวีออกมา ไม่ได้สักประโยคเดียว

* ปารมิตา (Paramita) หรือปารมี ในภาษาบาลีหมายถึงความสมบูรณ์แบบ

** เป็นภาษาสันสกฤต คือคำภาวนาหรือคาถาหัวใจของพระอวโลกิเตศวรมหาโพธิสัตว์ คนจีนเรียกเจ้าแม่กวนอิม (กวนอิม)

*** 'เซซามี่ จงเปิด' เป็นรหัสในการเปิดตำราจากเรื่อง 'อาลีบาบากับโจร 40 คน' ในเรื่องอาหรับราตรี

คาถาศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้^๑ สุดท้ายแล้วก็เป็เพียงตำนานเล่าขานอย่างหนึ่งเท่านั้น!

เลี้ยวจึงชุกทำตะพิดโบราณ เอาหนังสือโยนออกไป หน้ามอยคอตก ในที่สุดตอนนั้นนางก็เข้าใจอย่างถ่องแท้ ร่างร่างนั้นนอกจากความงามและความอ่อนแอแล้ว ความปราดเปรื่องและทักษะที่ไม่มีใครเทียบได้นั้น ไม่ได้ทิ้งไว้ให้นางแม้แต่หน่อย

แคว้นหลวนเลื่อมใสศรัทธาในศาสตร์ตัวอักษร ไม่ต้องพูดถึงคุณหนูตระกูลใหญ่ กระทั่งสาวใช้บางคนก็ยังมีหน้ามีตา หญิงสาวในสำนักนางโคมเปิดปากออกมาก็ยังเป็นโคลงกลอน แต่นางกลับทำอะไรไม่เป็นเลย ให้บังเอิญต้องมาอยู่ที่แคว้นหลวน ยังต้องทูลตำแหน่ง 'บัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยมแห่งยุค' ไว้บนศีรษะอีก จะให้นางเผชิญหน้ากับการตรวจสอบเปรียบเทียบที่ทยอยกันมาอย่างไม่ขาดสายได้อย่างไร

ที่สำคัญที่สุดก็คือลู่เซวียนเป็นปัญญาชนที่มีชื่อเสียงของแคว้นหลวน นางกลับไม่รู้หนังสือแม้แต่ตัวเดียว เช่นนี้จะให้นางไปผูกบุพเพในกาลก่อนได้อย่างไร จะให้นางทนแบกรับความรู้สึกเช่นนี้ได้ได้อย่างไร

"ในยาต้มหมาหวง* ใส่อบเชย เมล็ดชิง ชะเอมลงไปด้วยทั้งสี่อย่าง"

เลี้ยวจึงชุกหลับตา ท่องออกมาอยู่เป็นนาน สูตรยาต้ม ตำรายาคัมภีร์หวงตี้เนยจิง** ที่เรียนมาเมื่อชาติก่อนยังจำได้ไม่ลืม ยังคงท่องออกมาได้อย่างไหลลื่น

ทว่าทำเรื่องเหล่านี้ได้มีประโยชน์อะไร

* หมาหวง หรือต้นเอพิทรา (Ephedra) ของจีน เป็นไม้พุ่มเตี้ย ลำต้นเล็กยาวนำมาตากแห้งใช้ทำยา

** คัมภีร์หวงตี้เนยจิง เป็นตำราที่ฮ่องเต้หวงตี้บันทึกไว้เมื่อสองพันกว่าปีก่อน โดยอ้างอิงเกี่ยวกับการรักษาและเป็นพื้นฐานการแพทย์แผนจีนที่ยังใช้อยู่ในปัจจุบัน

ในแคว้นหลวงแพทยถูกจัดเป็นอาชีพชั้นต่ำทั้งเก้า สถานะของแพทย
ต่ำด้อยมาก อีกทั้งสตรีไม่อาจเป็นแพทย์ นึกถึงเรื่องเหล่านี้เสียจึงซุกหัวแท้
หมดอาลัยตายอยาก

"สะใภ้สี่ นี่ท่านทำอะไรของท่าน" ผู้ทรงผลึกประตู่เข้ามา เห็น
ข้าวของระเกะระกะก็อดร้องออกมาไม่ได้ "พิณตุโยว* เป็นผลงานชิ้นเอก
ของท่านอาจารย์จ้งหลี่ ใช้ไม้โบราณที่มีค่ายิ่งกว่าทองคำและหยกชั้นเลิศ
เกรงว่าในแคว้นหลวงคงหาชิ้นที่สองไม่ได้อีกแล้ว" ผู้ทรงอุ้มพิณขึ้นมาพลง
บ่นว่า "บ่าวทราบที่ท่านอารมณ์ไม่ดี ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจจะบายอารมณ์
กับพิณ ไม่พูดถึงเรื่องล้ำค่าหายาก เพียงพูดถึงเรื่องคุณชายลู่ไม่รู้ต้อง
สิ้นเปลืองกำลังและสติปัญญาไปเท่าไร หมดเปลืองเงินไปจำนวนมาก
กว่าจะได้มา ท่านก็ไม่ควรทำให้เขาผิดหวังแล้ว"

"คุณชายลู่?" เลี้ยวจิ้งจุกซุกไป "พิณนี่...เขาเป็นคนมอบให้หรือ"
นึกถึงความรู้สึกลึกลับในดวงตาคู่นั้น เลี้ยวจิ้งจุกก็รู้สึกอึดอัดขึ้นในใจ
"คุณชายลู่บอก พินคันนี้นอกจากท่านแล้ว คนอื่นไม่สามารถใช้ได้"
ผู้ทรงเชิดพิณตุโยวอย่างระมัดระวังแล้วบ่นต่อ "เพราะกลัวคุณชายสี่
จะหวาดระแวง ตอนนั้นท่านน้ำบอไม่ให้ท่านเอามาด้วย ท่านก็ร้องไห้
โวยวายจะเอามา"

"อย่าวางไว้ตรงนั้นเลย เก็บไปเถิด"

"สะใภ้สี่ นี่..."

นี่เป็นของรักที่สุดของท่าน เหตุใดจึงบอกให้เก็บไปแล้ว

ผู้ทรงยังจำได้ว่าพอสะใภ้สี่แต่งงานเข้ามาวันที่สอง นางก็ให้คนยกมา

* พินตุโยว หนึ่งในสิบพิณโบราณที่มีชื่อเสียงของจีน ทำขึ้นในสมัยถัง ทำจากไม้ฉง ปัจจุบันเก็บรักษาอยู่ใน
พิพิธภัณฑ์มณฑลหูหนาน

วางไว้ในห้องนอนแล้วตีตบรเรลง คุณชายสีหน้าตาเศร้าหมองเหม่อลอย จากนั้นก็กระอักโลหิต วันที่สามก็จากโลกนี้ไปตลอดกาล ต่างรู้ว่าพินคณนี้ ลูเซวียนเป็นคนมอบให้ ด้วยเหตุนี้ในจวนจึงเล่าลือกันไปทั่วว่าสะไภ้สี ไม่บริสุทธิ์ มีความสัมพันธ์กับลูเซวียนตั้งแต่ก่อนแต่งงาน ทำให้คุณชายสี โหมโศกตายเป็นดาวหายนะ

คิดไม่ถึงว่ามาบัดนี้คุณชายสีจากไปแล้ว นางกลับจะให้เก็บพิน ผูหรงพูดออกมาได้ครั้งเดียวก็กลืนคำพูดที่เหลือกลับลงไป เก็บก็ตีแล้ว สตรีที่ ครองพรหมจรรย์ไม่สมควรพบเห็นสิ่งนี้มากที่สุด เรื่องพวกนั้นสมควรลืมไป ให้หมดนานแล้ว

"พຽ່นี้ท่านนำหลวนจะกลับแล้ว สะไภ้สีไปดูหน่อยเถิดเจ้าคะ" ผูหรง เก็บพินแล้วก็ประคองเลี้ยวจึงชุมนุมานั่งที่หน้าคั่นช่อง "นางกลับไปครั้งนี้ ต่อไป กว่าจะได้พบกันอีกก็ไม่รู้เมื่อไรแล้ว"

"เหตุใดจึงเยียบเยียบเช่นนั้น" เลี้ยวจึงชุมนุมองผูหรงที่กำลังหวิผสมแต่งตัว ให้นำจากในคั่นช่องแล้วเอ่ยถาม "เข้าตรู่เช่นนั้น ไปไหนกันหมด"

"ตั้งแต่หลิวเออร์เป็นลมวันนั้น นายหญิงใหญ่ก็เรียกตัวไป จนป่านนี้ ก็ยังไม่ได้กลับมาเลยเจ้าคะ วันนี้ที่ห้องโถงตั้งศพจะรื้อจากผ้าม่าน อิงเออร์ ไปช่วยตั้งแต่เช้าแล้ว"

"อ้อ..." เลี้ยวจึงชูพยักหน้า "เจ้า...รู้หรือไม่ว่าหมู่ตันตายได้อย่างไร"

"นายหญิงใหญ่บอกนางฆ่าตัวตายตามนาย" เอ่ยถึงหมู่ตัน ผูหรง ก็ขอบตาแดงเรื่อขึ้นมา "ว่ากลับได้ยีนหงูที่อยู่ทะเลสาบลั่วเยียนบอก นาง มองจากที่ไกลเห็นท่านกับคุณชายสามพูดคุยกันอยู่ จากนั้นไม่รู้เพราะเหตุใด ท่านก็ตกลงไปในน้ำแล้ว ได้ยีนหมู่ตันร้องให้คนช่วย พอนางเงยหน้าขึ้น

มองไปก็เห็นหมุดที่ถูกคุณชายสามผลักตกน้ำไป"

คุณชายสาม!

ชายหนุ่มรูปงามที่ห้องโถงตั้งศพผู้นั้น

นึกไม่ถึงว่าหมุดจะถูกเขาทำให้ตาย ไยจึงโหดเหี้ยมเพียงนี้
เพราะอะไรเขาต้องทำร้ายนางกับหมุดันด้วย

นึกถึงแววตาเปิดเผยชัดแจ้งที่เห็นในห้องโถงตั้งศพ เลี้ยวจึงซุก
ใจสันสะท้าน คล้ายคว่ำจับอะไรได้ คำตอบแค่เรียกก็จะออกมา แต่กลับ
ไม่กล้าคิดต่อไป

"หญิงไม่ได้ยินว่าข้ากับคุณชายสามพูดเรื่องอะไรกันหรือ" เห็นผู้หญิง
สิ้นศรัทธา เลี้ยวจึงซุกหนีไปสั่งกำชับ "ตอนค่ำเจ้าเอาเงินติดตัวไปสักหน่อย
หาวิธีเรียกนางมา จำไว้ อย่าให้ใครเห็นเป็นอันขาด"

ผู้หญิงสีหน้าหม่นขม "บ่าวในใจนึกสงสัย หลายวันก่อนจึงไปหานาง
จึงพบว่าคนที่ทะเลสาบลัวเขียนถูกเปลี่ยนไปหมดแล้ว"

"เปลี่ยนแล้ว?!" เลี้ยวจึงซุกตะลึงงัน "เจ้าไม่ได้ถามดูหรือว่าพวกนาง
ไปที่ใดกัน"

"บ่าวถามแล้วเจ้าคะ คนที่ทะเลสาบลัวเขียนล้วนมาใหม่ ถามอะไร
ก็ไม่รู้สักเรื่อง คนอื่นๆ พอได้ยินชื่อหญิง สีหน้าก็แปรเปลี่ยนทันที ไม่พูดไม่จา
ก็หมุนตัวเดินหนีไปเลย" ผู้หญิงชายตามองไปที่ประตู แล้วลดเสียงเบา
"บ่าวสงสัยว่าวันนั้นท่านหาได้ฆ่าตัวตายไม่"

"ถ้าเป็นเช่นนั้น นอกจากคุณชายสามแล้ว ในจวนก็ไม่มีใครรู้เรื่องนี้แล้ว?"

"บางที่..."

พูดมาได้ครึ่งหนึ่ง จู่ๆ ผู้หญิงก็ปิดปากเงียบ

"บางทีอะไร"

เลี้ยวจิ้งจุกแววตาเป็นยะเยือก ผู้ทรงตัวลั่นสะท้าน มือชะงัก
การเคลื่อนไหว

"บางที่คุณชายเจียงน่าจะรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงเจ้าค่ะ" จู่ๆ ผู้ทรง
ก็เงยหน้า น้ำเสียงร้อนรนขึ้นมา "คนผู้นี้หน้าซื่อใจเหี้ยม ทั้งยังเจ้าเล่ห์ ท่าน
อย่าได้ไปยุ่งุ่นวายกับเขาเด็ดขาด"

"คุณชายเจียง?" เลี้ยวจิ้งจุกหมุนตัวมามองผู้ทรง "ได้ยินว่าเขาเป็นคน
ช่วยข้าไว้"

"นายท่านกับนายหญิงใหญ่มอบรางวัลให้แล้ว ก็แค่ที่ปรึกษาคนหนึ่ง
ท่านไม่ต้องไปขอบคุณเป็นการพิเศษหรอกเจ้าค่ะ"

"ที่ปรึกษา?"

"ดูความจำของบ่าวสิ ลืมไปอีกแล้วว่าท่านสูญเสียความทรงจำ" ผู้ทรง
เอามือตบหน้าผาก "คุณชายเจียงผู้นี้นามว่าเจียงเสียน เดิมเป็นท่านโหว
แห่งแคว้นหลี่ สองปีก่อนหลบออกจากแคว้นหลี่ ถูกกองทหารรักษาพระองค์
ไล่ล่าสังหาร ตอนจนตรอกหมดทางไปก็ได้นายท่านช่วยไว้"

แคว้นหลี่?

เลี้ยวจิ้งจุกนิ่งอึ้ง หรือว่าในห้วงมิตินั้นนอกจากแคว้นหลวณแล้ว ยังมี
แคว้นอื่นอีก

"แคว้นหลี่อยู่ที่ใด"

เห็นนางแม่แต่เรื่องนี้ก็ลืมหืมแล้ว ผู้ทรงรู้สึกเศร้าใจขึ้นมา หันไปรินน้ำชา
ถ้วยหนึ่งยกมาให้ อธิบายอย่างใจเย็น "มีแม่น้ำหลวณกั้นอยู่ แคว้นหลี่
อยู่ทางเหนือของแคว้นหลวณ" แล้วเสริมขึ้น "ยังมีแคว้นชื่ออีกแคว้นหนึ่ง

เป็นแคว้นที่เล็กที่สุดในบรรดาสามแคว้น ตั้งอยู่ทางตอนล่างของแม่น้ำหลวน เพียงครอบคลุมดินแดนด้านตะวันออกเฉียงใต้ส่วนหนึ่งเท่านั้น ต่อไปถ้าสะกิดออกไปข้างนอก ย่าได้พูดออกไปเป็นอันขาดว่ากระทั่งเรื่องนี้ก็จำไม่ได้"

ด้วยกลัวว่านางจะเป็นที่ขบขันต่อหน้าผู้คน ผู้หญิงจึงบอกเล่าถึงสภาพการณ์ของแคว้นทั้งสามอย่างมีน้ำอดน้ำทน

แคว้นหลินต่างจากแคว้นหลวน เป็นแคว้นที่นิยมฝึกวรยุทธ์กันอย่างกว้างขวาง นครบได้รับการยกย่องว่าองอาจห้าวหาญ ในหมู่ชาวบ้านมีคำพูดที่พูดสืบทอดกันมาประโยคหนึ่ง 'อยู่แคว้นหลินอย่าลงไม้ลงมือ อยู่แคว้นหลวนอย่าเอ่ยปาก' หมายความว่าถ้าท่านไปถึงแคว้นหลินก็อย่าได้มีเรื่องลงไม้ลงมือกับผู้อื่นเด็ดขาด ยากจะบอกได้ว่าคนที่อยู่ตรงข้ามกับท่านไม่ใช่ยอดฝีมือในยุทธภพ เพียงหมัดเดียวก็อาจชัตท่านจนพื้นร่วงเต็มพื้นมาถึงแคว้นหลวน ถ้าไม่มีความสามารถติดตัวอยู่บ้าง ก็อย่าวิพากษ์วิจารณ์เรื่องบทกวีโคลงกลอน ที่นั่นเด็กสามขวบก็ขับโคลงกลอนได้แล้ว

แคว้นหลวนยึดครองพื้นที่ทางตอนใต้ที่มีดินและทรัพยากรอุดมสมบูรณ์อยู่เพียงแคว้นเดียว แบ่งเขตการปกครองกับแคว้นหลินที่นิยมฝึกวรยุทธ์โดยมีแม่น้ำเป็นตัวกำหนด สามารถยื่นตระหง่านมาได้สองร้อยปีโดยไม่เสื่อมถอย ก็ด้วยอาศัยช่องเขาปากมังกรบริเวณต้นน้ำของแม่น้ำหลวนที่มีชัยภูมิเต็มไปด้วยอันตรายเป็นหลัก สถานที่แห่งนั้นได้รับการเรียกขานว่า 'หนึ่งคนขวาง ด้านหมื่นคนก็ข้ามผ่านมาไม่ได้'

ที่แท้ที่นี้ถึงกับมีสามแคว้นด้วยกัน ไม่รู้อีกสองแคว้นเป็นอย่างไร จะให้ความสำคัญกับแพทย์หรือไม่

เลี้ยวจิ้งจอกมั่วด้วยขาที่เริ่มเย็นแล้ว ดวงตาสว่างวาวขึ้นดูจดวงดาว
"แล้ว..." นางยื่นถ้วยชาให้ผู้หญิง "เพราะเหตุใดเขาต้องหนีออกจาก
แคว้นหลี่"

"ไม่ทราบเจ้าคะ สะใภ้ไม่ต้องไปสนใจเขาหรอก" ผู้หญิงสิ้นศรัทธา "เขา
ไม่เพียงเป็นขุนนางทรยศคนหนึ่ง ยังเป็นพวกชอบดื่มสุรามั่วเมาในโลกีย์
เป็นแขกประจำของสำนักนางโลมต่างๆ ได้ยินว่าซุซิงเหลียนหญิงงาม
อันดับหนึ่งแห่งสำนักนางโลมหลังหลังก็ถูกเขาเหมาตัวมาโดยตลอด บัณฑิต
ของแคว้นหลวณต่างด่าทอเขา" ผู้หญิงหมุนตัวไปเติมน้ำชาร้อนถ้วยหนึ่งพลง
ยื่นส่งให้ "ท่านสูญเสียความทรงจำแล้ว เขากับคุณชายสามในจวนเรา และ
สวีนเหลียนบุตรชายแม่ทัพใหญ่มีชื่อเสียงโด่งดังเรื่องความหลงระเหิร ได้รับ
การเรียกขานว่า 'สามเสเพลแห่งเมืองหลวณเจิง' "

เลี้ยวจิ้งจอกมั่วคือ

เขาช่วยชีวิตนางไว้ เดิมในใจมีความรู้สึกที่ดีต่อเขาอยู่ส่วนหนึ่งแล้ว
ไม่คิดว่าจะเป็นบุคคลที่แย่นี้ ในเมื่อต่งกั้วกงกับนายหญิงใหญ่ออกหน้า
ให้แล้ว นางไม่ชอบคุณก็ไม่เป็นไร

"เขาประพฤติตนเลวร้ายมากมายเช่นนี้ นายหญิงใหญ่ถึงกับยังรับ
ตัวเขาไว้ ในจวนมีแต่คนบอบบางก็ไม่กลัว?"

"ใครว่าไม่กลัวล่ะเจ้าคะ สะใภ้สามอะอะไว้วายทุกวันบอกเขา
พาคุณชายสามเสียคน จะให้นายหญิงใหญ่ไล่เขาไปเสีย แต่ก็ถูกนายท่าน
ขวางไว้ ดีที่เขาเป็นกระต่ายไม่กินหญ้าข้างรั้ว* ไม่เหมือนคุณชายสาม
คนในจวนขอเพียงมีรูปโฉมงดงามอยู่หลายส่วน ถูกเขาพึงพอใจเข้าเป็นต้อง

* กระต่ายไม่กินหญ้าข้างรั้ว เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงไม่ทำเรื่องเลวในพื้นที่ของตน คล้ายสุภาษิตไทยที่ว่า
'สมการไม่กินแก้ว'

ไปตอแยะด้วย"

"เพราะเหตุใดนายท่านจึงอยากรั้งเขาไว้"

"เห็นบอกให้เขาอยู่สอนวรยุทธ์ให้คุณชายหลายท่าน" ผู้ทรงเอ่ยเตือนขึ้น
"วันหน้าถ้าท่านเห็นเขากับคุณชายสามจะต้องเดินอ้อมหลบไปเสีย!"

เลี้ยวจึงชูพยับหน้า เรื่องของแคว้นหลินางสืบถามจากคนอื่นก็ได้
ไม่จำเป็นต้องไปตอแยะกับคนเสเพลผู้นั้น นางตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า
จะกลับจวนสกุลหลินาง คิดว่าคงไม่ต้องเจอคนผู้นี้อีก

"เจ้ากับหมุดัน..." นึกถึงเรื่องผ้าพรหมจารีที่ได้เถียงกันในห้องโถงตงศพ
เลี้ยวจึงถามขึ้น "ต่างเป็นสาวใช้ที่ติดตามมากับการแต่งงาน เหตุใดจึง
มีเพียงนางที่จัดการเรื่องการกินอยู่"

"หลิวเออร์เป็นคนที่นายหญิงใหญ่มอบให้ อิงเออร์เป็นคนที่สะใภ้ใหญ่
มอบให้ ล้วนกำหนดไว้แล้วให้เป็นสาวใช้ห้องข้าง* เพียงรอท่านแต่งเข้ามาแล้ว
ก็จะทำพิธีเปิดหน้า** สุานะสูงกว่าบ่าว" ผู้ทรงบิดผ้าเช็ดหน้าในมือเต็มแรง
ดวงตาเต็มไปด้วยความรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม "โดยเฉพาะหลิวเออร์
ผู้นั้น คุณชายสี่ไม่อาจอยู่ห่างจากนางแม้ชั่วขณะ ท่านก็ใจกว้างมีเมตตา
จึงให้บ่าวไปอยู่ข้างนอก"

ใจกว้างมีเมตตาหรือโง่เขลาอย่างที่สุดกันแน่

บ้านแม่สามี่เตรียมอนุไว้แล้วถึงสองคน ไม่พูดถึงว่าควรแสดงอำนาจ
ข่มขวัญ กลับยกย่องขึ้นมา นึกถึงหลิวเออร์ผู้มีรูปร่างหน้าตาละม้ายเหยาหลิน

* สาวใช้ห้องข้าง เป็นคำเรียกรกรยาบ่าวซึ่งไม่ได้รับการยกย่อง โดยมากรับไว้ก่อนรับอนุภรรยาหรือแต่งภรรยาเอก
พักอยู่ในห้องข้างที่ทะลุกับห้องนอนหลักของเจ้านายเพื่อสะดวกในการปรนนิบัติตอนกลางคืน จึงเป็นที่มาของ
ชื่อดังกล่าว

** เปิดหน้า หมายถึงการให้ด้วยตอนชนอ่อนบริเวณหน้าผากและจอมผม เป็นวิธีเสริมความงามอย่างหนึ่งของ
หญิงจีนโบราณ และเป็นธรรมเนียมอย่างหนึ่งก่อนการแต่งงาน คำว่าเปิดหน้าจึงสื่อถึงการแต่งงานตามประเพณี
ด้วย

ที่ร้งให้จนตาบวมและเป็นลมหมดสติไปในห้องโถงต้งศพแล้ว เลี้ยวจ้งฐ
ก็ได้แต่ยืม

"สายมากแล้ว เกรงว่าท่านน้ำคงรอจนร้อนใจแล้ว"

หาเสื้อคลุมขนจ้งจอกสีขาวยออกมาได้ตัวหนึ่ง ผูหรงก็คลุมให้เลี้ยวจ้งฐ
พลางร้งเร่ง

เลี้ยวจ้งฐตื่นจากภวังค์แล้วพยักหน้าน้อยๆ สมควรไปหามารดาได้แล้ว
นางจะต้องกลับไปครองความเป็นม่ายที่จวนหัวหน้าสำนักศึกษาหลวงให้ได้

6

"เป็นอย่างไบบ้างเจ้าคะ เช่นนี้ทำให้สบายขึ้นบ้างหรือไม่" เลี้ยวจิ้งจุกเปลี่ยนท่าทางใหม่ คุณเข่าลงข้างหนึ่งอยู่บนเตียงเตา* แล้วบีบนวดต้นคอที่ค่อนข้างแข็งของนายหญิงใหญ่ "ไฉนสิ่งจู้บอก เข้านี้ท่านเพียงดื่มใจไปครึ่งชามเท่านั้น ท่านป้าปล่อยวางสักหน่อยเถิด ไม่ว่าอย่างไร เราก็ต้องใช้ชีวิตกันไป"

ข้อเสนอขอกลับไปอยู่บ้านเดิมถูกมารดาปฏิเสธอย่างเฉียบขาด ทั้งดักเตือนและตำหนินางอยู่พักใหญ่ เรื่องนี้ทำให้เลี้ยวจิ้งจุก ไม่ลิ นางคือหลวนอวี่นซู่แล้ว ได้ตระหนกอย่างถ่องแท้ ตำแหน่งสะใภ้สี่แห่งจวนกั้วงก็เหมือนชื่อสวมคอ กักขังนางไว้อย่างแน่นหนา ออย่าว่าแต่จะแสวงหาความรักที่ติงาม แค้นนางคิดอยากจะหายใจอย่างมีอิสระ บ้านเดิมและ

* เตียงเตา (คั้ง) หมายถึงเตียงที่ก่อด้วยอิฐของชาวจีนทางตอนเหนือ ด้านล่างมีช่องสำหรับจุดไฟให้เตียงอุ่นและมีปล่องระบายควันออกไปนอกตัวบ้าน มักจะตั้งอยู่ข้างห้องครัวและอาศัยไฟจากการหุงหาอาหารช่วยให้เตียงอุ่นไปในตัว เวลารอนจะปูฟูกไว้ด้านบน เวลากลางวันเก็บฟูกขึ้นและใช้แทนโต๊ะได้

บ้านแม่สามีต่างไม่อนุญาตให้นางก้าวข้ามแม่น้ำเลยชื่อแม่ก้าวเดียว*!

แม้นางจะไม่ท้อแท้ บ้านเดิมไม่สนับสนุน นางก็ต้องไปจากจวนแก้วกวง ที่นากลัวแห่งนี้ ออกไปเผชิญโลกกว้างด้วยตนเอง แต่สตรีอ่อนแอตัวคนเดียว ที่เหลือไม่อาจแบกหาม มือหิ้วของหนักไม่ไหว หนึ่งไม่มีเงิน สองไม่มีงาน ไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับแคว้นหลวงเลย คิดจะไปจากจวนแก้วกวงแค่พูดก็คงง่าย

หลังจากคิดหน้าคิดหลังดูแล้ว หลวนอวี่นซุก็ตัดสินใจอยู่ที่นั่นไปก่อน ทั้งยังทำใจยอมรับตัวตนใหม่นี้ รอให้ปีกกล้าขาแข็งแล้วค่อยบินไปตามลำพัง

ตกลงใจได้แล้ว หลวนอวี่นซุก็ต้องมาประจบเอาใจผู้นำสูงสุด แห่งจวนแก้วกวงผู้นี้ ถึงเมื่อนายหญิงใหญ่เคยคิดจะวางยานางให้เป็นไป แต่เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง นางจำเป็นต้องลืมนี้อีกไปเสีย และเป็นฝ่ายมา ผูกไม่ตรงกับนายหญิงใหญ่

หลวนอวี่นซุพอจะคาดเดาได้เลาๆ ถึงความลับที่อยู่เบื้องหลังเรื่องที่ นายหญิงใหญ่จะวางยานางได้แล้ว นางเชื่อว่าอย่างไรนายหญิงใหญ่ก็เป็น ป้าแท้ๆ ของตนเอง ขอเพียงนางทำเป็นหนูหนวกตาบอด นายหญิงใหญ่ก็จะ ไม่ทำอะไรนางอีก

"ช่วงเป็นเด็กดีจริงๆ ตัวเจ้าเองก็...ยังจะมาปลอบซ้ำอีก"

ความรู้สึกสบายแผ่กระจายมาจากต้นคอ ทำให้ใบหน้าที่เคยเคร่งขรึมของ

* ไม่กล้าก้าวข้ามแม่น้ำเลยชื่อแม่ก้าวเดียว เป็นคำอุปมา หมายถึงไม่กล้าก้าวข้ามเขตจำกัดหรือไม่กล้าล้ำเส้น มีที่มาจากสมัยจีนตะวันออก อวี่เลี้ยงเสนาบดีสนับสนุนให้เวินเจี๋ยไปเป็นขุนนางที่เจียงโจว เพื่อป้องกันข้าศึก จะรุกรานมาทางชายแดนตะวันตก ไม่นานอวี่เลี้ยงก็ได้รับรายงานว่าซุจวันเจ้าเมืองสี่หยางวางแผนจะก่อกบฏ อวี่เลี้ยงคิดว่าตนฉลาด วางแผนจะหลอกซุจวันเข้ามารับตำแหน่งที่เมืองหลวง ทุกคนต่างเห็นว่าแผนนี้ไม่เหมาะสม เวินเจี๋ยก็เขียนจดหมายมาทัดทาน ซุจวันเองก็ไม่หลงกล เห็นว่าราชสำนักสงสัยตนแล้วจึงยกทัพมาตีเมืองหลวง เสียเลย เวินเจี๋ยทราบเรื่องก็เตรียมยกกำลังมาช่วยป้องกันเมืองหลวง อวี่เลี้ยงกลับกลัวข้าศึกจะรุกรานมากกว่า จึงเขียนจดหมายไปยังยังเวินเจี๋ย ในจดหมายมีคำพูดประโยคหนึ่งบอกว่า 'ท่านต้องอยู่รักษาการณที่นั่น อย่าข้ามแม่น้ำเลยชื่อแม่ก้าวเดียว' หมายถึงไม่ให้ข้ามแม่น้ำมาเมืองหลวง แต่อวี่เลี้ยงประเมินซุจวันผิดไป ถูกกองทัพอของซุจวันตีแตกยับเยินต้องขอความช่วยเหลือจากเวินเจี๋ย ภายหลังจึงเอาชนะซุจวันได้

นายหญิงใหญ่ดูอ่อนโยนมีเมตตาขึ้นมาก นึกถึงว่าหลนวนอินทุอายุยังน้อย ก็ต้องเป็นแม่มาแล้ว นับแต่นี้จะต้องใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายเดียวดาย อ่างว้างเอกากับโคมดำ* ไปอีกหลายสิบปี ในใจก็เกิดความรู้สึกสงสารขึ้นมาจางๆ จึงพูดอย่างมีเมตตา

"เด็กที่ดีเพียงนี้ คิดไม่ถึงว่าจะมีโชคชะตาที่อาภัพเหมือนกับข้า"

นายหญิงใหญ่พูดแล้วน้ำตาก็ไหลริน บรรยากาศดูเศร้ารันทดขึ้นมา หลายส่วน สี่จิวยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ "นายหญิงใหญ่ปล่อยวางบ้างเถิดเจ้าคะ สะไ้สี่หูถูก ทุกข์เพียงใด เราก็ต้องให้ชีวิตกันต่อไป"

รับรู้ได้ถึงความเจ็บปวดอาดูรที่คนผมขาวต้องมาส่งคนผมดำ นิ้วมือของหลนวนอินทุสั่นเทา จึงหยุดมือรับผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดน้ำตาให้นายหญิงใหญ่

"ท่านป้าเป็นห่วงสะไ้จะลำบาก จึงมอบสี่หูอันสี่จิวที่อยู่กับท่าน มาหลายปีให้กับสะไ้ มีท่านให้ความรักและเอ็นดูเช่นนี้ สะไ้...ก็ไม่รู้ว่า...อาภัพแล้ว"

มีประกายผุดวาบขึ้นมาในสลักของดวงตานายหญิงใหญ่ นางปรายตาเพ่งพิศหลนวนอินทุ

แสงแดดส่องผ่านช่องหน้าต่างที่กรุด้วยกระดาศสีเหลืองขมิ้นเข้ามา ส่องกระทบชุดไว้ทุกข์สีขาวของหลนวนอินทุ เกิดเป็นประกายสีทองวาวระยับ เพิ่มความอ่อนโยนบนใบหน้าผอมของนางขึ้นมาหลายส่วน ทันใดนั้น ภาพมารดาที่มีเมตตา ลูกที่มีความกตัญญูก็ผุดขึ้นมาตรงหน้า โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว นายหญิงใหญ่ก็จิตใจสงบลง

"เด็กดี ลำบากเจ้าแล้ว พวกนางปรนนิบัติรับใช้ดีหรือไม่ ถ้าไม่ถูกใจเจ้า

* โคมดำ ในสมัยโบราณโคมไฟในวัดวาอารามของจีนจะหุ้มด้วยผ้าสีเขียวอมดำจึงเรียกว่าโคมดำ

ก็บอกมาได้เลย "ไม่ต้องมองสีหน้าข้า"

ข้างกายมีสาวใช้จอมประจบประแจงสองคนคอยควบคุมอยู่ทุกวัน
จะบอกว่าดีก็แปลกแล้ว!

นิ้วมือนวดคลึงจุดไ้ท่หยางให้นายหญิงใหญ่เบาๆ หลวนอวีนชู
พูดเสียงเบา

"ละเอียดยรอบคอบกว่าผู้ทรงมากเจ้าคะ พี่สะใภ้ใหญ่เห็นแล้วยังอีกฉา
เอาแต่บอกท่านลำเอียง"

"ปากของเจ้านี่ช่าง..." นายหญิงใหญ่เอนพิงหมอนอิงไปใหญ่อย่าง
สบายใจ "อืม ได้เจ้ามาช่วยนวด สบายขึ้นมากแล้ว สองวันนี้นอนไม่ค่อยหลับ
เหมือนหัวจะแตกแล้ว"

หลวนอวีนชูคลี่ขี้มุ่มปากจางๆ ไม่ผิดจากที่คิด นับว่าไม่เหนื่อยเปล่า
ผู้ใหญ่ชอบใจแล้ว วันเวลาของนางก็จะผ่านไปอย่างสุขสบาย นิ้วมือขยับ
ไปที่จุดไปอยู่*

"ท่านบ้ำใช้สมองหนักเกินไปแล้ว"

นายหญิงใหญ่หลับตาลงอย่างสบายใจ "หรือมิใช่ ตั้งแต่อาการป่วย
ของอ้ายเออร์หนักขึ้น ข้าก็ไม่เคยได้หลับสนิทตลอดทั้งคืน" เสียงค่อยๆ เบาลง
"ไม่เคยรู้เลยว่าอวีนชูมีฝีมือการนวดเช่นนี้ ไปหัดมาตั้งแต่เมื่อไร"

นิ้วมือพลันชะงักค้าง มัวแต่คิดจะผูกไมตรีจนถึงกับลืมไป นายหญิงใหญ่
รู้จักอดีตของนางมากกว่าตัวนางเอง คำโกหกนี้จะพูดอย่างไรจึงจะสมเหตุ
สมผล

รับรู้ถึงนิ้วมือบนหน้าผากหยุดนิ่งลง นายหญิงใหญ่ที่คล้ายหลับไปแล้ว

* จุดไปอยู่ คือจุดสูงสุดตรงกลางศีรษะ เป็นศูนย์รวมประสาทเชื่อมโยงเส้นลมปราณทั่วร่างกายตามตำราแพทย์จีน

พลันลืมหูลืมตาขึ้น เห็นหลวงอินทสุตสีหน้าซีดขาวเล็กน้อย จมอยู่ในความครุ่นคิด
ใจก็อ่อนโยนลงไปหลายส่วน

"อินทสุตสูญเสียความทรงจำแล้ว เรื่องพวกนี้คิดไม่ออกก็ไม่ต้องคิด"
นิ้วมือเคลื่อนไหวอีกครั้ง

"สี่จี่ก็สมควรให้ท่านอยู่เสมอ แต่ท่านกลับมอบนางให้สะใภ้ เห็นท่าน
ฝ่ายผมอ่อนแอลงทุกวัน สะใภ้รู้สึกไม่สบายใจ"

นายหญิงใหญ่ยิ้มน้อยๆ "แรงมือของนางไม่ดีเหมือนเจ้า" รู้สึกว่ามีมือ
ที่เคลื่อนไหวอยู่บนหน้าผากออกจะใจลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นายหญิงใหญ่
จึงลุกขึ้นมานั่ง ตบๆ เตียงเตา "นวดมาตลอดเช้าแล้ว อินทสุตนั่งพักสักประเดี๋ยว
เถอะ"

"สะใภ้..."

เหยาหลันมาแล้ว!

คิดจะบอก 'สะใภ้ไม่เหนื่อย' รีบนวดให้นายหญิงใหญ่หลับไปเสีย
ตนจะได้เลิกงานเร็วหน่อย หลวงอินทสุตเพิ่งเอ่ยปากก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเบาๆ
ดังมาจากลานเรือน ข้าเลื่องมอญนายหญิงใหญ่แวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายไม่รู้สึกละ
อะไร หัวใจของหลวงอินทสุตก็ลอยละล่องขึ้นมา นับว่าสวรรค์ไม่ได้ทอดทิ้งนาง
เสียทีเดียว พร้อมๆ กับการสูญเสียทักษะฝีมือทั้งหมดไปก็ได้มอบความตื่นเต้น
ดีใจเล็กๆ อย่างหนึ่งให้กับนาง ประสาทสัมผัสทั้งหกของนางแตกต่างจาก
คนทั่วไป!

โดยเฉพาะความสามารถในการได้ยินเสียง...นางนั่งอยู่ในห้อง
ก็สามารถได้ยินเสียงที่ลานด้านนอก นอกจากนี้ขอเพียงได้ยินครั้งหนึ่งก็จะ
จดจำลักษณะพิเศษจำเพาะของเสียงนั้นได้ ครั้งต่อไปก็จะวิเคราะห์จากเสียง

และบอกได้ว่าคนผู้นั้นเป็นใคร ตอนแรกนางยังเข้าใจว่าเป็นเพราะสิ่งปลุกสร้าง
ในสมัยโบราณไม่กันเสียงเสียอีก

ด้วยไม่ยอมให้เหยาหลันเห็นว่านางนวดเป็นและเที่ยวคาดเดาสงเดช
หลวนอวี่นซู่จึงหดมือกลับมา รินน้ำชาถ้วยหนึ่งยื่นไปที่ข้างมือนายหญิงใหญ่
"ท่านป้าดื่มน้ำชา" แล้วลงนั่งที่ข้างกายอีกฝ่าย

หลวนอวี่นซู่หยิบงานเย็บปักที่สื่งูทำได้ครึ่งหนึ่งขึ้นมาพิจารณาดู
"ฝีมือของสื่งูตึงยิ่งนัก ทำให้ใครหรือ"

"พื้นรองเท้าที่ข้างนอกทำขายทั้งบางทั้งแข็ง นายหญิงใหญ่สวมแล้ว
ไม่สบาย บ่ากำลังเร่งทำพื้นเรียบๆ หลายคู่" เห็นนางพลิกไปพลิกมาพินิจ
พิเคราะห์ดู สื่งูก็รีบแย่งกลับมา ใบหน้าแดงเล็กน้อย "ทำให้สะเ้าสี่ซบซ้น
แล้ว ฝีมือการเย็บปักถักร้อยของท่านเทียบได้กับของในวังหลวง บ่าวจะกล้า
เปรียบกับท่านได้อย่างไรเจ้าคะ"

เทียบได้กับของในวังหลวง?

หลวนอวี่นซู่หัวใจเต้นตึกตัก ไม่ใช่บอกสมัยโบราณสตรีที่เล่าเรียน
หนังสือล้วนไม่เป็นงานเย็บปักถักร้อยหรือ เหตุใดบัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยม
แห่งยุคผู้นั้นก็กลับเป็นทั้งสองอย่าง นางแอบชำเลืองมองสีหน้านายหญิงใหญ่
นางคงไม่ให้ซ้ำทำรองเท้ากระมัง

นี่ไม่ใช่เป็นการยกหินทับเท้าตัวเอง* หรือหรือ

หลวนอวี่นซู่ใจเต้นระรัว แต่สีหน้าไม่แปรเปลี่ยน ได้ยินเสียงฝีเท้าของ
เหยาหลันเดินใกล้เข้ามา นางก็พูดอย่างเสียใจ

"สื่งูไม่มีวิชาเช่นเจ้า สองวันนี้หญิงรับใช้สูงวัยที่เรือนด้านหลัง

* ยกหินทับเท้าตัวเอง หมายถึงคิดจะทำร้ายผู้อื่น แต่ผลร้ายนั้นกลับย้อนมาหาตัวเอง

ถือว่าตนอาวุโสมีประสบการณ์มาก เรียกใช้ก็ไม่ค่อยยอมขยับ ทำเอาสี่จิวเห็นดเหนื่อยยุ่งวุ่นวายไปหมด"

นายหญิงใหญ่ยื่นคิ้ว "ก่อนแม่ของเจ้าไปก็พูดถึงเรื่องนี้ บอกข้าไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเปลี่ยนคนในเรือนของเจ้า" แล้วบอกอย่างมีเมตตา "ไว้ข้าเจอหลันเออร์แล้วจะเร่งรัดให้"

ไม่ผิดจากที่คาด ข้อดีของการตบสะโพกม้า* พอตั่งราวไม้ไผ่ขึ้นก็เห็นเงา** หลวนอวิ้นชูสังเกตเห็นมาตั้งแต่แรกแล้วว่าในเรือนของนางก็คล้ายสมัยกั๋วหมินต้ง*** ที่มีกองทหารหลายฝักหลายฝ่ายเกิดขึ้นพร้อมกัน จะวางแผนออกจากจวน ภายนอกนางจำเป็นต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้นำ ภายในก็ต้องสร้างกองกำลังสายตรงของตนเอง ครั้นแล้วตอนมารดาปฏิเสธเรื่องนางขอกลับไปครองความเป็นม่ายที่บ้านเดิมอย่างเฉียบขาด หลวนอวิ้นชูจึงบอกเรื่องต้องการซื้อบ่าวไพร่ โดยเฉพาะสาวใช้ห้องข้างที่ยังไม่ได้เปิดหน้าสองคนนั้น นางยีนกรานแน่วแน่ว่าจะไม่เอาไว้ เดิมมารดาก็มาจากครอบครัวใหญ่จึงเข้าใจเหตุผลในเรื่องนี้ดี ย่อมสนับสนุนบุตรสาวเต็มที่ มารดานางเป็นคนออกหน้า นายหญิงใหญ่ก็ไม่สะดวกจะคัดค้าน เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนนายหญิงใหญ่จึงเอาสี่จิวสี่หลันแทรกเข้ามาเสียเลย อ้างคำพูดเสียน่าฟังว่า 'เป็นห่วงอวิ้นชู'

สองวันหลังจากมารดากลับไป สี่จิวสี่หลันก็เข้ามารับตำแหน่งแล้ว แต่เรื่องซื้อบ่าวไพร่กลับไม่ได้เอ่ยถึงอีก ทำเอาหลวนอวิ้นชูกระทั่งอยู่ใน

* ตบสะโพกม้า เป็นสำนวน หมายถึงประจบสอพลอ มีที่มาจากราชวงศ์หยวนชาวมองโกลมักทักทายกันด้วยการตบสะโพกม้าของอีกฝ่าย สำราจความสมบูรณ์ของม้าว่าเป็นอย่างไบบ้าง แล้วกล่าวอย่างติดปากว่า 'ม้าดี' เพื่อให้เจ้าของดีใจ ต่อมาคนก็เริ่มไม่สนใจดูว่าม้าดีจริงหรือไม่ เพียงกล่าวชื่นชมเอาใจ

** พอตั่งราวไม้ไผ่ขึ้นก็เห็นเงา เป็นคำอุปมา หมายถึงสัมผัสทูลเห็นทันที

*** พรรคกั๋วหมินต้ง (ก๊กมินตั๋ง) คือพรรคการเมืองแนวอนุรักษนิยมของจีน ตั้งขึ้นโดยซุนยงซาน (ซุนยัตเซ็น) ภายหลังการปฏิวัติล้มล้างราชวงศ์ชิง

ห้องตนเองจะไอ้สักทีก็ยังไม่กล้าเสี่ยงดัง มาบัดนี้เห็นนายหญิงใหญ่เป็นฝ่ายรับปากด้วยตนเอง หลวนอวีนซู่ก็หยักยกมูมปาก

เหยาหลันจะมาถึงอยู่เดี๋ยวนี้ เรื่องนี้สำเร็จแล้ว

แล้วก็มีสาวใช้รุ่นเล็กมารายงาน "สะใภ้ใหญ่มาแล้วเจ้าคะ"

นายหญิงใหญ่หัวเราะออกมา "บ่นถึงไม่ได้เลยจริงๆ เพิ่งจะพูดถึงนางนาก็มาแล้ว" แล้วหันไปบอกสาวใช้รุ่นเล็ก "รีบเชิญเข้ามา"

เหยาหลันเห็นหลวนอวีนซู่^๑นั่งอยู่บนเตียงเตาพุดยุกับนายหญิงใหญ่อย่างสนิทสนม ส่วนลึกในดวงตาพลันมีประกายอำมหิตพาดผ่านจางๆ นางรับงานใส่ลิ้นสีทองลูกขนาดไข่นกพิราบจากมืออิงซุนแล้วยื่นส่งขึ้นมา "นายหญิงใหญ่ลองชิมดูเจ้าคะ ข้าหลวงเมืองโกโจวนำติดไม้ติดมือมาฝากท่านแม่ของสะใภ้" แล้วกล่าวเสริมอีก "เห็นบอกว่าตั้งใจปลูกไว้ในกระถางในห้อง"

"อืม...มีรสชาติดีจริงๆ เคยได้ยืมมานานแล้วว่ามีคนปลูกส้มไว้ในกระถางดอกไม้ เลี้ยงไว้ในห้อง ฤดูหนาวก็กินผลได้ ถึงกับเป็นเรื่องจริง" กินไปลูกหนึ่งนายหญิงใหญ่ก็ผงกศีรษะติดๆ กัน "เรื่องที่ห้องโถงตั้งศพจัดการเรียบร้อยแล้วหรือ"

"เจ้าคะ รื้อถอนหมดแล้ว" เหยาหลันตอบรับ "ของใช้ต่างๆ ก็ตรวจนับเก็บแล้ว เพียงขาดจอกสุราทองสำริดรูปแพะสี่ตัว* ไปคู่หนึ่ง สะใภ้สั่งให้คนตรวจสอบอยู่เจ้าคะ" นางคิดอยู่ครู่หนึ่ง "สิ่งของเช่นไรวัยยังต้องตรวจสอบอย่างละเอียด พ่อบ้านเฮ้อเฝ้าดูอยู่ที่นั่น"

"ตรวจไม่พบก็ช่างเถิด เป็นเงินไม่เท่าไร เออะอะจนุ่นวายไกลาหลไป

* จอกสุราทองสำริดรูปแพะสี่ตัว เป็นเครื่องใช้ในการเซ่นไหว้ที่มีมาแต่สมัยราชวงศ์ซ่ง เป็นจอกทองสำริดทองสีเหลือง แต่ละด้านแกะเป็นรูปแพะหนึ่งตัว โดยแพะถือเป็นสัตว์มงคล

ก็ไม่ได้"

"สะใภ้ก็คิดเช่นนั้น แต่จอกสุราของสำริดรูปแพะสีตัวนั้นเป็นของล้ำค่าที่แคว้นหลิมอบให้ ตอนแม่ทัพสวินมาทำพิธีไว้อาลัย นายท่านสั่งคนไปหาออกมาเป็นพิเศษ คิดไม่ถึงว่าจะหายไปเสียได้ สะใภ้เพียงให้คนแอบตรวจสอบดูเฉยๆ ไม่ได้แพร่พรายออกไป"

นายหญิงใหญ่พยักหน้า ไม่ได้พูดอะไรอีก เหยาหลันจึงพูดต่อ

"เปิดคลังใหญ่ครั้งนี้ สะใภ้พบว่าผ้าแพรต่วนชั้นหนึ่งอยู่หลายพับ ใกล้จะเปลี่ยนฤดูแล้ว คุณหนูทั้งหลายถอดชุดไว้ทุกข์แล้ว ก็สมควรเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ สะใภ้คิดจะถือโอกาสนี้เอาออกมาจำนวนหนึ่งให้คุณหนูทั้งหลายใช้ ท่านว่า..."

"เรื่องพวกนี้เจ้าจัดการไปตามที่เจ้าเห็นสมควรเถิด เพียงอย่าให้พวกนางไม่ได้รับความเป็นธรรม" นายหญิงใหญ่รับผ้าเช็ดหน้าทีสีเหมยยื่นส่งให้แล้ว เช็ดมือ "จริงสิ เรื่องซื้อข้าวโพ่เป็นอย่างไบบ้าง"

"สะใภ้บอกหลิมามา* ไปหลายวันแล้ว คนที่น้องสาวต้องการมีจำนวนมาก ไม่อาจรวบรวมได้ครบในเวลาอันสั้น เห็นบอกให้รออีกสองวัน" เหยาหลันเอาส้มที่ปอกเปลือกแล้ววางลงในจานลายครามใบเล็กตรงหน้า นายหญิงใหญ่ มองหลวนอ้วนชุดยี่ห่วยั้มๆ "นายหญิงใหญ่โปรดปรานน้องสาวจนเข้ากระดูกแล้ว เพียงเรื่องสีหลัน ตอนคุณชายใหญ่ยังมีชีวิตอยู่ ก็ถูกตาต้องใจนางเช่นกัน สะใภ้หน้าหนามาขอตั้งหลายครั้ง นายหญิงใหญ่ก็ไม่อาจตัดใจ"

สีจวีสีหลันเป็นคนที่ถูกส่งไปคอยเป็นหูเป็นตา ความนัยเรื่องนี้ไม่ว่าใคร

* มามา โดยทั่วไปหมายถึงแม่ แต่สามารถใช้เป็นคำเรียกภรรยา หญิงสูงวัย และยังใช้เรียกแม่เลี้ยงในนวนิยายได้ด้วย

ก็มองออก เหยาหลันกลับเอามาใช้ประโยชน์ในการประจบประแจง หลวนอวิ้นซูเพียงยิ้มๆ ครั้งนี้นางต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างพูดอะไร ไม่ออกอยู่แล้ว

ไม่ผิดจากที่คิด นายหญิงใหญ่ยิ้มหน้าบาน "เด็กสองคนนี้ข้าเลี้ยงโตมา กับมือ ถ้าไม่ใช่รักและเอ็นดูอวิ้นซู ข้าก็ไม่อาจตัดใจได้จริงๆ"

เหยาหลันพูดอย่างคล้อยตามสถานการณ์ "ถือโอกาสที่นายหญิงใหญ่ อารมณ์ดี วันนี้สะใภ้จะมาขอความเมตตา" นางนึกถึงท่าน้ำหลวนที่กำลังกำชับแล้ว กำชับอีกให้หาคนที่เหมาะสมแต่งหลิวเออร์และอิงเออร์ออกไป เหยาหลัน มองไปที่หลวนอวิ้นซูแวบหนึ่งคล้ายคิดอะไรอยู่ในใจ "สะใภ้หาคนที่เหมาะสม ให้อิงเออร์ได้แล้ว เพียงรอหลังออกทุกข์สี่สิบเก้าวันก็แต่งออกไปได้ แต่ นางเป็นตายก็จะครองพรหมจรรย์เพื่อคุณชายสี่" นางทอดถอนใจออกมา คำหนึ่ง "สะใภ้ก็เป็นคนใจอ่อน นึกถึงว่าอีกไม่นานก็จะทำศึกสงครามแล้ว ทุกหนแห่งต่างกำลังเกณฑ์ทหาร รีบร้อนแต่งออกไปไม่สู้อยู่ในจวนอย่าง สงบสุข นายหญิงใหญ่ท่านว่า..."

นายหญิงใหญ่สีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กวาดตามองหลิวเออร์ ที่ยืนอยู่ หลิวเออร์เนื้อตัวสั่นเทา สีหน้าซีดขาววาวกระดาศ แล้วก็นหันมามอง หลวนอวิ้นซู นายหญิงใหญ่แอบทอดถอนใจ เรื่องนั้นรออีกสักกระยะค่อยพูด กับนางก็แล้วกัน

"หลิวเออร์เองเป็นตายก็ไม่ยอมแต่งออก?"

"บ่าววิงวอนนายหญิงใหญ่ได้โปรดช่วยให้บรรลुสมความปรารถนา!"

นายหญิงใหญ่เพิ่งพูดออกมา หลิวเออร์ก็นึกเข่าลงไปแล้ว

"เฮ้อ ล้วนแต่ก่อเวรก่อกรรม" นายหญิงใหญ่ทอดถอนใจออกมา

พลงามองหลิวเออร์ "เจ้าออกไปก่อนเถิด"

เห็นหลิวเออร์ไม่ลุกขึ้น สีเหมยจึงดึงนางออกไป

"นางหนูสองคนนี่เห็นแก่ความสัมพันธ์ก่อนเก่า แม้จะยังไม่ได้เปิดหน้า แต่พวกนางก็เต็มใจจะครองพรหมจรรย์ อวินชู่ก็อย่าถือสาเลย ปล่อยพวกนางครองพรหมจรรย์ไปเถิด" แล้วกล่าวว่า "อวินชู่ไม่อยากเห็นพวกนาง ก็ให้หลิวเออร์กลับมาอยู่กับข้า"

ท่าทางคล้ายปรึกษาหารือ แต่น้ำเสียงนายหญิงใหญ่กลับไม่อนุญาตให้กั๊งขาใดๆ ทั้งสิ้น หลวนอวินชู่แอบยิ้ม ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่นางเป็นคนครองพรหมจรรย์ ใครอยากครองพรหมจรรย์ก็ทำไป เพียงอย่ามาปรากฏตัวต่อหน้าคอยเฝ้าติดตามดูความเคลื่อนไหวของนางก็พอ

"ทุกอย่างแล้วแต่ท่านป้าจะตัดสินใจเจ้าคะ"

ทุกคนต่างรู้ว่าตอนต่งอ้ายมีชีวิตเพียงแต่ภรรยาคนเดียว เวลานี้มีอนุสสองคนโผล่มาครองพรหมจรรย์ บอกยังไม่ได้เปิดหน้า พุดออกไปใครจะเชื่อ

หน้าตาของบัณฑิตหญิงผู้อดเยี่ยมแห่งยุคอย่างนางยังจะเหลืออยู่หรือ เห็นหลวนอวินชู่รับคำอย่างทันท่วงที เหยาหลันก็ยิ่งตะลึงไป นายหญิงใหญ่กลับผงกศีรษะด้วยความพอใจ

บรรยากาสเปลี่ยนเป็นแปลกประหลาดยิ่ง

"เมื่อครู่พี่สะใภ้ใหญ่บอกจะมีศึกสงครามหรือ"

หลวนอวินชู่สนใจเรื่องนี้มากกว่า ถ้ามาเกิดในช่วงกลียุคจริง แม้จะสับสนวนวายจากสงคราม แต่สำหรับนางที่กระหายอยากจะได้อิสราภาพแล้ว นับเป็นจุดพลัดผันอย่างหนึ่ง

"ใช่ เดือนหน้าแม่ทัพใหญ่ก็จะยกทัพไปทางตะวันออกแล้ว"

"ยกทัพไปตะวันออก ทางตะวันออกคือที่ใดหรือ"

น้ำชาแทบจะถูกพ่นออกมา นายหญิงใหญ่ไถออกมา เหยาหลันก็มีสีหน้าประหลาดใจ

"สะกั๊สึ่สูญเสียวความทรงจำแล้ว" ผู้หญิงใบหน้าแดงก่ำ "ตะวันออกคือแคว้นชื่อเจ้าคะ!"

หลวนอวิ้นชุนิกขึ้นมาได้ในทันที วันนั้นเคยได้ยินผู้ทรงบอกแล้ว แคว้นชื่อตั้งอยู่ตอนล่างของแม่น้ำหลวน เพียงครอบคลุมดินแดนด้านตะวันออกเฉียงใต้ส่วนหนึ่งเท่านั้น ยามกะทันหันนางถึงกับไม่ทันนึก หลวนอวิ้นชุน้ำแดงขึ้นมา

"อยู่ดี ๆ เพราะเหตุใดต้องยกทัพไปบุกแคว้นชื่อด้วยเจ้าคะ ทำให้ราษฎรต้องเดือดร้อนมีชีวิตอยู่อย่างลำบาก"

"น้องสาวยังคงเป็นเช่นนั้น แม้จะสูญเสียวความทรงจำแล้ว ก็ไม่ต้องการให้ทำสงคราม" เหยาหลันมองหลวนอวิ้นชุนแล้วยิ้ม "เจ้าคัดค้านเรื่องที่ฝ่าบาทร่วมกับแคว้นหลียกทัพไปกำจัดแคว้นชื่อ บอกหลายปีมานี้แคว้นหลียเตรียมพร้อมลับอาวุธ บำรุงม้าศึก แคว้นหลียในวันนี้ไม่เหมือนในอดีต มีเจตนาที่จะยึดครองได้ห้ำหั่นมาแล้ว ที่พูดกันว่าเมื่อไม่มีปากฟันย่อมหนาวเหน็บ* แคว้นชื่อสูญสิ้น อันดับต่อไปก็คือแคว้นหลวน มีเพียงแคว้นหลวนและแคว้นชื่อร่วมมือกันต่อต้านแคว้นหลีย จึงจะเป็นแนวทางในการเอาตัวรอด ที่ถึงเซียวบัณฑิตสภาขุนนาง ท้นฮวาปีที่สิบเอ็ดของรัชสมัยฮ่องเต้โมตี้โลहितสาดในท้องพระโรง ถูกปลดจากขุนนางก็เพราะ

* เมื่อไม่มีปากฟันย่อมหนาวเหน็บ เป็นคำอุปมา หมายถึงสองฝ่ายต่างมีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น ต่างต้องพึ่งพาอาศัยกันเพื่อการดำรงอยู่

เรื่องนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะแคว้นหลวงไม่เคยมีตัวอย่างสังหารบัณฑิตมาก่อน
เกรงว่าคงไม่มีชีวิตไปนานแล้ว"

คิดไม่ถึงว่าบัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยมแห่งยุคนี้ไม่เพียงสร้างผลงาน
ด้านการเขียนได้ดี ยังเป็นบุคคลที่มีความรักชาติเช่นเดียวกับหลี่ซิงเจ้า*
เพียงแต่...เพราะเหตุใดรอยยิ้มของเหยาหลันจึงแปลกประหลาดเช่นนี้
พูดถึงถึงเชี่ยวชาญโหดในท้องพระโรง นายหญิงใหญ่ก็ขึ้นขึ้นได้
ก่อนหลวงอวิ้นจะออกเรือนก็เขียนกลอนแต่งบทกวี วิพากษ์วิจารณ์
การบ้านการเมืองของราชสำนักกับเหล่าปัญญาชนในเมืองหลวงจนถึง
ตามอำเภอใจ สิ้นน้ำปล้นเยียบเย็นลงหลายส่วน

"เหล่านี้นล้วนเป็นเรื่องของบุรุษ พวกเราสตรีเพียงทำหน้าที่ของตน
ใช้ชีวิตอยู่ในกรอบประเพณีก็พอ"

ด้วยไม่รู้ว่ถึงเชี่ยวชาญเป็นเพราะได้รับความคิดจากบัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยม
แห่งยุคจึงได้โหดโหดในท้องพระโรง นางผู้เริ่มก่อเหตุย่อมกลายเป็นคนดัง
กลายเป็นหัวข้อสนทนาตั้งแต่หัวถนนไปถึงท้ายตรอกในเมืองหลวงจนถึง
หลวงอวิ้นซุ่มอ้อมไม่รู้เพราะเหตุใดนายหญิงใหญ่จึงเปลี่ยนสีหน้า แม้จะ
อยากรู้ว่าเพราะเหตุใดแคว้นหลวงกับแคว้นหลี่ต้องร่วมมือกันกำจัดแคว้นซื่อ
แต่กลับไม่กล้าถามอีก

หลวงอวิ้นซุ่มรับคำไปด้วยความไม่ขัดแย้ง แล้วก้มหน้าปอกส้มสีทอง
อย่างสงบเสงี่ยม

เหยาหลันยิ้มน้อยๆ

* หลี่ซิงเจ้า เป็นกวีหญิงในสมัยซ่ง (ค.ศ. 1084-ประมาณปี ค.ศ. 1151) เกิดในครอบครัวปัญญาชน ได้รับการศึกษาดี เป็นศิษย์ของซ่งไท่ยอกกวีเอก หลี่ซิงเจ้าแต่งงานกับเจ้าหมิงเจิงบุตรชายของอัครเสนาบดี ทั้งสองร่วมกันสร้างผลงานไว้มากมาย ต่อมาทัพจินบุกเข้ามา นางและสามีต้องอพยพมาอยู่ทางโจว สามปี้วย เสียชีวิต ความเดียวดายและความยากลำบากทำให้บทกวีในยุคหลังของหลี่ซิงเจ้าค่อนข้างหม่นเศร้า

นายหญิงใหญ่กลับจมอยู่ในความคิด

บรรยากาศเงียบสงัดลง

บรรดาบ่าวไพร่เริ่มรู้สึกหายใจไม่เต็มปอด พวกมันสงบปากคำ
ระมัดระวังเนื้อระมัดระวังตัว

7

"คารวะนายท่าน"

"คารวะนายท่าน!"

เสียงทักทายแสดงความเคารพดังมาจากกระเบื้องวน ทำลายความ
เงียบสงบภายในห้อง เหย้าหลันรีบสาวเท้าออกไป เลิกมานประตู่ขึ้น
พวกสี่เหลี่ยมก็ปรนนิบัตินายหญิงใหญ่กับหลวนอวี่นซูลงจากเตียงเตา

เพิ่งจะเย็นมันต่งก็วิ่งก็เดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว ต่งผิงประคองหีบไม้
หนานมู* ที่แกะลายคางคางประณีตสวยงามใบหนึ่งเดินตามมาข้างหลัง

เห็นเหย้าหลันและหลวนอวี่นซู่เข้ามาคารวะ ต่งก็วิ่งอึ้งไปชั่วขณะ
แล้วหันไปแสดงท่าทีให้ต่งผิงออกไป

"นายท่านกลับมาแล้วก็ไม่ให้ใครมาบอกสักคำ ข้าจะได้ออกไปต้อนรับ"

* หนานมู เป็นไม้ยืนต้น เขียวตลอดปี ใบรูปกลมรี ด้านหน้าเป็นเงาวาว ด้านหลังมีขนอ่อน ดอกเป็นสีเขียว
เนื้อไม้ละเอียดแน่น มีราคาแพง มักใช้ปลูกสร้าง ทำเครื่องเรือน และต่อเรือ พบมากในมณฑลชื้อชวน (เสฉวน)
และอวี่นหนาน (ยูนนาน)

ปรนนิบัติตักกวักให้หนึ่งบนเตียงเตาด้านตะวันออกแล้ว นายหญิงใหญ่กรีน
นำชาถ้วยหนึ่งด้วยตนเอง มองหีบไม้หนานมูในมือสีเหมย "นี่เป็นของล้ำค่า
อะไรหรือ"

"เอามาให้พวกเจ้าได้เปิดหูเปิดตากัน"

ในน้ำเสียงเจือความตื่นเต้นยินดียู่หลายส่วน ต่อกวักงหยิบลูกกุญแจ
ทองแดงออกมาจากแขนเสื้อดอกหนึ่งแล้วเปิดหีบออก

เบื้องหน้าของทุกคนพลันสว่างวาบ ถึงกับเป็นตุ้กตาขนาดราวสามซุน*
แปดตัวแลเหลืองอร่ามพราวพราวระยิบระยับ รูปร่างสมส่วน ใบหน้าอวบอิม
สดใส สวมกระโปรงยาว คลุมไหล่ด้วยผ้าคลุมลายเมฆมงคลสมปรารถนา
ต่างถือเครื่องดนตรีคนละชิ้น บ้างถือขลุ่ย บ้างถือเจิง** บ้างถือกลอง
บ้างถือฉีผา*** คล้ายกำลังบรรเลงดนตรี สีหน้าท่าทางคล่องแคล่วปราดเปรียว
ราวกับมีชีวิต...

"สวรรค์ นี่เป็นหยกมันไก่อหยกสีเหลืองชั้นเลิศ เครื่องดนตรีแปดชนิด
รวมอยู่ด้วยกัน ไม่พูดถึงฝีมือการแกะสลัก ลำพังหยกอย่างเดียวก็มูลค่า
ควรเมืองแล้วเจ้าคะ" เหยาหลันรับตุ้กตาหยกจากมือนายหญิงใหญ่มา
อย่างระมัดระวัง สองตาเปล่งประกายวิบวับ "หรือว่านี่คือตุ้กตาหยกเหลือง
ที่เล่าขานกัน" เห็นต่อกวักพยักหน้า เหยาหลันก็ทอดถอนใจแล้วว่า "ตุ้กตา
หยกเหลืองเป็นผลงานชิ้นเอกของจิวี่ผู้เฒ่าปรมาจารย์เครื่องหยก ได้ยินว่า
เป็นสมบัติล้ำค่าที่ตกทอดมาแต่โบราณกาลของแคว้นหลี่ กระทั่งฝ่าบาท
องค์ปัจจุบันก็ไม่แน่ว่าจะเคยเห็น"

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว

** เจิง เครื่องดนตรีโบราณประเภทสายของจีน เดิมมี 13 สายถึง 16 สาย ปัจจุบันมี 18 สายถึง 21 สาย

*** ผีผา เป็นเครื่องดนตรีจีนประเภทเครื่องดีด 4 สาย จำพวกเดียวกับกีตาร์ ทำจากไม้ รูปทรงเลียนอย่างลูกผีผา
(มะปรางจีน)

พลันนี่กะไรขึ้นได้ เสียงของเหยาหลันขาดห้วนหายไปอย่างฉับพลัน
ถึงกับเป็นสมบัติล้ำค่าของบ้านเมือง

ใครกันมือเต็บถึงเพียงนี้

มอบของขวัญให้ผู้ยื่นยอมต้องมีเรื่องขอร้อง คนผู้นี้คิดจะขอให้ต่งกั๋วंगทำอะไรหรือ รับตุ๊กตาหยกมา แม้จะไม่มีความรู้เรื่องหยก แต่ดูจากสีสันความแวววาวและความนวลเนียนยามสัมผัส หลวนอวี่นซู่ก็รู้แล้วว่าที่เหยาหลันพูดไม่ใช่เรื่องเท็จ

มีคำกล่าวว่าคนไม่ผิด ผิดที่ครอบครองหยก* มือนางแม่ประคองตุ๊กตาหยก แต่ไม่มีความตื่นเต้นดีใจเหมือนเหยาหลันกับต่งกั๋วंग ในใจของหลวนอวี่นซู่เกิดกลางสังหรณ์ไม่ค่อยดีขึ้นมารำไร

ได้ยินทุกกรณีวิจารณ์ดวงตาของนายหญิงใหญ่ก็เปล่งประกายขึ้นมา

"ของล้ำค่าเช่นนี้ นายท่านไปได้มาจากที่ใด"

ตุ๊กตาหยกกลับไปอยู่ในมือต่งกั๋วंगอีกครั้ง เขาพลิกดูไปมา ท่าทางชื่นชอบไม่ยอมวางมือ

"ปรมาจารย์ฉวีฝีมือสมคำเล่าลือ ดีที่เหิงจวินมีวิธีการ!"

เหิงจวินคือใคร

ในดวงตาของหลวนอวี่นซู่ปรากฏแววสนใจ

นายหญิงใหญ่กลับย่นคิ้ว "เป็นคุณชายเจียงอีกแล้ว! กั๋ว่าลี เขาเป็นคนต่ำช้าที่ชอบฉกฉวยโอกาสเพื่อประโยชน์ส่วนตนคนหนึ่ง..." เสียงขาดห้วนหายไปอย่างฉับพลัน นายหญิงใหญ่กวาดตามองมาที่หลวนอวี่นซู่กับเหยาหลัน "สายแล้ว พวกเจ้าไปพักผ่อนเถิด"

* คนไม่ผิด ผิดที่ครอบครองหยก หมายถึงการพกพาล้ำค่า สวมเครื่องประดับนำมาซึ่งภัยแก่ตัว ภายหลังยังหมายถึงคนที่มีความรู้มีอุดมการณ์ทำให้ภัยมาถึงตัวได้

คิดจะผูกไมตรีกับผู้ใหญ่ คิดจะซื้อสมัครพรรคพวกเป็นของตนเอง
คิดจะออกจากจวนไปดำรงชีวิต ทั้งหมดนี้ล้วนหนีไม่พ้นเงิน ยิ่งไม่ต้อง
พูดถึงว่าไม่อาจปรากฏตัวออกไปทำงานได้ นางในเวลานั้นนอกจากท่องเพลง
ตำรายาจีนได้ไม่กี่บทแล้ว ก็ไม่มีข้อดีอะไรอีก เกรงว่าต่อไปขายศิลปะ
ที่สำนักนางโลมก็ต้องถูกปฏิเสธ ทั้งไม่มีการสนับสนุนจากบ้านเดิม นาง
จะไปหาเงินได้จากไหน

ครั้นแล้วหลวนอวินซูก็อุ่มความสนใจมาที่สิ่งของบนชั้นวาง มี
เครื่องหยกของโบราณมากมายเพียงนี้ น่าจะเอาไปแลกเป็นเงินมาได้บ้าง
นางยื่นมือไปหยิบแจกันสองหูมาใบหนึ่งพลาจครุ่นคิดด้วยความตื่นเต้น
ดีใจ

หลวนอวินซูก็ไม่ใช่คนมีความรู้เรื่องเครื่องหยกของโบราณ ถือแจกัน
สองหูสี่เหลี่ยมเจือประกายขาวใบหนึ่ง พลิกไปพลิกมาดูอยู่เป็นนานก็ยัง
มองอะไรไม่ออก

"ของสิ่งนี้เรียกแจกันงาช้างสองหูแกะสลักเป็นรูปหมู่เซียน"

"งาช้างแกะสลัก? ไม่ใช่หยกหรือ"

แจกันสองหูสี่เหลี่ยมเจือประกายสีขาวน่านมโบนี่แว่ววับเป็นเงาวาว
ถืออยู่ในมือให้ความรู้สึกหนาวเย็นเกลี้ยงเกลาแบบหยก

สี่จั่วหัวเราะพรีตออกมา "เป็นงาช้างจริงเจ้าคะ เพียงแต่ผิวภายนอก
ได้รับการจัดการมาเป็นพิเศษ มองดูแล้วคล้ายหยก ไม่เพียงเท่านั้น มีคน
เข้าใจผิดอยู่เสมอ ตอนคุณชายสี่ยังอยู่ชอบงาช้างเป็นพิเศษ ที่วางอยู่บนนี้
ส่วนใหญ่จึงเป็นงาช้าง ท่านดูสิเจ้าคะ กระทั่งกรงนกหกเหลี่ยมที่ข้างหน้าต่าง
กรงนั้นก็ทำมาจากงาช้าง"

หลวนอวี่นซุ่มมองตามนิ้วมือของสี่จวีไปที่ข้างหน้าต่าง นกฮว่าเหมย*
สีน้ำตาลตัวหนึ่งกำลังส่งเสียงขับขานไพเราะชวนฟัง

ช่างสุ่ยสุ่ยเสียจริง กระทั่งเลี้ยงนกตัวหนึ่งก็ต้องใช้กรงนกมีราคา
เช่นนี้ หลายวันมานี้นางมาเล่นกับนกฮว่าเหมยตัวนี้อยู่เสมอ กลับไม่เคย
สังเกตว่ากรงนกถึงกับทำมาจากงาช้าง

หลวนอวี่นซ่ายหน้า กรงขังหุหุหามีราคา แต่กลับปิดกั้นนิสรภาพ
"สะใภ้สี่จวีไม่เชื่อหรือ"

"ແจกัันนี้ม่มีมูลค่าเป็เงินมากน้ยเพ็ยไค"

ผู้ทรงและสี่จวีต่างงงันแล้วสิ้นศรัทธา พวกนางไม่รู้จริง ๆ

ชีวเอ๋อร์พูขึ้นเบา ๆ "ถ้าสะใภ้สี่จวีอยากทราบ บ่าวจะไปตรวจดูที่เรือน
สะใภ้ใหญ่เดี๋ยวนี้เจ้าคะ"

"ไปตรวจดูที่เรือนพี่สะใภ้ใหญ่?"

ข้าของของตนเองเหตุใดต้องไปตรวจดูที่เหยาหลัน หลวนอวี่นซู่
มองสาวใช้รุ่นเล็กหน้าตาหมดจดผู้นั้น

"สะใภ้สี่จวีคงไม่รู้ว้ของล้ำค่าบนชั้นวางเหล่านี้ล้วนต้องจดบันทึกไว้ที่
สะใภ้ใหญ่ มีกำหนดเวลาสับเปลี่ยนเจ้าคะ"

"ของในเรือนข้า เหตุใดต้องจดบันทึกไว้ที่พี่สะใภ้ใหญ่" หลวนอวี่นซู่
ย่นคิ้วถาม หรือว่าสิทธิในการใช้ของล้ำค่าเหล่านี้ไม่ใช่ของข้า

"ของเหล่านี้ล้วนเป็นของส่วนกลาง" ชีวเอ๋อร์รีบแจกันสองหูรูปหมูเขียนมา
วางกลับเข้าที่เดิมอย่างระมัดระวัง "นายท่านกับนายหญิงใหญ่มอบสิ่งของให้

* นกฮว่าเหมยหรือนกกระจ่างจีน (Garrulax canorus) เป็นนกเกาะคอนประเภทหนึ่ง ลำตัวสีน้ำตาล ห้อง
สีขาวอมเทา หัวและหลังมีลายสีน้ำตาลปนดำ ขอบตาสีขาว เสียงร้องไพเราะ ชื่อแปลว่าเขียนคิ้ว เพราะ
มีลักษณะเด่นคือบริเวณดวงตาสีขาวเฉียงขึ้นไปจะมีสีที่สวยเด่นกว่าส่วนอื่น คล้ายกับคนเขียนคิ้วและตาตา

อยู่เสมอ ปกติคุณชายสีใจกว้าง เห็นจนเบื่อแล้วก็จะยกให้คนอื่นง่ายๆ ส่วนใหญ่เป็นพวกที่ปรึกษาที่เรื้อนชิงชู้ ของพวกนี้ก็ใช้เจ้าคะ คุณชายสีเพียงต้องการความแปลกใหม่ เห็นเบื่อแล้วก็สับเปลี่ยนชุดใหม่ มีสะใภ้ใหญ่คอยดูแล คุณชายสีก็สงคืบเพื่อรักษาความน่าเชื่อถือ นอกจากเรื้อนสามที่บ่นว่าไม่พอใจ เรื้อนอื่นเพียงทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น"

หลวงอินทฐ์รู้สึกผิดหวัง "ไม่ต้องสงสัยข้าวของเหล่านี้ล้วนยืมมาวางเพื่อความสวยงามเท่านั้น นางไม่มีสิทธิ์ในการจัดการ

หลวงอินทฐ์ไม่สนใจสิ่งของบนชั้นวางอีก หันไปหยอกล้อนภทว่าเหมยแก่เบื่อ นภทว่าเหมยตัวนี้ถูกขังอยู่ในกรง แต่เหตุใดจึงยังร่าเริงเช่นนั้น

"ได้ยินว่าคุณชายสีชอบงาช้าง คุณชายเจียงจึงไปหากรงงาช้างหกเหลี่ยมกรงนี้มา เอามาให้เมื่อหนึ่งปีก่อน เพราะเลี้ยงนกไว้จิ้งเอาไว้ที่นี้เจ้าคะ" ชิวเอ๋อรับอาหารนกกลับมาจานหนึ่ง "คุณชายสามอยากได้กรงนกนี้มาโดยตลอดเลยเจ้าคะ สุดท้ายคุณชายเจียงยังไปหาเตางาช้างที่ฝาปิดแกะลายเทาเทีย* ส่งมาให้คุณชายสีอีกอย่างหนึ่ง"

สีจวีชมวดคิ้วแล้วบ่นว่าขึ้นมา

"คุณชายเจียงผู้นี้ความสามารถด้านอื่นไม่มี เพียงเชี่ยวชาญเรื่องใช้เล่ห์เหลี่ยมแสวงหาผลประโยชน์ คุณชายหลายท่านในจวนล้วนถูกเขาผูกมัดจิตใจ ไม่รู้มีเจตนาอะไร"

เพียงเชี่ยวชาญเรื่องใช้เล่ห์เหลี่ยมแสวงหาผลประโยชน์?

คำพูดนี้คำเสียงไม่ต่างจากนายหญิงใหญ่ นึกถึงตุ๊กตาทายหกเหลี่ยมสมบัติล้ำค่าของชาติที่เพิ่งเห็นมา หลวงอินทฐ์ก็จิตใจสั่นไหว มือเดิบเพียงนี้

* เทาเทีย เป็นสัตว์ในตำนานของจีน รูปร่างหน้าตาเป็นมังกรผสมหมาป่า เป็นตัวแทนของความตะกละตะกลาม นิยมนำมาแกะเป็นลวดลายบนกระถางและจอกสุรา

เห็นชัดว่าไม่ขาดแคลนเงินทอง เจียงเสียนผู้นี้เพราะเหตุใดจึงสมัครใจ
หลบซ่อนตัวอยู่ในจวนกั้วกง เป็นเพียงที่ปรึกษาที่ไม่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง

"สะใภ้ที่ต้องอยู่ห่างจากเขาให้มาก" เห็นหลวนอวี่นฐูให้ความสนใจ
เจียงเสียน สิ่งก็ร้อนใจขึ้นมา "คุณชายเจียงผู้นี้อยู่ในเมืองหลวนเฉิงขึ้นชื่อว่า
เป็นคนเสเพล ดิดสุราเที่ยวหญิงนางโลม ไม่มีความซื่อแบบไหนที่ไม่ทำ
คุณชายสามก็เพราะคลุกคลีกับเขา เรือนชั้นย่นถั่งได้ขุนวายุโกลาหลกันจน
ไ่ก่บิณสูนัษกระโดด* ไม่เว้นแต่ละวัน"

ภายใต้แสงอาทิตย์ เสียงพูดเจียงแจ้วนำว่าคาญของสิ่งจืดล้าย
นางยักซ์ตันหนึ่ง ทำให้หลวนอวี่นฐูรู้สึกขัดตาเป็นพิเศษ นางเอาอาหารนก
ในมือป้อนให้นกฮว่าเหมย ก่อนรับผ้าเช็ดหน้าที่ผู้หญิงยื่นส่งมาให้ เช็ดๆ มือ
แล้วยิ้มน้อยๆ

"ซำรู้แล้ว"

เดินเรื่อยเปื่อยมาถึงกลางลาน หลวนอวี่นฐูตลอดเวลาคิดแต่จะ
กลับบ้านเดิม ยังไม่เคยพิจารณาดูเรือนแห่งนี้เลย

จากหน้าประตูใหญ่เข้ามา เลี้ยวผ่านห้องเล็กของคนเฝ้าประตู ก็จะเป็น
ห้องหนังสือส่วนตัวของต่งอ้ายสมัยยังมีชีวิตอยู่ ตัวเรือนหันหน้าไปทาง
ทิศเหนือหันหลังไปทางทิศใต้ มองจากที่ไกลดูสอดประสานกลมกลืนกับ
เรือนกลางทั้งห้าห้องที่อยู่ด้านหน้าอย่างเหมาะสม ไม่เหมือนเรือนสี่ประสาน**
ที่สืบทอดมาแต่โบราณของทางภาคเหนือซึ่งมีห้องข้างด้านตะวันตก ห้องข้าง
ด้านตะวันออก ที่เข้ามาแทนที่คือระเบียบทางเดินด้านข้างเส้นหนึ่งที่เคย

* ไ่ก่บิณสูนัษกระโดด เป็นสำนวน หมายถึงสถานการณ์แตกตื่นโกลาหล

** เรือนสี่ประสาน หรือชื่อเหอเย่น เป็นรูปแบบการจัดเรียงเรือนหมู่ของชาวจีนสมัยโบราณที่มีส่วนลานกว้าง
ตรงกลาง ล้อมรอบด้วยอาคารที่หันหน้าเข้าหาลานทั้งสี่ด้าน

เชื่อมต่อบริเวณเรือน เวลาฝนตกสามารถเดินไปมาระหว่างห้องหนังสือกับเรือนกลางผ่านระเบียงทางเดินได้

เรือนสองแถวโอบล้อมลานเรือนกว้างใหญ่ ตรงกลางใช้หินศิลาเขียวสร้างเป็นสระน้ำรูปวงรีขนาดเล็กสระหนึ่ง กลางสระมีภูเขาจำลองลูกหนึ่ง ไม่มีสายน้ำไหลตลอดเวลามาจากที่ใด น้ำใสกระจ่างมองเห็นก้นสระ

"หืม..."

หลวงวีนชูขึ้นอยู่ข้างสระน้ำ อุทานเบาๆ ออกมาคำหนึ่ง นางเพิ่งสังเกตเห็นว่าในสระน้ำมีหินก้อนเล็กที่ประณีตงดงามดูหยกปุกอยู่ที่พื้นอย่างสม่ำเสมอชั้นหนึ่ง หินเหล่านั้นบ้างก็มีสีเขียวบ้างก็มีสีเหลือง มีกระทั่งสีแดงสด คล้ายดังคำกล่าวที่ว่าเชิงเขาตุ๋ซาน* มีหินงาม

หลวงวีนชมของก้อนหินที่มีสีเขียวสดงดงาม สองตาเปล่งประกายเจิดจ้า ถ้าไม่ติดที่มีสาวใช้และหญิงรับใช้สูงวัยเดินตามมาด้วยกลุ่มหนึ่ง ถ้าไม่ติดที่ฐานะและกฎระเบียบอันเข้มงวดของจวนกั๊กวง นางก็อยากกระโดดลงไปเก็บขึ้นมาตรวจสอบดูยิ่งนัก จะใช้หินเลือดไก่** ที่เล่าขานกันหรือไม่ เอาไปแลกเปลี่ยนเงินกลับมาได้หรือไม่

"ตอนคุณชายสี่ยังเล็ก หมอบอกดวงชะตาของเขาคาดน้ำ นายท่านจึงสร้างสระน้ำภูเขาจำลองแห่งนี้ขึ้น"

ในแคว้นหลวงวีนภูเขาจำลองหรือสระน้ำโดยทั่วไปจะสร้างไว้ในสวนดอกไม้ที่ลานด้านหลัง ส่วนลานกลางมักจะตั้งพวกอ่างเลี้ยงปลา กระถางดอกไม้ เห็นหลวงวีนชมของสระน้ำเหม่อลอย สี่จี้ก็เข้าใจว่า

* เขาตุ๋ซาน เป็นแหล่งผลิตหยกที่มีชื่อเสียงของจีน ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองหนานหยาง มณฑลเหอหนาน

** หินเลือดไก่ เป็นหินที่มีส่วนผสมของธาตุอยู่ในเนื้อหิน พบมากในมณฑลเจ้อเจียงและเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน นิยมนำมาทำเป็นตราประทับและแกะสลักลวดลาย

นางคงแปลกใจว่าเหตุใดจึงสร้างสระน้ำไว้ที่ลานกลาง

ผู้ทรงกล่าวเสริมขึ้น

"สระโกลีตั้งแต่เล็กก็มาเที่ยวเล่นที่จวนกั้วกงบ่อยๆ เรื่องเหล่านี้
เดิมท่านรู้อยู่แล้ว...ท่านดู แม้แต่ชื่อของเรือนนี้ก็มีย่านอยู่ด้วย"

มองตามนิ้วมือของผู้ทรงไป หลวนอวี่นชูสังเกตเห็นด้านบนของ
เรือนกลางตรงบริเวณใต้ชายคาบังฝนระหว่างโคมไฟดวงใหญ่สองดวง
มีแผ่นป้ายพื้นสีน้ำเงินขอบแกะลายคางคกอยู่แผ่นหนึ่ง บนแผ่นป้าย
มีตัวอักษรสี่ตัวจวนสีทองเจิดจ้าติดอยู่สองตัว

คล้ายคลึงคล้ายคลึงว่าเคยได้ยินคนเอ่ยถึงว่าเรือนที่นางอยู่คือ
เรือนลู่ยวน หลวนอวี่นชูแอบเดาว่าตัวอักษรสองตัวนั้นน่าจะเป็นคำว่า
'ลู่ยวน' นางไม่ได้จ้องมองนานนัก สายตาระลงมา ปากประตูซ้ายขวา
วางแจกันลายครามท้องกลมคอแคบสูงราวครึ่งจั้ง* คู่หนึ่งไว้อย่างได้สัดส่วน
คิดว่าคงต้องการความหมายให้อยู่เย็นเป็นสุข เมื่อพิจารณาดูอย่างละเอียด
บนแจกันมีลวดลายทัศนียภาพของภูเขา สายน้ำ มีบทกวีเขียนกำกับอยู่
คิดว่าคงจะเป็นบทกวีเกี่ยวกับน้ำกระมัง

เสียดาย หลวนอวี่นชูอ่านไม่ออกแม้แต่ตัวเดียวจึงอดย่นคิ้วไม่ได้
ควรต้องคิดหาหนทางเรียนรู้ตัวอักษรได้แล้ว เพียงแต่ให้ใครสอนจึงจะ
เหมาะสม

หลวนอวี่นชูมองไปที่สาวใช้หลายคน

ว่ากันตามเหตุผล คนสูญเสียความทรงจำ ความเคยชินที่ติดตัวมา
แต่เกิดจะไม่เปลี่ยน แต่นางไม่ได้สูญเสียความทรงจำ คำพูด การกระทำ

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

อากัปกริยาย่อมแตกต่างจากบัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยมแห่งยุคมาก นางในฐานะคนยุคหลังยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมในสมัยโบราณ แม้แต่น้อย หลายวันมานี้แม้จะระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา ลอกเลียนแบบ ไปเสียทุกเรื่อง แต่ยังคงเผยพิรุณออกมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มารดาก็เคย ตักเตือนชี้แนะ บอกว่าหากแม้แต่ตัวหนังสือนางก็ลืมไปแล้ว เกรงว่า คงจะถูกเข้าใจว่ามีปิตาจารย์รังสรรค์อยู่เป็นแน่

เห็นหลวนอวินชูกองมาที่ตนคล้ายคิดอะไรอยู่ในใจ ผู้หญิงก็ส่งเสียง ร้องเรียกเบาๆ

"สะใภ้..."

หลวนอวินชูลั่นได้สติกลับคืนมา และเบนสายตากลับไปที่ป้าย เหนือประตู

"'ลู่'* มีความหมายของน้ำอยู่จริง ชื่อนี้่นายท่านก็เป็นคนตั้งหรือ"

ไม่รอให้ผู้หญิงเอ่ยปาก สี่จวีก็พูดขึ้น

"เดิมนายท่านตั้งคำว่า 'เจียน'** เอาความหมาย 'เจียนหลง' มาจาก คัมภีร์อี้จิง*** ตัวอักษรคำว่าเจียนก็มีตัวอักษรที่หมายถึงน้ำอยู่ด้วย ชดเชย ดวงชะตาที่ขาดน้ำของคุณชายสี่ได้พอดี แต่คุณชายสี่ไม่ชอบ บอกคำว่า เจียนอุปมาเหมือนซ่อนตัวอยู่ในบ่อลึก ทำให้ถูกตัวอักษรตัวนี้กดทับไว้ ไม่มีวันได้เผยหน้าอำปาก...จึงตั้งต้นที่จะเปลี่ยนเป็นคำว่า 'ลู่' ในความหมาย

* ตัวอักษรลู่ (露) นอกจากแปลว่าน้ำค้างแล้ว ยังแปลว่าปรากฏออกมา แสดงออกมาอีกด้วย

** ตัวอักษรเจียน (潜) มีความหมายว่าซ่อน โดยในตัวอักษรมีหยดน้ำสามหยดประกอบอยู่ด้วย ดังนั้น คำว่า 'เจียนหลง' จึงมีความหมายว่ามังกรซ่อนตัว

*** อี้จิง หรือคัมภีร์พยากรณ์ หนึ่งในคัมภีร์สำคัญของสำนักขงจื๊อ (ขงจื๊อ) สะท้อนแนวคิดของการเปลี่ยนแปลง ผ่านตำราการทำนายดวงชะตา เนื้อหาตอนหนึ่งพูดถึง 'มังกรซ่อนตัวอยู่ในบ่อลึก' หมายความว่าชีวิตคนเรามีขึ้นมีลง ยามตกต่ำไม่ควรหลงทาง แต่ควรเตรียมพร้อมไว้เสมอ เปรียบได้กับมังกรซ่อนตัว เมื่อสบโอกาส ก็โผทะยานขึ้นฟ้า

ที่ว่าน้ำค้างรวมตัวกลายเป็นเมฆลอยขึ้นสู่ท้องฟ้ากลายเป็นฝน น้ำค้างรวมตัวกันเป็นน้ำค้างแข็ง"

เรือนลุ่มวนก็เหมือนกับน้ำค้างยามเช้า ไม่คงทนยาวนาน ต่อย่างตอนนั้นที่ท่านตั้งชื่อนี้เพียงเพราะอยากจะโดดเด่นกว่าคนอื่น แต่เคยคิดหรือไม่ ชีวิตของท่านก็คล้ายกับน้ำค้างยามเช้า วันเวลาที่เหลืออยู่ไม่ยาวนานแล้ว

สายตาระผ่านกระเบื้องเคลือบงามหรือหยาบระเบียง หลวนอวินชูปลงอนิจจังไปร้อยแปดอย่าง

ตรงสุดปลายระเบียงทางเดินมีประตูที่ทะลุไปสู่ลานด้านหลัง ซิวเออร์สาวเท้าเร็วๆ ขึ้นมาเปิดประตูให้หลวนอวินชู ภาพเบื้องหน้านางพลันสว่างจ้า ไกลออกไปมีสระน้ำลึกที่น้ำเป็นสีเขียวใสแห่งหนึ่ง ข้างสระน้ำเป็นป่าไผ่ผืนหนึ่ง ทางใต้อากาศอบอุ่นเร็ว แม้จะเพ่งย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ แต่เมื่อทอดสายตามองไปไกลๆ ก็เห็นความเขียวขจีไปทั้งผืน ฤดูใบไม้ผลิช่วงเดือนสองต้นหญ้าที่เพิ่งผลิใบออกมากับสายน้ำล้วนมีสีเขียวเหมือนกัน เอื้อ ต่กั่วงผู้นี้ช่างมีความตั้งอกตั้งใจเสียจริง ข้างหน้าก็เป็นน้ำ ข้างหลังก็เป็นน้ำ ไม่กลัวว่าน้ำมากเกินไปจนจะท่วมคนตายหรือ หลวนอวินชูมองระลอกคลื่นสีเขียวที่กระเพื่อมไหวในสระน้ำแล้วยิ้มออกมาบางๆ

"เรือนแถวทางด้านตะวันตกนั้นเป็นห้องครัวเล็ก โรงไม้ กับห้องเก็บของทางด้านตะวันออกคือสถานที่ที่ป่าวไพรทั้งหลายพักอาศัย" ซิวเออร์ชี้ไปที่เรือนข้างสองแถวด้านตะวันตกและด้านตะวันออกพลางอธิบาย

"โรงไม้?"

นางเป็นคนในยุคปัจจุบันที่เติบโตขึ้นมาในเมืองใหญ่ ยังจินตนาการ

ไม่ออกจริงๆ ว่าโรงโม่ในยุคสมัยโบราณมีหน้าตาเป็นอย่างไร

"ใช่เจ้าคะ คุณชายสี่ชอบกินเต้าหู้สดใหม่นุ่มลิ้น เต้าหู้ที่ส่งมาจาก
ครัวใหญ่ถ้าไม่เย็น ก็ไม่สดใหม่แล้ว นายหญิงใหญ่จึงตั้งโม่เล็กไว้ที่นี้โม่หนึ่ง
เพื่อโม่เต้าหู้ให้คุณชายสี่โดยเฉพาะ ส่วนพวกข้าวและหมียังคงให้ครัวใหญ่
จัดเตรียมส่งมาให้"

บอกว่าเป็นโม่เล็ก แต่ความจริงแล้วก็ไม่เล็ก หินศิลาเขียวทรงกระบอก
สองก้อนที่เกาะรองให้เป็นทางน้ำไหลวางซ้อนกันบนล่างนี้ ถ้าจะบดถั่วเหลือง
เพื่อทำเต้าหู้เพียงสามเตี๋ยว เกรงว่าปริมาณถั่วคงน้อยจนไม่พอจะไหลออกมา
ตรงร่องที่ใหญ่ขึ้นด้วยซ้ำ หลวนอวินชุมมองโม่หินที่ตั้งอยู่กลางพื้นแล้วอด
ทอดถอนใจไม่ได้

แม้จะไม่ใช่ของมีราคาอะไร แต่เอาโม่หินโม่หนึ่งมาตั้งไว้ที่นี้เพียงเพื่อให้
ต่งอ้ายได้กินอาหารที่ถูกปากเป็นบางครั้งบางคราว ถ้าเขาไปไว้บ้านชาวบ้าน
ทั่วไปเกรงว่าต้องสิ้นเปลืองเงินไปหาถั่วมากมายๆ เพื่อจะไม่ลืกรั้ง คงไม่คุ้มค่า
และเสียเวลาด้วยซ้ำ นี่เห็นชัดถึงความรักที่นายหญิงใหญ่มีต่อต่งอ้าย

ทุกสิ่งทุกอย่างในเรือนลู่ยวนไม่มีสิ่งไหนไม่บ่งบอกถึงความเป็น
ที่โปรดปรานของต่งอ้ายยามมีชีวิตอยู่ นึกถึงใบหน้าที่เคยๆ ชุบเขียวลง
ของนายหญิงใหญ่ หลวนอวินซุกก็พอเข้าใจถึงความเจ็บปวดและความ
เศร้ารันทดของนายหญิงใหญ่ที่ต้องมาสูญเสียบุตรชายในช่วงวัยกลางคน

แม้จะไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่นางก็ยังมีความเศร้าอาดูรบางๆ
ปกคลุมอยู่ในใจต่อการจากไปตั้งแต่อายุน้อยของต่งอ้าย

ออกจากโรงโม่ หลวนอวินซุกก็เดินไปตามเส้นทางเล็กๆ ไปด้วยเศษหิน
ที่คิดเคี้ยวเจียวบิเวก นางเดินลึกเข้าไปทางป่าไผ่

"ด้านหลังป่าไผ่เป็นสวนดอกไม้" ชิวเออร์รี่ไปข้างหน้า "ในนั้นมีดอกไม้แปลกๆ มากมาย บ่าวเองก็ไม่รู้จัก คุณชายสี่รักและทะนุถนอมที่นี่ยิ่ง ปกติจะห้ามเข้า"

"อ้อ..."

หลวนอวี่นชูผงกศีระชะ แต่เท้ากลับไม่ได้หยุด นางเป็นเจ้านาย 'ห้ามเข้า' ไม่มีผลต่อนาง

"เพิ่งเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ สวนดอกไม้ยังไม่มีอะไรน่าดูหรอกเจ้าค่ะ" สี่จวี๊แลกเปลี่ยนสายตาเป็นนัยกับสี่หลั่น แล้วรีบสาวเท้าขึ้นมาประคองหลวนอวี่นชู "ท่านก็เหน็ดเหนื่อยแล้ว ไม่รู้วันนี้พอแค่นี้ก่อน รอดดอกไม้ผลิบานแล้ว บ่าวค่อยมาเป็นเพื่อนท่าน"

สี่จวี๊สี่หลั่นแตกต่างจากชิวเออร์รี่ ทั้งสองคนสวมหมวกเป็นผู้ควบคุม ไม่อาจทำเมินเฉยต่อพวกนางเกินไป เกิดไม่พอใจขึ้นมาแล้วพวกนางแต่งเรื่องเหลวไหลไปฟ้องนายหญิงใหญ่ล่ะก็ ตนเองจะได้รับรองโทษเล็กๆ* รูปแบบต่างๆ กองโตในทันที

คิดมาถึงตรงนี้ หลวนอวี่นชูหมุนตัวมาก็เห็นสี่หลั่นกำลังส่งสายตาให้สี่จวี๊อยู่เงียบๆ พอดี เมื่อเห็นนางมองมาก็รีบเปลี่ยนสีหน้า ยืนอยู่กับที่อย่างนอบน้อม

คำพูดบอกให้กลับเรือนค้างอยู่ที่ลำค่อ หลวนอวี่นชูไม่ชอบความรู้สึกถูกคนวางแผนเล่นงาน นางให้เกียรติสี่หลั่นสี่จวี๊ว่าเป็นคนของนายหญิงใหญ่ แต่ซัดต่าสุดก็แค่ไปกล่าวรายงาน ไม่อาจปล่อยให้รวมหัวกันมาบังคับควบคุมนางเช่นนี้เป็นอันขาด

* ได้รับรองโทษเล็ก เป็นสแลง หมายถึงถูกคนใช้อำนาจกลั่นแกล้งหรือสร้างข้อจำกัดต่างๆ นานาอย่างไม่มีเหตุผล

หลวนอวิ้นซุกตั้มสนิทสนมดูจสายลมในฤดูใบไม้ผลิ เอ่ยเสียงนุ่มนวล
"ยังเข้าอยู่เลย เข้าไปดูสักหน่อยเถอะ ไม่ใช่พอคุณชายสี่ไม่อยู่แล้ว
กระทั่งสวนดอกไม้ก็ปล่อยให้รกร้าง"

น้ำเสียงคล้ายปรึกษาหารือ ทว่าผีเท้ากลับไม่มีที่ท้าวว่าจะปรึกษาหารือ
"สะใภ้สี่..." เห็นหลวนอวิ้นซุกตึงตันจะเข้าไป สี่จวีพูดด้วยความร้อนใจ
"ท่านวางใจ แม้จะบอกว่าเพิ่งย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ แต่ทางใต้ดินฟ้าอากาศ
เปลี่ยนแปลงเร็ว สวนดอกไม้แห่งนี้วางแผนการจัดการไว้เรียบร้อยแล้ว
ไม่รกร้างแน่นอน"

แม้สี่จวีเองก็ไม่เคยเห็นว่าสวนดอกไม้ที่อยู่ข้างหน้าหน้าต่างเป็นอย่างไร
แต่ก่อนจะมาอยู่เรือนลู่ยวนนายท่านได้เรียกนางไปพบเป็นกรณีพิเศษ
สั่งกำชับแล้วกำชับอีก บอกที่ด้านหลังเรือนลู่ยวนมีสวนดอกไม้อยู่แห่งหนึ่ง
เป็นสวนดอกไม้ที่คุณชายสี่รักมากที่สุด ระวังอย่าให้คนเข้าไปเหยียบย่ำ
รวมถึงสะใภ้สี่ผู้นี้ ไม่มีธุระอะไรก็อย่าไปเดินเล่นที่นั่น

เวลานี้หลวนอวิ้นซุกตึงตันโดยไม่ฟังเสียงใครจะได้อย่างไร

สี่จวีเข้าไปขวางตรงกลางทางเสียเลย "สะใภ้สี่ ท่านดูตะวันยามนี้"

หลวนอวิ้นซุกเตยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า

"ตะวันยามนี้กำลังอบอุ่น ฤดูใบไม้ผลิช่วงเดือนสอง ใกล้เคียงถึงช่วง
เดินเล่นรับฤดูใบไม้ผลิ* แล้ว..."

ตอนแรกเพียงเพราะไม่พอใจบ่าวสองคนนี่ถึงได้อวดลำพองตน แต่
ท่าทางตื่นเต้นผิดปกติของสี่จวีทำให้หลวนอวิ้นซุกเกิดความอยากรู้อยากเห็น

* เดินเล่นรับฤดูใบไม้ผลิหรือทำซิง แปลตรงตัวว่าเหยียบลงสู่พื้นสีเขียว เป็นหนึ่งในกิจกรรมประจำเทศกาลซิงหมิง (เซ็งเม้ง) เนื่องจากเทศกาลนี้อยู่ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ต้นหญ้าเริ่มออกเป็นสีเขียว จึงถือว่าเป็นการออกไปเที่ยวชมธรรมชาติ

ต่อสวนดอกไม้ที่อยู่ข้างหน้าขึ้นมามาก

สี่จิวก็มองท้องฟ้าตามสายตาของนาง หลวนอวี่นซุฉวนโยกาสนี้
เดินเฉียดผ่านข้างกายสี่จิวไปเงียบๆ

สี่จิวมองตามแผ่นหลังอรชรอันอ่อนแอไปอย่างหมดแรง นางมีท่าทีรุ่งนง
ผูกหลังเลอยู่ชั่วขณะ แล้วเดินอ้อมสี่จิวไล่ตามผู้เป็นนายไป

ชีวเอ๋อร์มองแผ่นหลังหลวนอวี่นซุแล้วหันมามองสี่จิว ไม่ว่าคนไหน
นางก็ไม่อาจลวงเกิน ชีวเอ๋อร์ร้อนใจเหวี่ยงเข็มเข็มสี่ริษะ แต่ไม่กล้าทำอย่าง
ผูกที่เดินผ่านสี่จิวแล้วไล่ตามไป

เดินมาได้สัปดาห์กว่าจึงหลวนอวี่นซุที่ประสาทสัมผัสทั้งหกดีเป็นพิเศษ
ก็ฟังออกว่าแม้แต่ชีวเอ๋อร์ก็ไม่ได้ตามมา ในใจครุ่นคิดหนาวสะท้านไม่ได้
ยังดีนายหญิงใหญ่รับปากจะซื้อสาวใช้ให้นางแล้ว หาไม่นางคงต้อง
กลายเป็นผู้บัญชาการที่ไม่มีกองกำลังทหารอยู่ในมือไปจริงๆ แล้ว

เดินต่อไปอีกหลายก้าวจึงได้ยินเสียงฝีเท้าเบาๆ มาจากด้านหลัง
หลวนอวี่นซุหมุนปากหยักไค้

บ่าว...จะอย่างไรก็คือบ่าว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3vWu3M7>